

ara alexandru şişmanian

Absențe 5

2021

ara alexandru şişmanian

Absențe 5

2021

Copyright © 2021 A. A. Shishmanian
All rights reserved.

ISBN: 9782952504232

Acest volum este publicat cu sprijinul asociației
«Les Amis de I. P. Couliano»

Coperta I:
Roselyne Fritel, *Gorge sauvage* (monotip, 2017)

Curriculum vitae

Născut pe 26 ianuarie 1951 la București, Ara Alexandru Șișmanian urmează, după un prim an la Facultatea de limbi romanice, Secția Franceză, cursurile Facultății de limbi orientale, Secția Hindi, unde îi are ca profesori de filosofie și religie indiană succesiv pe Cicerone Poghirc, Sergiu Al-George și pe d-na Usha Chaudhuri, care-i va dirija în 1974 teza de diplomă despre sacrificiul vedic („Sacrificiul vedic sau *Coincidentia oppositorum*”).

În 1975 obține, din partea unei fundații armenice din Belgia, “Boghos Noubar Pacha”, o bursă în vederea aprofundării studiilor indianistice la Paris, bursă de care nu va putea beneficia, viza română fiindu-i refuzată. Publică sporadic, sub pseudonim, cronică literare în *Luceafărul* și eseuri de fenomenologie literară în *Steaua*. Frecventează *Cenaclul de Luni* unde citește un grupaj de “psalmi”, constituind nucleul volumului *Menuetul menestrelului morbid*. Pe 4 martie 1977 semnează Apelul pentru respectarea Drepturilor Omului în România – lansat de scriitorul Paul Goma – alături de alți doi scriitori: Ion Negoïtescu și Ion Vianu. Este, de altfel, singurul din cei circa 180 de semnatori care refuză să semneze faimoasa “abjurare” propusă de regulă de securitate, ca și orice fel de alt document, în ciuda insistențelor securistice (pentru mai multe detalii vezi mai jos nota 1).

Părăsește România în 1983, în urma multiplelor persecuții profesionale și politice între care, în 1978, o tentativă de internare “psihiatrică” pe baza decretului 12/1965, persecuții ce-l vor împinge de altfel, în 1980, la o grevă a foamei de 58 de zile (29 octombrie – 25 decembrie)¹. Se

¹ În chip de autobiografie politică sub totalitarism, a se consulta interviul-confesiune publicat în iulie 2014 pe situl

stabilește definitiv în Franța unde urmează cursuri de istoria religiilor la Ecole Pratique des Hautes Etudes și studiază sanskrita, armeana clasică, ebraica biblică și copta, pregătind o teză de semiologie comparată a religiilor (vedism și gnosticism). Devine din 1986 membru al Asociației Franceze de Studii Indiene, iar din 1988 al Asociației Francofone de Coptologie. Publică, în reviste de orientalistă și în Actele unor Conferințe internaționale de istoria religiilor, mai multe studii de specialitate.

Activitatea științifică nu-l împiedică s-o continue pe cea politică. Astfel, între 7 noiembrie și 7 decembrie 1989 întreprinde o nouă grevă a foamei determinată de gravele persecuții cărora le era victimă la acea dată scriitorul Dan Petrescu (se vorbea chiar de arestare). După 30 de zile încetează greva foamei însă participă la “asediul” Ambasadei României din Paris, acțiune ce se va încheia prin căderea “fortăreței” și “capitularea” ambasadorului politruc în fața presiunii revoluționare a exilului românesc.

Din noiembrie 1987 până în ianuarie 1993 proiectează și realizează un *Triptic* de poeme: *Priviri*, *Ochiul Orb* și *Tireziada*, din care va citi și publica înainte de Revoluție la cenacluri și în reviste din exil (*Hyperion*, *Dialog*).

După Revoluție publică poezie și articole politice în reviste din țară (*Vatra*, *Familia*, *Steaua*, *Luceafărul*, *Viața Românească*, *Ramuri*, *Contrapunct*, *Nor Ghiank* ș.a.) și din exil (*Dialog* – München, *Galateea* – Königsbrunn, *Dorul* – Danemarca, *Lumea liberă românească* – New York, *New York Magazin*, *Asymetria* – Paris).

<https://fr.calameo.com/books/003510201e41f859f1cfa>, din care un fragment apăruse în revista *Ararat* nr. 23-24 din decembrie 2007, pp. 13-14, sub titlul *Un conglomerat al durerii și dezgustului*.

În 1993 izbutește realizarea unui Colocviu Internațional de Istoria Religiilor – «*Psychanodia*» – la Paris (Institut National de Langues et Civilisations Orientales – INALCO), în memoria lui Ioan Petru Culianu, asasinat de securitate. Creează în mai 2005 asociația “Les Amis de I.P. Couliano” al cărei președinte este, și publică, sub auspiciile asociației, tomul I al Actelor colocviului «*Psychanodia*», în colaborare cu soția sa Dana Șișmanian. În locul proiectatului tom II, preferă lansarea unui periodic de istoria religiilor *Les cahiers «Psychanodia»*, al cărui prim număr apare în 2011.

Între 1997 și 1999 publică la editura “Arhipelag” din Târgu Mureș cele trei volume ale *Tripticului*, a cărui versiune unificată și definitivată va vedea lumina tiparului în 2001, la editura “Cartea Românească”. Din 2003 și pînă în prezent volumele de poezie apar în ritm anual, aparținînd mai multor cicluri: “hexalogia” *Migrenelor*, din care ultima parte, a șasea, este încă în curs, avînd mai multe volume, ciclul *Absențe*, care se încheie cu acest al cincilea volum, în fine, ultimul ciclu, *Neștiute*, încheiat în 2018.

Începînd cu 2012, poeme traduse în franceză de soția sa, Dana Șișmanian, apar regulat în reviste francofone de poezie și pe situri literare pe Internet, ca și în antologii și volume colective publicate în Franța. De asemeni, traduceri în germană și engleză au fost publicate în reviste și antologii. În fine, primul volum personal în traducere franceză a apărut în 2014 (*Fenêtre avec esseulement*), al doilea, în 2016 (*Le sang de la ville*); al treilea, *Les non-êtres imaginaires. Poème dramatique*, al cărui titlu evocă *Les êtres imaginaires* de Jorge Luis Borges, din care se și inspiră, și care reprezintă versiunea franceză a *Migrenelor VI*, a apărut în martie 2020 (toate trei, la editura L’Harmattan).

Bibliografie selectivă

Eseuri și studii

„Proză și luciditate” [fragment din studiul inedit „Analiza literară”, axat pe romanul *Cel mai iubit dintre pământeni* de Marin Preda], *Luceafărul*, XXIII/37, 13 sept. 1980, p. 3.

„Topos și Rit în opera lui Mihail Sadoveanu”, în *Steaua*, anul 31, 1980, nr. 11, pp. 4-6.

„Ciudatele farse și zadarnicele melancolii ale diaconului Creangă”, în *Steaua*, anul 32, 1981, nr. 2, pp. 22-24.

„Metaforă culinară și spirit carnavalesc la George Călinescu”, în *Steaua*, anul 32, 1981, nr. 7, pp. 8-10.

„Pe marginea unei cărți despre George Călinescu”, în *Familia*, 33 (1997), nr. 10-11, pp. 58-64.

„Le Nombre et son Ombre. Cosmodicée et cosmogénie dans le Veda et dans la Gnose”, în *Orientalia Lovaniensia Periodica*, no. 16 (1985), pp. 205-235; no. 17 (1986), pp. 169-207.

„Le Nombre et son Ombre (Résumé)” (în ciuda titlului e vorba de un text independent de precedentul și redactat în engleză), în *Neoplatonism and Gnosticism*, edited by Richard T. Wallis, associate editor Jay Bregman, State University of New York, 1992, pp. 351-380.

„L’Orientalisme au Carrefour. Réflexions en marge d’une «Nouvelle politique de l’Orientalisme»”, în *Orientalia Lovaniensia Periodica*, no. 24 (1993), pp. 251-277.

„Sémiologie et Ontologie. Quelques observations méthodologiques à partir d’une «spectroscopie» de l’*Apocryphon de Jean*”, în *Orientalia Lovaniensia Periodica*, no. 25 (1994), pp. 143-167; no. 26 (1995), pp. 51-76.

„Sergiu Al-George e il suo contributo all’indianistica romena contemporanea”, în *La rinascenza orientale nel pensiero europeo. Pionieri lungo tre secoli*, ed. Grazia MARCHIANO, Istituti Editoriali e Poligrafici

Internazionali, Pisa-Roma, 1996, pp. 201-235.

„Sergiu Al-George – l'abstracteur de la forme”, în *Orientalia Lovaniensia Periodica*, nr. 27, 1996, pp. 207-238.

„Sergiu Al-George – deschizătorul formei”, în *Vatra*, nr. 6/1998, pp. 92-95 ; nr. 7/1998, pp. 60-64 ; nr. 8/1998, pp. 53-56 (*Semne*).

Ascension et hypostases initiatiques de l'âme. Mystique et eschatologie à travers les traditions religieuses, editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), 2006, volum colectiv de studii reprezentând Actele Colocviului internațional de istoria religiilor „Psychanodia”, editat în colaborare cu Dana Șișmanian. În acest volum, studiul: „Dédoublement, chute et salut dans le Veda et dans la Gnose”, pp. 149-237.

Les cahiers «Psychanodia» (n° 1 / Mai 2011), editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), publicație periodică editată în colaborare cu Dana Șișmanian. În acest număr, studiul: „Les sept transgressions de Ioan Petru Culianu”, pp. 9-129, precum și interviuri și discuții din sfera colocviului „Psychanodia”. Studiul „La huitième transgression de Ioan Petru Culianu: la transgression méthodologique” e în pregătire.

„Eminescu restituit: O "versiune integrală" a Luceafărului” (în colaborare cu Dana Șișmanian), în *Vatra*, 1-2/2018, pp. 15-22.

Poezie – volume personale

Triptic 1. Priviri, editura Arhipelag, Târgu Mureș, 1997.

Triptic 2. Ochiul orb, editura Arhipelag, Târgu Mureș, 1998.

Triptic 3. Tireziada, editura Arhipelag, Târgu Mureș, 1999.

Triptic: Priviri, Ochiul orb, Tireziada, editura Cartea Românească, București, 2001 (cu o prezentare de Dan Cristea).

Migrene I-II-III, editura Cartea Românească, București, 2003-2005. Volumul II cu o postfață de Dan Cristea, pp. 113-118; voll. I și III cu prezentări de același critic.

Migrene IV, editura Paralela 45, 2007.

Migrene V, VIa, VIδ, editura Ramuri, 2007, 2016, 2017.
Absențe I-II-III-IV, editura Ramuri, 2009-2012.
Neștiute I-II-III-IV, editura Ramuri, 2012, 2014, 2015, 2018.
Neștiute V (ultimul din ciclu), editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), 2018 (cu un cuvânt de Dumitru Radu Popa).
Menuetul menestrelului morbid, editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), 2019.
Fenêtre avec esseulement, poèmes sélectionnés et traduits en français par Dana Shishmanian, éditions L'Harmattan, Paris, 2014 (collection Accent tonique).
Le sang de la ville, poèmes sélectionnés et traduits en français par Dana Shishmanian, éditions L'Harmattan, Paris, 2016 (collection Accent tonique).
Les non-êtres imaginaires. Poème dramatique, traduit par Dana et Ara Alexandre Shishmanian, éditions L'Harmattan, Paris, 2020 (collection Accent tonique).

Poezie – în antologii și reviste

Dieter Schlesak, *Gefährliche Serpentinaen. Rumänische Lyrik der Gegenwart*, Edition Druckhaus 1998, p. 211 (din Priviri).
L'éveil du myosotis, Les Éditions du Net, Paris, 2014, éditée par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, pp. 396-399.
Les poètes et le cosmique, Les Éditions du Net, Paris, 2015, éditée par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, pp. 170-171.
Les Poètes, l'Eau, et le Feu, Les Éditions du Net, Paris, 2017, éditée par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, pp. 200-201.
D'écriture en écriture, Paris, 2015, 3e tome de l'anthologie des auteurs de la Gazette de la Lucarne, pp. 375-377.
Anthologie poétique de Flammes Vives 2016, volume 1, mai 2016, pp. 135-136 ; volume 3, novembre 2016, pp. 113-115.
 Apariții recente în reviste românești: *Poezia* (2/2018), *Luceafărul* (6/2018, 10/2020), *Discobolul* (octombrie-noiembrie-decembrie 2018, octombrie-noiembrie-decembrie 2020), *Vatra* (3-4/2019,

11/2020), *Bucovina literară* (1-2-3/2019, 7-8-9/2020), *Ararat online* (7/2020), *Leviathan* (nr. 4/2020).

Apariții în reviste străine, online: *Gazette de la Lucarne des écrivains* (2013), *Le capital des mots* (2014, 2016, 2020), *Le Temporel*, *La toile de l'Un*, *Ragazine*, *Recours au poème* (2016, 2019), *Le Pan poétique des muses* (2017), *La Levure littéraire* (2018), *Francopolis* (2013, 2015, 2017, 2018, 2020); editate: *Poésie/première* (2018, 2020), *À l'index* (2017), *Intervention à Haute Voix* (2018), *Concerto pour marées et silence, revue* (2020).

pagina absențelor

consul în cutia vulcanului – ca o scînteie stufoasă peste megafonul peisajelor • consulul sfișie pagina copacilor – pagina blocurilor turn cu fulgi verzi • pagina scînteilor cu rădăcinile rătăcitoare • pagina brățărilor de chihlimbar cu efebi fosilizați • de fapt, consulul caută pagina inaccesibilă a absențelor – pagina mirajelor finale – a exterminărilor fără soluție • a orhideelor cu vocile de stele • bizar cu dublul abjurat • departe de nimfomana neagră cu valurile-i materne – departe de barca scorpionului • la ce bun – cu bățul lui de ce – să înaintezi cu sîngele prin cîntec – prin spinii lui catoptrici • pînzele cu albul de gheață mă conduc prin orizonturile pierdute ale fulgilor • să mergi prin fulgi – ce criză de epilepsie funambulă • găcind cu anxietatea pipăitului evaporat – un orb ce și-a pierdut abisul •

pescar de idei

nimeni de mînă cu bizar navighează oglindă •
nenumere le iese-n întîmpinare cu un urlet de gheață •
palori selenare pe scări de neant • un cazinou al
silabelor – coada hieroglifică a unei balene •
speranță văruiată cu ură • cadavrul unui pod înecat •
scînduri de apă pe care mă apropii de mine
depărtîndu-mă de bastard • felii de stingere și un
felinar de neonuri rujate • “să te rupi de iluzia
neagră a lumii – iată singurul lucru de făcut” spuse
nimeni – aprobat de bizar • pubele sodomizate –
între funambul și spînzurat • teatrul mizeriei în
derivă • teatrul disperat al lui zero • girofarele
ideologice – singur deambulînd pe pavajul rece al
frunții • “nu eu n-am vrut să-mi trăiesc viața – viața
n-a vrut să mă trăiască pe mine” – murmură bizar cu
un pistol lexical fumegînd între degete • nici o
aproximație nu supraviețuiește • după explozie – în
sala de spectacol a timpului jupuit – printre schije
absențelor – doar un pescar de idei rănit – cu sânge
de înțelegere •

ca un țipăt rece

singurătățile zilei vândute • jucătorul nopții cu zaruri de lună • învăț cu albastrul să mă nasc din ziduri • cum să-mi recunosc chipul creierului • mlaștina mai degrabă – vomitată de verde morbid • pașii improbabili ai sirenelor ca niște tăceri cântătoare • răul banalizat al extraterestrilor ce-am devenit – cu cenușiul nostru impasibil • cine va juca rolul nervos al labirintului – ce absență își va deșira în delir compasiunea inutilă • ce neant își va visa moartea imposibilă • n-ați înțeles încă – cititorul e un pretext pentru absurdul silabelor • poetul, un fragment de avis cu un pistol metafizic în mână • el cheamă moartea ascunsă la rădăcina mirajelor • el cheamă moartea pe care fiecare și-o ascunde sieși – încercînd să și-o întîrzie • balena se învață cu albul – pleoapă uriașă a ochiului orb • căci de fapt balenele cântătoare se străduie să devină aisberguri – turnînd în cîntecele lor stranii cît mai mult alb • ... da, nu mi-a mai rămas decît rana • și purtată de vîntul deșerturilor – veghea unei unice stele ca un țipăt rece •

pandemie galactică

potecă de aur prin peninsula de umbră a somnului • funambul învăluit în paloare – spânzurat tăcut însămînțind mandragore • albul se evaporă din marea cadavrelor • gând de piatră vidat de avis • clipă părăsită de pasăre • arcă înveșmîntată în cheag de coșmar • silabe de sidef – corbi de niciodată întrezăriți între norii subtili ai edenurilor de marijuana • două prostituate sublime – ondine gemene cu evanescențele întreșute – tolănite-n vitrina restaurantului • cablurile dense ale obscurului – îmi deschid larg mîinile ca pe niște ferestre • arunc filamente de drumuri precum un năvod al neantului • doi martori cu buze de cuvînt – veghe a duelului cu adversarul meu ilizibil • și iarăși cioburi neverosimile de tăcere în jurul bărcii mele de albastru otrăvit • duna scobită a pustiului – vagin și vizuină de vînt • mînjit de lună mesteacănul moare cu fantoma în stele • ciudată pandemie galactică – poate doar noi • înțelesurile se roagă scufundate în negru • cameleonul inspiră nopți în explozia culorilor zilei • martirul invizibilului asasinează mirajele • viața lui e numai un lung proces în care condamnările și achitățile se succed • pecetei de nenumere deconstruite pe delirul fix al musonului • melcii îmi adorm în barbă – își dorm nesățios labirinturile • timpul imobil mă acoperă cu covoare de mușchi parcă negru • pe fundul acvariului de negînd strălucește nescursă – virginală ca frigul – sau zero – lacrima •

un infern subtil

pulberea aripilor face oglindă din degete • adâncul cel mai stupefiant • mă caut cu toate absențele încordate • liniștea ca un lichid umple cu infinit fiecă gânde • nimeni înțelege cu groază tandrețea dementă a nopții • obscuritatea parfumată a biomiturilor • albastrul mă învață să transform definitivul în ziduri pe care, în fine, le poți sparge cu tîrnăcopul • zîmbesc în fața interdicțiilor violate pentru că refuz să le înțeleg • nici un prieten în afara unor fracturi de trădare – nici o iubită în afara mandragorei mirajelor • cu vaginul ei zîmbitor – ariadna mi-a dăruit cheia labirintică a unui infern subtil • internat în mister ca într-un ospiciu • aruncat în silabe de insulă – sau poate, precum un glonț, tras cu pistolul • frig de pulbere în explozii de privire • stins dinaintea cuvintelor – stepă de vînt cu drapelul în flacără • cortul înstrăinat al unui mongol ce pregătește o invazie • fereastră a mîinii din care cad cioburi de mîngîieri • și tu femeie niciună cu plete de păsări • exil de incertitudine spre neant de singurătate • și-o inimă mereu mai asfixiată ce-mi umple graalul cu sânge • un ultim avertisment – din partea femeii care în fine și-a găsit asasinul •

vîslă obscură

mă înec în hieroglifele oceanului • aripă ilizibilă • rana nu-mi recunoaște sângele • cer aruncat • și privirile ca niște vînturi prin zdrențele orizontului • epidermele ceții străpunse de coarne de aur • viol de lumină coagulată • absențe eșuate între alge și spume • sprîncenele plajei de sticlă • invizibil străfulgerat de rătăcire – stea lunecîndu-și cadaveric lumina ca o mască a evanescenței • încet mă cațăr pe dispariție • jeturi de sînge cîntă cu silabele mele – gheizere de sînge prin tot ce cuvînt • cenușa oglinzilor între stolurile semnelor • zidul crește din magie de gheață • nimeni inconsolabil cu nesupusele nespuse cernite • bărcile mi se evaporă din neant – vîslă obscură prin venele styxului • moarte exasperată – orgasm de-abis enervat •

zori de oglindă

zori de oglindă – labirinturi de litere • sania e ultimul ei pat • citește în aburul ce-i scapă dintre buze textul avisalelor ei așteptări • veșmîntul își joacă paloarea – fiecă pasager se dezbracă de fantoma “titanicului” • styxul le trece prin creiere – nudă e barca celor pierduți • și cadavrele se topesc asemeni unui om de zăpadă • în pahar înoată cianura ca o stea neagră • un pește cu melancolia incendiată de propria-i amărăciune • pumnalul unui seducător convertit la religia cinică a zâmbetului • prizoniera cîntă cu sângele – sudată de gratii • orbul din lună zămislește plîngînd improbabilul – lacrimile lui visează la imposibile tărîmuri • exterminări luminoase în locul aripilor – o ninsoare nocturnă în locul evantaielor zborului • o literă săpată în negru o vei descuia cu obscur • cabina întunericului coagulează pilotul ca pe un semn de întrebare • caută un spațiu pentru vacuitatea străbaterii • seara poartă însă prea multe mîini pentru sîinii dorinței • tangentele ochilor pentru adâncimile insulare din piept • “nici un dar nu vei primi de la mine” spune tăcînd moarta de zăpadă • lista de cenușă o depun pe busolă – în locul bățăilor timpului •

această lungă cădere

pământul e doar o metaforă a neantului • și tu – o metaforă a morții tale încă absente • una câte una picură în stropi de tăcere multiplă singurătatea • tu însuși ca o pagină pliată privești în toate direcțiile • îți vezi străinul înăuntru – și-ți descoperi sufletul între șoaptele a două frunze • ele alunecă tăcute, una lângă alta – și tu odată cu ele • singurătatea te descompune în semne – transcendente în care nu te mai recunoști • cadavrul tău e purtat în somnuri de alb – pliat, viu întuneric • monoschizofren mereu dublu • murind ai dovedit în fine destin – murind, te-ai dezlipit de ce nu încetezi niciodată să fii • dublul tău a ajuns la destinație – și de-acolo te cheamă cu un zîmbet ironic • prezent nu poți să fii decât prin propria ta absență • ochii tăi – bizare palori scindate salve-n străfunduri de catastrofa comună a două țărături naufragiate • toată această lungă cădere – verticală de solitudine • orfeu alb al disparițiilor – scufundat în cîntec de lună • el se îndreaptă spre tot ce-l înstrăinează – vertical, între două frunze alunecînd paralele • da, lunecîndă tăcere între două morți paralele • rezumatul unui labirint • zenit-nadir – cu inutilitatea ca rădăcină • întuneric pliat – înăuntru de panică expus în toate direcțiile •

ferestrele dansului

plutește peste insule privirea mea palidă – asemeni unui patetic semn de întrebare • aluviunile tuturor cetățitorilor băute din cupe extatice – avalanșele umbrelor cu întunericul încet • avisul florilor cu petale de ceață în care murim mereu mai nelămurii • și-acest ocean din miliarde de ochi fracturați și febrili • toate acestea formează chinta regală de alb a vieții mele de doliu – smulsă înainte de a fi fost trăită de pe cuiele frustrărilor • omul de piatră pătrunde-n oglindă – și piatra lui e toată o rugăciune • e toată o pleoapă a sinelui propriu • femeia de somn își deschide vaginul – și plăcerea ei e toată-n parfumul anxietății și-al morții • labirintul cu care amintirea îi mângâie părul • vibrează prin mâinile și picioarele mele ferestrele dansului • frisoanele cărților mele încă nescrise • port pînă pe firul orizontului metamorfozele drogurilor magice • basmul unui fulg de decembrie • basmul chipurilor ce cad în oglindă • australopitecul albastru contemplă în fumul tot mai transparent – în destrămările lui somptuoase – fantasmale fără timp ale evoluției • o lespede neagră ca o altă oglindă – ca un alt mister întîmplat • un diavol beat plînge efemerul într-o grădină invizibilă – straniu contractenor • în timp ce sub zidul singurătății mă masturbez – eu, ce în veci îl voi întîlni doar pe nimeni •

poate un gând de nisip

singur – fereastră sau pasăre – între crepuscul și toamnă •
pălării stivuite de somn îmi înăbușă labirintul • irespirabilă
liniște catifelată – noapte de mătase letală • neant ce te caut
cu raza mea firavă • tăcerea varsă absolut în lumină • după-
amiaza în care murim – fauni de nesfârșită răbdare • litere
albe înoată în negru asemeni unor înecați în var • ție îți
dedic privirea-mi – străină de netezit nicicînd • scînteiere
stingheră jefuită de clipă • înăuntrul cu care te-ai părăsit își
lasă ninsorile-n mine • mă regăsesc intrînd în alienarea-ți
inaccesibilă • insomnia mea de destrămată răceală îngheață
valurile unului • filament monoschizofren de stins
totdeauna • poate un gând de nisip iluminează cu-ocult
efemerul • poate avisul gustă cu dincolo – inimaginabil,
misterul • poate o fișie de fum ne fixează-n enigmă cu clar
de pasăre • poate mult promisul “a veni” ne-a preschimb
sufletele-n cadouri de reciprocitate vidă • poate toate
orizonturile s-au strîns în vîntul privirilor – adîncind ce ne
respinge • cînd întrebăm oglinda alcătuită încet din pietre
tăcute • dacă – stinși în neant – murind – am pluti... •

noapte luminată

noapte luminată de nu alb • privire scobită cu cuțitul – vede neant • piatră – gol – un “poate” necunoscut • o lamă în zbor – pasărea neștiută mă taie • am o femeie străină – am un diavol straniu • merg prin avis cu bezna de mînă • o voce mă îmbracă în aur – alta mă dezbracă și de schelet • ora mă urmărește indicată cu spini negri • ora mă cuvîntează în miezuri de drum • ora ca un străin alb prin oglinzi de ceață • ora, singurul ghid – incompatibil • negre se deschid buzele crematoriului cu parfum de amnezie și flăcări • filamentele întrebărilor • gloanțe abstracționiste – deconstructiviste • lung bocet rezidual – ritual – cu crepusculu-n pantă • să agonizezi ca și cum te-ai iubi – agonia, obiectul orgasmic în care te cufunzi • destrămatul dement – răul ce-ți varsă infinit în așteptare și sânge • zarul mi se uită în rostogolirile tenebroase ale sufletului • sorb prin rădăcini șarpele-n care mă recunosc • atîtea gume țipă – atîtea gume hîrîie pe hîrtia din adîncurile tigrului • piatră pe fluviu – generozitatea să-ți fie un zîmbet distant • rada obscurului – unde simțurile-s holbate ca niște palme • unde-n locul obrazilor nu mai ai decît un întuneric de durere • unde masca chiar nu mai e decît o gumă indetectabilă • ghiara unei pagini pe care literele o sfișie •

singur după victorie

autumnală împânzire liniștită a styxului – când barca se închide ca o insulă de suflu suprimat • stufos de dubii străinul își ține inima în rădăcinile meditative ale degetelor • o aripă ostenită mi se odihnește-n mână • veghile cresc încet între oglinzi de depărtări • visele mi se cojesc de pe fructul de amiază al misterului • asimptotă agățată de eternitate • chipurile de provocare ale zidurilor ce cheamă –perate ghilotine – revoluția • vag comparativ e realul – superlativ absolut însă adevărul • pierdut în bezna ecranelor – parfum de flăcări • mii de monstruoase hectare de incendiu și demonul hepatic al penuriei – ce ne scufundă-n labirintul depresiei • sarcastic denigrați de eșec • momeala ne atrage-n binecuvântarea năvoadelor – parcă măsluite • când basmele bastarziilor ne spală cu fictiv de vinile licărind de nicăieri ale lui niciodată • iată-te însă singur după victorie printre cadavrele sfărîmate ale limitelor – purtat dincolo de-avis de arcul zîmbetului • punctele albului descompun somnul selenar • să strălucești dincolo de univers cu o lumină mereu mai străină lumii • deșteptați din avisul nopților de vară – asasinăm ca niște lame libere miracolul iluziei • cu sufletul, palid somnambul, căutînd doar porțile dezogîndite ale absenței • absențele unde nu ne mai regăsim splendoarea magică – ci numai recea dispariție infinită • nu balena romanescă a somnului – ci doar o scufundare fără patos • cheltuită-n nemurirea nimănui • atît – și nici atît •

sărutat de gloanțe

sărutat de gloanțe – străin și liber • sărutat de moartea insomniacă • sărutat de zîmbet ca de o gumă a neființei • sărutat cu raze de lună – de amnezie • sărutat de toate acele explozii cu care începe și se sfîrșește totul • transatlantic dizolvat în oglinzi • sărutat de naufragiu pînă te spînzuri invizibil de partea cealaltă a orizontului • sărutat de tot ce poate fi destrămare – de tot ce poartă-n fire mesajul monoschizofren al disperării • sărutat de fiul stelei din barca-i rătăcitoare • de orașul în care te găsești înnodat • singurătatea abolește direcțiile cu razele-i telepatice – soarele vid al lui nimeni • descompusă de groază – lumea-și aruncă ferestrele-n ocean • e tot ce mai poate face • cu ce suferință mai scriem oare pe geamuri • iar tu, absentul tuturor silabelor – al tuturor imposturilor isterice – ce viață mai ai oare de sinucis • precum un arhanghel poate străbate toate dimensiunile hipnotice ale multi-versului – eu am parcurs neostenit toate sferile atroce ale dezgustului • nu, jucătorul nu mai vrea să-și joace hlamida de var nestins • refuză să-și mai riște visele de-acid sulfuric • femeia – această extraterestră ultimă a ruletei cosmice – nu mai are decît un unic drept • să-i coasă din zaruri și din dinozauri – giulgiul sfînt de trădare •

steaua ce se evaporă

poate albastrul plin de-ocean îmi bate pasăre-ntre degete •
cu gura plină de umbră ating rana șoaptelor • pătrund cu
mărturia prin labirintul sângelui – obscură clipă de
scânteie • mi-am pus mîna în pecetea pămîntului – pînă
cînd liniile palmei mi s-au umplut de destin • pajiști de aur
– vide așteptări ale sacrificiului • hlamida aceasta ți-a dat-o
neantul în dar – culege și coroana din încropită lumină • în
vine mi s-a încordat un arc de spirit • înțelesuri întîrziate –
și pietrele ce zboară prin secunde • uitări tîrzii prin semnele
de toamnă • tunelul tăcerii poate oare privi – spălîndu-și
înălțimea de celelalte simțuri • cînd soarele își scutură în
vid penele-i violete • lumea lui nimeni cu inimă de nu – la
ogîndă cu singur • imposibil trandafir labirint • urc în
adîncimi fără enigmă – unde timpul cu buze destrămate nu
poate prezice și nu poate țese tortura întîmplării • și
nimicul zăpezii – cînd albul se desprinde de iubirea care se
evaporă • de prietenia ce n-a fost decît un cadou al
alienării • mânia-i ultimul rod pe care-l putem culege din
răul tot mai banal • mâinile mîniei – și steaua ce se
evaporă precum un fulg – licărind nicăieri •

precum un profet

cui negru înfipt în cerul ca un ochi orb • oglinda neagră a cerului plînge cu moarte – peste tine, călătorul încolțit de nimagini • tu te destrami între copaci și impostura zidurilor – tu ce refuzi să fii un banal locuitor de morminte • fără nume – ca o lamă străpungi ninsorile obscure • lumea o înlocuiești cu pagini albe pe care nu poate scrie nimic • un animal melancolic aprinde mînia în evanescente tîrzii • mînia aidoma unui pterodactil trezit de noapte • dispar în ceața care mă întrebă • răspund cu păsări moarte pericolului salvator ce-mi limpezește viziunea • proxenetul se îmbracă în otravă albă și sare cu moartea departe de contur • ochii-i propagă stixuri de speranță propovăduită – de suferință mîntuită, niciodată a lui • trotuarul dinților strigă în mine precum un profet mestecînd lăcuste • înot prin nordul cutremurelor asemeni unui refugiat politic • prin lacrimile mele disperate surîd viori • dar ce ascund în buzunarul inimii... • îmi șterg sufletul mînjit de lumină cu batistele obrajilor • și-mi curăț cum pot transparența de sîngele menstrual al trezirii • mă-nvălui în aripile unui zbor de singurătate – ce mă sustrage vouă • stelară insulă •

tardivă disperare

tardivă disperare e speranța – și înțeles descoperit cu amnezia • casa-i locul unde numele veritabil se pierde și sîntem anonimi • se dizolvă-n transparențe incompreensibile scara metasemiozelor – și-un orizont topit de depărtări își scutură peste pașii osteniți albastrul de pasăre • nesfîrșit, tronul răului – cînd după toamna sensurilor urmează iarna curată a înțelegerii • pietre de frig pe drumul arid – precum luna ciuruită de depresiunile depresiunii ce ne năpădește • scîrțuitoare suficiență a ricanării meschine • vreau să te uit lume colorată cu moarte – acuarelă infernală a mediocrității • filamentele visului țes paradoxul neființei mele de somn • merg cu agonia pe spumă – spasmodice, tîmplele-și zămislesc preschimbarea în aripi • craniul – minotaur incestuos – mi-este ou de tezeu • inima – labirint gravid de ocean – ne povestește la fereastră măiastra de oglindă a ghețurilor • somn adînc sufocat de zăpadă • voci din cristalul polilor • cartea albă a poruncilor se șterge cu guma • schije de idei înoată prin mine – alogenu • își înghite cutia omul care depășește lumea experiențelor • caut clipa vecină cu neantul – absența ce-mi va lămuri prin imposibil hrănitor nebunia • anarhistul-meduză e gata să-mi fluture drapelul • el, forcepsul cel mai aproape de naștere • cu toată furia fără mască a chipului meu – ție mă dărui – Avis •

de ce oare ceva

zîmbește pînă departe podul abisului – e singur cercul de paloare care mă dezbracă • cercul de paloare prin care mortul ce-am fost a devenit cîntec • cercul de paloare prin care sînt acum singur la fereastră cu umbra • cuțit de vînt – subțirele argint al contemplației prin ceața îndoielii • suflu străin prin florile de gheață – trezire ostenită ca ecoul dintr-o peșteră • imens de iarnă și melancolie • născîndu-mă – am urcat în albastru cu ștreangul de gît • narcotic timp de ură de care sînt deposedat • vast de sufocare care-mi sfărîmă labirintu-n litere • îmi scufund de durere adînc mîna în buzunarul inimii • soldatul merge prin moalele afund al mării sub cerul de curenți • ciudat putrezesc fantomele în noaptea ce se evaporă din styx • ele, tăcutele, fantomele-fantă • străin prin pustiul peste-tot-în-nicăieri mă-nnegru – de mînă cu dimineața de metal • mirajele plăsmuiesc din speranță ochi – zefirurile calde ale privirii • fata din clipe de-aur a murit în masturbare rece • pasărea ce o purta a fost deja uitată • stelele-n negru – precum niște scoici încrustate în întuneric de piatră • tăcutul magician sărută o floare pînă cînd ninsoarea îi spulberă numele • spînzurat cu sfoara fină a orizontului – ejaculează în vid • ochii ei topiți în triste culori parcă mă cheamă din scufund de mare • dar de ce cel mai ascuns trebuie să-și părăsească absența – pentru chinul apariției • “de ce oare ceva mai degrabă decît nimic” •

loki abisal

de ce superlativul absolut își părăsește în destin absența •
intru în avisul poliedrelor cu umbra labirintică a întrebării •
singur sigur nimic • clovn fisurat de tandră anxietate – loki
abisal • înveșmîntat în hlamida de silabe și sînge – portal al
noptii cu venin de catifea • oglinda îmi zîmbește cu arterele
alterității – spre abstracții mei strămoși ce poartă tezaurul
de fum și somn al palidului prag • pasărea pufoasă a iernii
coboară-n nicăieri • ea – obsesia perlei insomniace ca
amintirea unei crime nepedepsite – de demult • și peste tot
pe frunza zăpezii – de mîină cu șoapta clipelor ce-or fi •
monoschizofren tîrziu – mă subțiez 'n imagini lineare •
pîn' cînd în mine neantul se sărută cu-infinitul • și-uitîndu-
mi limita – înger absurd – mă cufund în orizont • cu doliul
fisurilor descoperindu-mi imposibil – sub arahnean
neștiutul •

trenul monosilabic

batistele obrazilor fluturate din barca de lacrimi • o iluzie defectă e lumea • pânzele se pierd în plictiseala ei ratată • cu ființa ca o foaie pliată – pe jumătate dispar – pe jumătate am dispărut deja • purtat de vîntul tărîmului incolor • o mîna din dantelă visată prin care văd îmi indică ora – ceas de nemurire la încheietura ei de fum • da, vîntul – vînățul vînat de-avis • mesageri de piatră – păsări de priviri • femeia oarbă îmi pune-n palmă – straniu, mut tezaur – ochii-i enucleați • aripă de styx uitarea poate – precum marea, sistemul vălurilor verzi • pe podul de apă trenul monosilabic – cu, unic, călătorul monoschizofren • ora aceasta sfișiată își flutură în jurul scîrbei mele cartilagiile • destinul mă zgîrie precum un cîrlig – cu fantele fantomelor insignifiante • inutilul e de fapt obstacolul ce bîntuie albastrul monstrului încă nenăscut • parazitul îndurerat al zidurilor se hrănește din razele de lună – translucid • buzele-mi sînt parcă pleoapele fiarei mele muribunde de tristețe • ale fiarei de-așteptare și necuvânt •

călătorul monoschizofren

trenul monosilabic cu călătorul lui monoschizofren • cicatricile șinelor – și sângele de melancolie al depărtării oțelului • o culoare mult mai sălbatică decât furtiv fulguranta proximitate • tangenta cerului e orizontul – ca pasul suprimat • absurdul joc al vieții – neînchipt – în veci pierdut • precum masca prin care moartea își simulează evanescența • scurtcircuitul chipului atîta de electric încît dispăre-n franjurile amintirii • disperare fixă – piatră holbată în avis • dublu undeva în protuberant nicăieri – convex cuvînt gravid tăcut alunecînd de pe munte • înșoptita frunză a cerului în iarnă de silabe • da, trenul monoschizofren cu călătorul lui monosilabic • salvat – pierdut – oricum – deși niciodată îndeajuns de infernal pentru că nu fugi de gustul toxic al oglinzii • de somnul pestilențial – profund, profund – al labirintului • prin jupuita-ți față de neant – tu țipi mereu spre altceva decât erai • sau ai putea fi • mereu altul te descoperi și te lași iubit de buzele neînțelegerii • zîmbești un întuneric deportat de enigmă • din platina ciudată a infernului – lagărul redundant al gărilor – n-ai cunoscut decât fereastra – și suavul prag • bufonul eșuat în oul negru-al inimii l-ai umplut cu zar • smuls din de ce un turn – volanul clipei demult cu-obscurul se iubește-n sinucidere • asemeni întrebării agitîndu-și cenușa roadelor spre rugul încă crud • atît de ea – deasupra-mi, nevrednicul cu gînd scindat • atît de nea •

caut neantul

caut neantul într-un vîrf de silabă • noaptea capetelor
încinse din abisul de apă – buzele de anxietate ale vidului •
ura clipelor ce ne dezbracă de timpul rămas • pardesiul
anotimpurilor nonșalante – sau frunza ofilită de dragoste –
curățată de nopți pîn' la stea • cine mă va tămădui de bezna
labirintică a elicei – cum să-mi spăl mîinile și genunchii de
obișnuința rugăciunii • funambului pleacă pe funiile
privirilor – dar spre ce • fakirii urcă pe frînghie – înspre
cine • poetul se lichefiază în vocea-i de vers • sîngele
șarpelui fără sfîrșit e pustiul – nisipul roșu cu avisul rece •
da, sîngele șarpelui • carte – răsfoite de nostalgie și vînt îți
sînt paginile • paginile nescrise de înțelepciune albă –
paginile prea scrise de nebunie roșie • și mai ales cele mai
negre ca negrul de pur întuneric • gîndul – albastră
înserare • aripile letale ale sfînxului îmi atîrnă decolorate
de enigmă în mîini • copilul intră cu moarte în lacrima
celui neînvins • stropii groși ai sînilor se leagănă peste
tufișuri de negru – piatra-i apasă ca un coșmar • atins de
privirea ochiului orb – jefuitul de privire vede cunoaștere •
despuiate de cuvinte ne vorbesc adîncurile profețiilor •
dezvăluindu-ne, dezvăluindu-ne mereu – dumnezeul pe
care sfârîmați în limbaj – surzi – îl respirăm •

frunzele ochiului

mîinile-s frunzele ochiului din barca de șoapte – ce urcă prin setea mea de crepuscul • prin foamea mea de amurg – pe care-aș vrea să-l culeg ca pe un fruct interzis • da, știu – eu regele nostalgic al clovnilor – că atunci • păpușa zămislită din mine mă va săruta cu profeții de sîrmă • și poate că un clopot bizar ne va proteja pe amîndoi cu cercuri de sunet • galaxiile mi se reflectă în oglinda genunchilor – pînă cînd insomnia-mi începe să viseze • ea, păpușa mirajelor ce mă poartă de mîna prin repetatele porți – pe mine, orbul tuturor refuzurilor • pe mine, orbul, ce-s tot o iarnă – cînd îmi ridic extatic aripile chipului prin ninsoarea care ne dizolvă toate măștile • de altfel eu însumi – poetul desfigurat de labirint – sînt o mască perfect conștientă și dezgustată de jocul acesta • de jocul cumplit coșmardesc – jocul de oroare al măștilor • cules din cioburi galactice – din ferocele joc al elicelor – sînt însumi moartea și somnul în care plutesc • șarpele de pagini ce-și sîngerează pînă departe solzii de dune • risipind infinitul în implacabil avis • strîng această neînțelegere plină de aripi cu care-mi contemplan singurătatea • și-ucid – ucid toate imaginile ce-mi spun tu • toată această beție homofecală pe care-o elimin • cu furia reromantismului meu în flăcări • și frisoanele disprețului – ca niște fulgere cu care-mi confirm dispariția •

cine sunt

cine sunt – cînd zborul mă pierde-n pustia ce curge – fantastică undă de dune • din infernala rană a șarpelui • ce străin îmi risipesc neființa ca pe o bogăție ultimă – din care nașterea-mi m-a alungat • mirajul galopează prin dubii dureroase de stepă – dar morții cîntă la ce alienare de pasăre • bufonul înveșmîntat în var de lună mă strigă înspăimîntat • totul mi-este străin – prin vina-mi – sinele mi-este regat – regatul, exil – exilul, moarte • deși adevărul meu e neant • fiica mea răătăcită – dăruiește-mi întunericul tău plin de demente miracole – ca lubric să-mi răsfăț în el nebunia • corabia de lacrimi cu sălbatiche pânze de-ospiciu – îmi poartă adâncul • traversînd valurile paturilor mele damnate – unde despletite femei culeg fructe holbate de gemete • sub avionul meu aberant și cinic – disperarea-și dă foc – exasperarea se preschimbă-n cenușă • fur lumina, aerul frunzelor – și cu furie de-amurg răspîndesc ofilire • adolescentul e flacăra – și revoltă – și durere nestinsă • cine sunt – cine dispar – cine mă interoghează cu pete incoercibile • ce cenușă negîndită-mi sufocă sufocarea – îmi asfixiază anxietatea cu plînsul pe care-l refuz • o mantă de sînge peste tot corpul – o mască de sînge peste tot chipul • ahhh! dispari închisoare a eului – pleoapă sinistră și rece – dintre sorii mei ocultați •

cartea ca un acvariu

cartea ca un acvariu al semnelor de întrebare • durerea pe o plajă de sticlă – doar o fereastră mă mai caută pe mine, labirintul • oceanul mi-a cumpărat o mână de aur • un zodiac cu paloarea lunii tăiate-n felii • și o descoperire a eșecului în copacul plin cu frunze de stele • bombardament de stupefacții peste străini pietrificați – fiecă înțger e o cheie pentru îngustimea privirilor • mîna de aur e un cîntec bizar cu notele moarte – o melodie de degete melancolice ce masturbează amurgul • o cupă deschisă spre-abis mi-este chipul – trăsăturile abolite sînt țipete prin incandescență albă de heroină • palmele împreunate ale buzelor – trepte de muțenii • pe granit de consoane • singur cu nimeni străbate prin intervaluri de cer beznă de balenă – săgeată pierdută clipind • sau poate un oblic buddhist cu bulele albe – netezind orizontul • celălalt – fără timp să fie oare trăgaciul • fără glonț – întîmplătoarea sinucidere • precum o livadă de cehov unde toți sîntem de prisos • superfluă gheață nevisată de somnambulismul morților • reziduu de sumbru și somn între poli dispăruți • lună inversată de lividul trecut • sunt imuabil eclipsa – umbra fixă – coșmarul cu manechine • corabia cu rubine vrea să m-atragă-n capcană – dar nu face altceva decît să se tîrască steril în sus și în jos • transcendența – știu acum – e pură disperare • disperarea, pură dispariție • da, vitalitatea disperării cu sângele-i de lacrimi ce e infinitul •

singurătatea oglinzilor

singurătatea netedă a oglinzilor – foame de drum • tu mă cauți – născocită poartă la care bat • mă deschizi – tandru deșert al nopților cu chei de gondolă • rotula bizară mă întreabă – absent încrustat în durere • poate o femeie albastră alunecând înspre seară • poate un pelerin îndrăgostit de sânul în sine • paralele absurde în care mă scufund pînă-n jugulare de junglă • devorat de dubiul ascetic al furnicilor roșii – eu, caleidoscopul vesperal al incertitudinii • pleoapă coborîta peste rotula unui pierdut labirint – privirea înoată în obscuritate de pește • beau avisul din setea fantasmelor • rotundă rotulă cu suferințe de sferă – la ce bun același dacă rătăcit te găsești • criminal clădit din zaruri – ciudată rostogolire • durerea se separă de formele perfecte – păstrăm în mîna fisura – în avis, restul • vom fi foamea abisală a surzilor – ce albiți de fulgi cad • paginile albe ale cobrei plîng veninul arhaic • totul dispare – rămînem în căuș cu scrumul absențelor • ființa nu era decît fumul din risipita fereastră a neantului • mi-e frică de frica culorilor • respirația-mi răstoarnă chipul într-o obsedantă ninsoare • tigrul fantomă se hrănește cu bosonii lui higgs – reziduală – fără plecare reîntoarcere • dispărute – indiferente-s aionioanele enigmei • insomniile destrămate – mirajele au uitat să viseze • șoaptele se întind în lipsa de sens • cu alienarea închisă în fără – nimicul a început •

pescuiesc singurătatea

pescuiesc singurătatea rotulă • terorii nopții sînt ciudata ei – deportată – lumină • ea aduce în invizibilitățile-i fantomatice – uriași fotoni de durabilă suferință • priviri corpusculare de durere – coagulate-n ochi • poate cînd dîrele nesfirșitei – obscuri orori – țipă de solitudine • flăcări de fiecare deambulîndu-și stingerea în spectralii copaci • fulgii uriași ai coroanelor de unde șoaptele frunzelor contemplă labirintic galaxia • și eu – în acest lac de tăcere pescuiesc – singurătatea rotulă • lăsînd în urma dispariției mele – o cheie ca un rest al misterului • o cheie pentru cutia de necunoaștere cu care incomprehensibil – fără speranță – navigăm • mici gropi de moarte pentru disperări argintii • rotule cristaline cu străinul menisc – viermuitor fisurat • hlamida de nisip învăluită de insomnie – în care zîmbet de barcă mă pierd încetinit de elasticitatea pădurilor • sticla de venin inutil îmi picură șerpi de privire – pe pânza tremurătoare a frunții • rotule de singurătate în limpezi mereu scufundate • netede insomnii precum o scară peste veghea abisului • cuvinte la oglindă cu singur potrivesc începuturi de basme • ornitorincul silabă alăptîndu-și cu tandrețe absurdul • fără să găsească mereul în oceanul din aurul inimii • în impescuibila lui agonie inversată • ... dar poate să poarte madona pe trupul de somn cu simplegade de sîni – monstruoasa rană a vaginului • din care totul nezămislit intrînd a ieșit – dispărînd, dispărînd... •

între dispariție și frig

alb de somn în vid de cer • alb de insomnie • plumb pe durerea secundelor • apă întunecată sub pielea exasperată a zăpezii • pasărea zboară prin cerneală și refuz • zboară cu oglinda singurătații prin labirinturi de litere • poetul plonjează în sclipetul negrului întrebându-i zîmbetul • eu sînt absența a tot ce-ar fi trebuit să fiu – un rest mînios de goluri impuse • rădăcina de șoapte a unui tezaur respins spre mai adînci începuturi • da, sînt sensibilitatea unde un simplu fulg creează cercuri de asurzitoare durere – umplînd anumite tăceri de nesfârșite ecouri • întîmplările ferestrelor mele din camera obsesiilor cu pereții de nervi respiră-n anxietatea subteranelor • mă scufund în sumbrul pămînt – caut o pierdere de sine nemaipierdută • o pierdere cu regăsirea în fine imposibilă • o frustrare ca țeava unui revolver de sinucis poezii – și chiar gîndul lor cel mai intim • bizare fragmente ale sistemului solar îmi localizează risipirea • toboganul sîngelui – și-aceste bezne turbulente precum spasmele insuportabilei nenașteri a lacrimii • da, convulsiile aceluia ocean sufocat – ce nu poate sub privire să curgă • soarele delirului plouă în moartea din mine • plouă străin în moartea pe care nu pot s-o mor • plouă pe pagina alienării unde numai neantul poate să scrie – între dispariție și frig •

o formă de somn

avis agățat de șarpele literă • stufos de obstacole, sufletul – te preschimbă-n copac șoaptele paginilor • oglinda-i atîta de limpede că-n ea se discerne iluzia • albia magică a simultaneității visează la nemurire • poate fantomatic – opoziții crisplate-n netimp • mirajul de trecere își descoperă cu mirare cadavrul • nocturnă e melancolia ospiciilor cu pești de metafore • bizar autoprizonier al izolărilor smulse – insule sfișiate-s secundele acestui timp de răni nevindecabile • să tîrăști cu odgoane de privire după tine în tunicul • edecar solitar împovărat cu fluvii de moarte • fântîinii de umbră – sărutul absentului • dispreț de rază al soarelui încă nedescoperit • cărțile rătăcitoare ale ochiului orb – el, cetatea ascunsă a tuturor regăsirilor deocamdată pierdute • obstacolul mă contemplă ironic – lucrul din mine – din tine – pe care mîna gîndului nu-l poate atinge • mai scufundat în labirint decît moartea • misterul lui compact nu îmi e destinat • prea plin pentru gol – și prea reticent ori străin pentru firava căutare • dezumbrit de întrebările semințelor ofilite – insinuat numai de șerpi • niciodată e un ecou prea palid pentru atotstrivitorul peste-tot • și insomnia care-l scrutează e – pentru frigul lui fără veghe – o formă de somn •

capul mereu mai stingher

sângele curge prin ceață – venele se scufundă în brumă • ștreangul de șoapte mă urcă în frunze – și mă pierde printre vinele lor labirintice • obsesiile roșii ca niște ochi deschiși de noapte • felii de oglinzi – doi în toate sensurile • brutalele drapele ale focului tulbură depărtările • ofițerul mort de sclipete bete • înțelegînd lumea o diger în silabe • roata mesajelor mă strivește cu negru • cu timpanul cerului îl aud însă pe dumnezeu • culeg cu creștetul capului – obscură oglindă fîntînă – fructele `naltului pe care-n abis le resemăn • plumbul durerii pictează tavanul cu somn de cerneală • îngerul strînge cu patimă vulcanul la piept • în el pești în erecție depun – ca-ntr-un acvariu – icre de aur • în el – geambașul înveșmîntat în văratecă lună de var – mîngîie misterioși cai înverziți cu coamă de frunze • halele negre de gheață cu zei de cărbune – ei sparg infinituri de fum precum niște mineri ai avisului • și eu – jucîndu-mi întunericul pe cercuri de zgură – pînă mă istovesc în comori măsluite, purtate de naufragiu • printre oglinzi îndoindu-și sîinii spectrali – acoperiți cu diamante fantomă • prins de fixitatea hipnotică a ochilor polari – ce se rotesc în cetatea mea cerebrală • de cetaceu paralizat pe plaje de sticlă • acum, cînd apele poartă în fluxul lor mereu mai străin profetia – dizolvatele norne nemaiputînd afla cum să-și urce tăcerea în capul mereu mai stingher – al lui orfeu •

pagini de timp

pagini de timp cu lacrimi de clipe – dunele insomniace ale orologiului • mi-am înscris chipul în cerc – iar solitudinea mi-am ascuns-o într-un ospiciu cu nebuni de-albastru • numerele mi le-am aprins cu bricheta – pînă cînd cenușa lor risipită se sublimează-n absențe • tu mă acuzi de labirint – și de fereastră – și de oglindă • deși absurdul și-a pierdut demult trandafirul • și-un câine de-aur se naște din sudoarea devenirii și-a mirajelor • drumul meu s-a încolăcit în jurul unui început nedescoperit încă de rătăcirea mesajelor • fețele pașilor poartă mască de lacrimi – iar circumferința nu mai poate fi înconjurată decît de abis • față-n față și singur țip moartea din mine • mileniul ultimativ rășfoiește oceanele pustiei – citește populațiile planetelor cu bomba demiurgică • am fost scînteie de parfum evaporat • și luminez cu uitarea umbrele lumilor în care-am zăbovit • privirea mi se ridică din trupul destrămat și se rotește-n pasăre • revin – revin în tine insulă insolită cu neantul stins • în tine tăcere cîntătoare cu notele de noapte • în tine mai mult și mai demult – necuvîntător al împlinirii-n orb a ochiului • și te conduc – și mă ajung în spatele oglinzii • acolo unde ferestrele-s doar neted negru • iar piatra neagă trestia de seară ca pe un gând stelar • iată-mă palid – dezbrăcat – și mort • pradă nemărturisirilor mărturisite • mai singur decît vina – sau vidul – sau îngerul despuiat de zbor • mai singur decît angoasa-n care se îngustează ultima limită • mai singur – da, mai singur – singur – singur... •

două găuri negre

arunc roșul pe trepte ca pe o noapte de cercuri • arunc negrul în creierul de aripi al îngerilor • arunc cărbune în oglinzi de fum și ferestre de moarte • insomniile mi se spînzură de orizont – și flăcările de întuneric • singur – sînt pădurea – și labirintul – și minotaurul de frig al nepăsării • plutesc prin somn cu capul ca un fulg mereu străin de pădădie • palmele mele sunt două găuri negre cu care beau bîntuirea absurdă a alienărilor – frisoanele rătăcirilor obstinate precum un blestem • ce naufragiu e indispensabil hazardului cînd devenirea lumilor demente nu e decît un segment din ura mea • dincolo de marginile de beznă ale imaginarului se mișcă buzele mele necuvîntătoare – de parcă neantul inaccesibil l-aș vorbi • copilul își scoate întru veșnicie masca – însă sub ce semn de întrebare poartă încă un chip • dorm învăluit în neliniști de piatră – ce precum o arcă a excluderii lunecă pe styx • obscurul drapel al inspirației își flutură depărtarea pentru nimeni • monoschizofrenii pline de-absențe de lună – îmi răsfir labirintul printre degete de parcă încet de nisipos m-aș scurge • ce piatră îmi ascunde amnezia – ce despletire disperată a fluviilor îmi cheamă timpul ca pe-un paradis pierdut • ce soare orb mă-neacă în nostalgia radioactivă a sfârșitului – graal plin nu de sânge ci de noapte incognoscibilă • și-n ce miraj se învăluie abisul – avisul – pentru a mă privi pe mine • subteranul înger mort •

singurul dar

fulgul își înclină cristalul spre creierul meu de nisip • insula orhidei e singurătatea unde rege mă regăsesc • sufletul mi-a fost furat ca un soldat de plumb – suferința mîngîie înlăcrimată copacii • negrul nostalgic al scoarței mi se cojește din inimă • surzii cad moale în vidul fisurat al secundelor • pînă unde te întinzi tu, furtună extatică – zburînd spre pădurea mea de-auz • șarpele își înclină rece sticla peste creierul meu de ninsoare • ea acoperă timpanele cerului cu straturi foarte groase de mușenie albă • carceră capitonată a solitudinii pe care lipit de nimeni numai o aud • nici un regret – la ce bun pasul pe lacrimă cînd inima ți se îndreaptă înspre vid • la ce bun amintirea – și clipele ca niște patine cînd din zâmbetul tău n-a mai rămas decît o statuie de gheață • mă dezbrac de rănile inutile care parcă clipesc • eram îmbrățișarea aceea dintre trunchiuri și lujeri • eram melancolia unde mă topeam • eram acea stea moale de pe plaja ca un dar obscur • îmi dezvăț tăcerea de iluzie și caut adevărul doar într-o hartă din pietre negre • mă dezbrac pentru că mi-am devenit imposibil – în noaptea unde doar aerul mă sărută • nu acum – nu acum îmi pierd pașii în uitare de orhidee • nu acum – nu acum dispar în oglinzi de asfalt • cu tirbușonul degetelor îmi trag umbra din sufocare de nor • cu tirbușonul degetelor îmi trag steaua din absența ispitită a promisiunilor demult furate • nu mai am ce să aștept – nu mai am ce să sper din țelul meu descompus • neantul mi-ar fi singurul dar – de n-ar fi poate un vis •

fereastra ca un plic

fereastra ca un plic ce poartă timpul • fereastra ca un plic
ce-mi aduce treptele sumbre ale sufletului • literă cu literă
– toate suferințele mele decolorate • singur contemplan
masca de nisip a oglinzii – unde umbra mi se ascunde •
dunele unde mă ascund de manechinele cu mitralierele de
gumă • sub ce ploi îmi port silabele pe înserare de frunze •
sub ce insomnii ascuțite mă deschid precum un șarpe roșu
de labirint • sub ce pândă – cu sânge îmi scriu scrisorile pe
care nu le voi primi niciodată • un cuvânt alunecă pe o fișie
îngustă de zăpadă – sanie de disperare albă sau ce pierdut •
și privirea de plumb – erecțiile ciuruite de raze, când
moartea mea îmbrățișează luna • trupul – străina pleoapă
pentru țipetele ochilor • cărunț mi-e pasul și cărunț e vîntul
ce mă gonește din negru-n negru • cărunte sunt scânteile cu
care mă împușc – stupidă pasăre a spleenului • cum să scap
din cubul ăsta de ciment la care greața m-a condamnat •
cum să scap din lumea asta de pubele cu capacul sudat •
cum să scap din cerneală când sînt deja scris • cum – din
hîrtie cînd toate grațierile sînt rupte – cu excepția celei a
lui jacqueline sauvage • țin în mîină bucata de rană ce m-a
ispitit din mister • țin în mîină bucata roșie de sete cu care
m-am născut • cum să-mi moară țipătul în tine – cer rece •
cu timpanul înghețat • ce inimă s-arunc cu praștia
disperării spre zâmbetul tău surd • cum să mă-nvecinez cu
vidul ca să-i fiu în fine mai aproape decît tine • și cum să-
ntreb ca din alienare să dispar – cu ce neant să cînt •

chipul cu care urc

atîta timidă materie între secundele-lumină dintre două stele • un auz atît de singuratic între oglinzile a două ore pierdute de hazard • pe cine mai pot să întîlnesc de cînd m-am despărțit de mine însumi • de cine mai pot să divorțez – rece ca un cuțit pe această muchie avisală a țărmurilor • ce fier poate să-și mai obosească durerea în acest somn al insulei misterioase de sânge • ce fier poate fi mai greu decît gândul meu părăsit • labirintul se decolorează-n jurul monoschizofrenului ce-s încă – pitit în crăpăturile depresive ale lunii • eu, prea modest pitic – râvnind la nu abia • atît de fals încît un zîmbet abia plutește între mine și tot ce mă separă • abia plutește între mine și esența lunii – amintirea precum un lucru plăsmuit de degete de-absență • dunele de sânge ale oceanului – sub blestemul de sticlă al unui amurg străin • un fir de praf demonic ce mă privește cu lumile-i oculte • *you, wrongland – wrongland – why you why me* • un fulg fără ninsoare mă înțelege cu labirintul – și mă topește nimic azur în cer fereastră • suferința mă dăruie unei mame fără sîni – cu vaginul precum un eșafod al spînzurărilor pe bandă rulantă • un pitic precoce își țipă masca între vine – el, sau un zeu uitat în iarmaroc de imagine • ... dar negrul mă străbate ca un drum pînă la chipul cu care urc •

învăț să mă pierd

spînzuratul de cenușă se leagănă sub stele • cîte gume au căzut în avis – ștergînd întîmplarea adîncurilor • cîte fire de nisip au povestit păsărilor solitudinea dunelor • cum poți oare să te așezi ca pe-un scaun pe secunda ce n-a venit încă – și să te contempli pe tine însuși venind • cum să te așezi cu spatele la abis și cu fața spre devenire – sau uneori spre devenire cu spatele și spre abis cu fața • cum să te așezi călare pe propria ta dispariție – apărînd • cum să-ți umpli inspirația cu cadavrele viermuind de amintiri ale timpului • să culegi aurul silabelor cu vocea ta albastră • o sămîntă veninoasă face din tine zbor – stixul proxenet transportă cu penisul penișă o fabuloasă fantasmă erotică de tonajul mirajelor • amnezia poartă un pieptene-n păr și-o moarte tandă pe chipu-i de sare • pe chipul ei ca un ulcior plin cu razele lunii • pietrele dorm asemeni unor copii – buturuga arde de vise • vălul se preschimbă-n treptele ce se risipesc sub pașii bucăților de somn • mirosul ofidian al pămîntului mîngîie noaptea-n care mă caut • în afară de neant – există ceva cert – ceva care să-mi aparțină • există oare vreun alt “ceva” în afara neantului – un ceva care să n-aibă nevoie de patetice ghilimele • sîngele meu scris – precum un imens semn labirintic • gura mea plină de o tăcere fără vîrstă • sacrific cruzimi negre răscrucilor exasperate • învăț să mă pierd în gări pustii • încerc să mă pierd în romane de gară • sper să șterg depărtările – pînă cînd – insomniacă – evanescența mea o să împietrească •

metal de moarte

metal de moarte – sau poate ceva mai nocturn decât cântecul • o ancoră pitită-n avis – în somnul unde nornele își spală vorbele în sânge alb • acolo unde pulberea argintie a scoicilor veghează cu insomnii stelare negrul profund al pietrei • a deveni zeu înseamnă să încerci o nouă formă de suferință • mai singur decât nimeni cu abisul primit în dar ca oglindă • puțul plin cu goluri de lacrimi se miră în fața buzelor mele • fulgul străin ce ne șoptește atâtea cuvinte pe care refuzăm să le-auzim • poate doar o barcă mai strălucitoare decât toate doliile laolaltă ar izbuti să-mi străbată durerea • câmpul steril unde frustrările-mi rănesc pașii – ce se străduie să mă umple cu aripă • frunza mută a frunții – și țesătura nervoasă a alienatelor elemente • febra de țipete a ochilor cari străpung nemiloși – nebunia obscură cu gândul la pândă • unda de-uitare mai lungă decât absurdă prenaștere unde neîntrebate – neînțelese – răspunsurile ning • răspunsurile – sau avalanșa exilurilor – a excluderilor sticloase • sub care încet-încet mă scufund •

cum să devin un ciclop

nimic nu poate să piardă singurătatea – nici cheia înverzită, nici palmierul ei de sticlă • nimeni nu poate să mă despartă – de depărtarea selenară a naufragiilor • nici un sfârșit pentru morții îngropați în același trup • de parcă infinitul s-ar scufunda indiferent în el însuși • tu ești pronumele din punctul A – iar eu sînt trenul din punctul B • ambii ambigeni • îți promit că nu ne vom întîlni niciodată • exploziile-și plîng efemerul în versuri • sîinii tăi – o tu necrofil – mă hrănesc cu sinuciderea ta minunată • să-ți spun oare – înainte ca trenul să deraieze – străinul secret ce nu-ți poate decît precipita moartea • “zeul e măsura răului – iar ignorantul om, măsura cunoașterii” • la ce bun, atunci, îmi mai oferi perfido – vaginul tău cu dinți • ce ciudat ar fi fost – dacă ne-am fi născut în aceeași secundă • într-un trup unic – produs de aceeași vulvă toxică • sau dacă rănilor naufragiate ale brațelor – ne-ar fi făcut să eșuăm în același zbor • purtați de hazardul absurd – pînă-n inima de șarpe a vulturului • cînd cu un singur ochi studiam contemplarea sălbatică a soarelui – învățînd cum să devin un ciclop • și lăsînd să-mi evadeze un al treilea ochi – în timp ce, pe-al doilea, închis, îl aținteam înspre mine • prin insomnia eternă a frunții • oh! cum – cum să fac din vocea mea un arc – pentru ca țipătu-mi să străpungă pînă la sângele obscur • nopțile abisale – avisale – ale cerului • și pentru ca mizeria sordidă a planetei să dispară sub tine – zeu ce măsoară cu coșmarul oroarea • cum să sting privirea-ți malefică – și să-mi umplu libertatea încă prea fragedă – cu tot avisul tău – în fine abolit •

valiza uitată

tu care mergi pe drumuri pliante • cauți împlinirea germenului cu buzele simple • frisoanele morții te strigă prin creștere – deși încerci să-ți uiți numele • tu porți în servietă cuvintele pliate pe care te-am făcut să le-aștepti • și chiar tinele tău pliat – uitat într-o gară • tu ești întrebarea unui destin ce refuză să se explice • privirea părăsită a unui ochi închis • îngrozită de banalul asfaltului – ea și-a preschimbato oglinda în pasăre • tăcerea ferestrelor în pulbere de labirint purtată de vânt • tu ascunzi în adânc o absență ce refuză să se mai nască • un nu fără cauză ca un soare cu eclipsa permanentă • sau poate o stea ștearsă cu guma • chiar și acum când fragilul fluieră prin fulgi de pădure – ciudata dorință de nicăieri a efemerului • chiar și acum când note uscate și se desprind subțiri de pe zîmbet • iar sufletul ți s-a cuibărit între rece și gol • nu izbutești să-ți mai amintești colbul care te-a scuturat • strada ce ai pierdut-o – ascensorul din care ai lunecat • ofilit fără toamnă dar nu fără un strop de amurg • păienjenișul citadin ce ți-a dăruit argintiul – rătăcit odată cu visul • nici măcar infernul curios ce încerca să ți se ițească infantil dintre spiralele amprentelor • uituc, ți-ai lăsat pe trotuar valiza plină cu lucruri avisale • și când te-ai întors din drum cu ușa spatelui tău încuiat • valiza ți-ajunsese în centrul pământului – de unde-ți făcea cu ochiul batjocoritoare • era ea – și-absența ta plină de refuz – și barca aceea albă cu neantul uitat •

februarie de febre

februarie de febre • kilometrii frisoanelor ce mă străbat și mă scutură • parc-aș merge la polul nord printr-o incomprehensibilă boală • debarasat de toți bolovanii sufletului – bulă de săpun solitar sărutată de-ușor • cu o stea în locul pupilei – cu o supernovă în locul creierului • în galop prin seringă – prin franjurile de delir ale drogurilor • despletit de heroină pînă în centrul lunii • împachetat în paloare – cine mă va livra la destinația necunoscută • după atîția și atîția kilometri de frustrări fără urmă • îmbrățișat de moarte în drum • căci sînt călători pentru care drumul e un straniu sicriu • capul cu suferința-i de fier îmi așteaptă pașii în plicuri • așteaptă poștașul ce vine lunecînd pe febrele de februarie • sînt așa de singur – în plictiseala asta de sticlă incasabilă • așa de singur în pulberea ca o fanfară a sinuciderii mele natale • nopțile au coborît în alb pe treptele tuturor moartelor frumoase ce-mi mîngîie genele cu blîndul lor somn • ele-mi întind prin abur degetele aidoma unor chei de descuiat destinul • destinul acesta fioros de banal • buzele lor mă visează – dispar în labirintul lor de sărut printr-o thanatică întîlnire cu dragostea • cu fata aceea de evanescență blondă • pădurea ca o ninsoare inversată – caută tăcerea abisurilor • ascultăm din labirint de scoică și sânge amurgul care ne locuiește • așteptare de cauciuc • fluier după fluvii cu perle de demoni înecați • fluier după palatele avisale ale țarilor morți – bîntuite de efebi de voluptate neagră • fluier după fulgul de gol – de unde înaintează spre mine pe treptele privirii de iarnă • eclipsa de nostalgie a începuturilor •

țin o cheie-n mână

clipa incandescenței noastre comune ne contemplă un strop • țină cu aici dunele asemenea • zîmbet de floare – poate-o uitare – poate-o întrebare • amintirile ne evită – dincolo e un chip pe care fără răni îl cunoști • orice ce e cumal ceului contrar – dar de ce – la ce bun • țin o cheie-n mână – dar pentru ce poartă • cum să înjunghii aerul ca să-l deschizi • ecranul avisului e oare – prilej pentru străină trezire • memoria mirajelor – ce adevăr ne dezvăluie • cum să atingi neantul cînd ești doar o întîmplare ce nu-i • sinuciderea ireală se visează breșă-n iluzie • ce titan poartă golul – mai greu decît cerurile • mireasma paradisului ne uimește printre migrenele acestui timp improbabil – ce nu poate fi chiar dac-a fost • pîntecele naufragiilor descarcă pe plaje doar miracolul drogurilor • mîntuitorii nu-s decît niște contrabandiști ai disperării – pe care ne-o vînd ca să visăm a spera • elimată neființă lucitoare-i nisipul – pe care moartea noastră prea îndelung l-a purtat • prea îndelung i-a căutat în pietrele negre reamintirea nocturnă • dincolo de înțelegere semănînd lucruri abia închipuite • grăunțe de-albastru sărutate de așteptare și țarm • grăunțe de-adânc din care mistere renasc • murmurul labirintului ni se scurge în sânge • plîngerea nedeschisă a ferestrei cu aripile oarbe • lamentația îngerului asfixiat – ce nu mai poate să respire lumină • perla mereu mai străină ne atinge pleoapa paralizată – singuratică – sub care murim împietrind • ... da, perla – mic strop de ic – pe nimic •

balul melancoliei

să te trezești dimineața într-un crepuscul – să înoți prin amurg pînă-l devori sau pînă te devoră • să te trezești la miezul nopții într-o piscină de stele – să înoți prin ele pînă te devoră sau le devori • iată balul melancoliei – cu neverosimilele lui figuri de dans • să te trezești dimineața într-un degetar crepuscular – sau într-un zurgălău agățat de-un fir nocturn de iarbă • da, într-un modest motel de beton – cu clinchenitul jilav • undeva într-un vis de cretă cu casele mai albe decît doliul • un pian nebulos plutește ca un nor prin coșmarurile verii • și acest motor delicat cu mireasmă de floare • cînd pe pieptul precum un obraz îmi curg lacrimi străine din sîni • timpul picură – e poate bolnav • vechiul urcă pe trepte înserarea pînă la mansardă • singur la fereastră cu flaut – eventual cu plicul pașilor pierduți undeva între aer și mînă • mi-am înfundat nasul în vodca otrăvită a oglinzii – încercînd să născocesc alinare • o nouă lacrimă de parafină pe areolele sînilor • și dacă un trandafir mi-ar crește din creier – parfumul lui m-ar purta pîn' la cer • ninsoarea din ecourile fulgilor sparge labirintul la care încercam să mă încălzesc • barca de porțelan mă ajută să descopăr înecul • singurătatea ninge în timp ce laleaua caută o cheie pentru avalanșa inimii • beau dintr-un buchet fragranțe de foc purtat prin vînt de aripi de cenușă • plutesc valsînd la balul melancoliei – zîmbit de partenera mea indiscutabil moartă •

poate un cuvînt

poate un cuvînt – poate un inel • poate o săgeată • cu care să caut o fereastră spre afară din lume • poate-un cuvînt spart în săgeți – poate un nume • cu care să mă chem tînăr – sau mereu – sau miracol • poate-o uitare – poate-o venire – poate-o femeie • ce și-a pierdut viclenia găsindu-și misterul • poate-o pagină – poate-un extaz – poate un ochi • prea larg închis pentru curiozitate sau poezie • o schijă de lumină – o întîmplare – un cal • cînd moartea ne amendează pentru exces de viteză • o sticlă de basm alb – o floricică violată pe asfalt – colb aurit de-amurg • în acum – și-n odată – și-n cînd • unul la fereastră cu singur – celălalt la oglindă cu dublul • zar de zăcere – abrupt – întrupare cu întrebarea probabilă • cînd sângele-i purtat de cel mai cu vînt • aur din adâncuri de mare – coloană înverzită – primejdie năboită de templu • cînd mîini de tăcere luminează cu rugă rădăcinile gândului •

orice rază e o negație

orice rază e o negație îmbrăcată în palidul de lună al varului • singur la perete cu nimeni – a deschis fereastra ca pe un plic • a citit scrisoarea cîtorva pomi rătăciți dintr-o livadă de cehov • această melancolie netedă ca o pasăre – pe care-n mîna cu sceptor-mi negru – cu țeasta de noapte-o veghez • cu zîmbetul într-o pubelă – citit de suflete de tablă – citit de tăceri de tablă • citit de măștile de pe fundul butoaielor anonime • sau necitit • poate cu paharul la gură – poate cu silabele atîrnînd de comisurile buzelor • abjectul suspect al obiectelor părăsite cadaveric pe plajă • cu cele două mîini din divorțul activităților zilnice – căsătorite fără nici un rost • da, cu cele două aripi camuflate de zborurile de prisos • la ce bun această fereastră ce țipă din peretele orb • ce regăsiri în atîtea pierderi lontane • lumea ne palmuiește cu treptele pe care urcăm • spre care ieșire • omul negru e fereastra fără peisaj – oglinda-n care labirint mă reflect • aidoma se devoră într-o prăvălie cu pereții de ceară • de ce ar curge nisipul prin tulpina care-mi crește din rădăcinile creierului • de ce mi-ar dăruii șarpele un imperiu cu eternitatea de sticlă – o insomnie unde – în fine acasă – să locuiesc • ba chiar și o mamă – topindu-și încet oglinda sub nervii de pașnică flacăra • da, sub vîntul de nervi din abisul maro • cînd șarpele-mi vinde o ispită pe care n-o mai pot cu nici un chip îmbrăca • și îngerii rîd – despicați de aripile de la comisurile umerilor •

abisul ca un pistol

cum să-ți consolidezi secundele absente în frunze de casă • strada unsă cu oglindă incendiază imaginile – dar zîmbetul șoptește “la ce bun” • fiică strălucitoare a uitării – cu ce sanie sau fulg te naști labirintic din mine • prinsă în ghiare albastre de nebuloase și nostalgice valuri • gura ți se deschide primind un somn de sunete • trepte de întuneric spre stinsul alb • perdelele oglinzii cu falduri de păduri • prea multe gume în respirația ta rară – prea multe gume în această ștergere ce nu e nici măcar agonie • uimită plutești – tot de absurdă frumusețe și moarte – prin grădinile creierului • transpui divinul în vagul argintiu al ninsorii lunecătoare de-atîtea așteptări • ți se revarsă ca un vâl pe obraz pletele lacrimilor – cînd se ridică din haos ciudatul – scindatul – solitar • ori omul spart – fărîmat – al mulțimilor – cu claxoanele deformatate de suferință • toate sibilele strigă furibunde silabe peste calcanii toamnei marine ce-ți înroșesc pașii – fată fatală a morții • și te ofilești surîzînd spre cadavrele noastre de gheață – ce te întrebă, fără a îndrăzni în cuvinte • noi stropii – înțepați precum fluturi – cu ace spectrale pe paginile tulburi ale geamurilor • porii unei epiderme rătăcite – ca o aripă – în însetările spațiului • mîine sau ieri fără timp – și nebunia suavă din pachetotul tău de ospicii demult scufundate • și noi – victimele tiranului poate – navigînd pe-o singură strună • precum o sirenă subțîindu-se-n noi infinitul • și avisul ca un venin fastuos – și abisul ca un pistol •

dublă arahne

săgeata neagră mi se naște din inimă ca o pasăre cu aripile stinse • frisonul meu ești tu – și eu al tău – în labirintul de nervi unde rătăcim – rătăcindu-i pe cei ce ne caută • oglinda mă îmbracă – și tot ea mă dezbracă – identic • absența răspunsului și aburul nesfârșit al căderii ne e piatra de temelie • crima perfectă e dublul nostru de alb – jurnalul în care ne-ascundem • trupul tău mi-e harpă de mîngîieri – trupul meu ți-e flaut visat • neagră se derulează între noi anxietatea – întreruptă de dubiul tăcut • cine-s eu – și tu, cine • fata lunară lasă întâmplările cărnii să se scurgă în gol – se golește spectrală de clipe rîzînd într-o floare • femeia-haos face o monstruoasă criza de isterie – naște monștri în gheizere fierbinți de delir • fata-însomnie crește cu ramuri de rece în înălțimi de alb – dăruiește înaltului arcuiri nesfârșite – ecouri încrustate în transparență și interludii extatic acide • vârtejul înghețat al oglinzii și fagocitarea voințelor e chemarea noastră de amœbe cosmice • pe tine zeul te sărută cu indiferență – pe mine mă posedă cu dispreț • vai! de ce brutala lume mai degrabă decît contemplația plină de mistere • oricît ne-am îmbrățișa sub ninsori de cenușă – monoschizofrenia ne despică în două singurătăți incompatibile • oricîte ferestre am deschide pentru sexul fierbinte al celor care ne caută – rămînem albe și reci ca niște fantome-n exil • dublă arahne – torc fuioare de vid – cînt depărtarea țesută cu bărci de argint • și-ncînt agrestul cu melancolie de iarnă • singură tu – privirea ta metalică îmi e ghilotina • singură eu – privirea mea te dizolvă – dincolo – dincolo de iubire – dincolo de labirintul prin care-am intrat – una în cealaltă •

eu e poate o stea

creier evadat de sub mantaua lui gogol • rătăcind undeva între vis de orizont și glacială graniță • neființa își doarme avisul în ce imobilitate de floare • geme de creiere insomniace și voci filament – șoseaua trompetelor • silabe de alb în vaste stepe de secunde • sau paginile fețelor peste teroare de apă • labirintul își scutură frigul de fulgi – întomnată iarnă – când penelopa țese și desțese ninsorile • și-această captivitate inutilă ce ne suntem noi înșine • acidul acesta de cioburi – cascada de râsete cu care fiordurile țipă • când totul s-a sfărîmat hohotind – hăulind • mîinile zîmbesc cu tăcere și ochii cu moarte • disperare visează speranța – și veghe insomniile de piatră ale porților • când frigul redundanțelor ne atîrnă de mîini – ni se strecoară sub pași • de parcă nicicînd – nicigînd – ne-am fi metamorfozat în simple discuri zgîriate • noi, acele indestinului • ce regăsire în aceste pierderi lontan care ne deschid în fulgi taină de fereastră • neîntîmplat – poate năzuiește la nicăieri – și la nimeni • la imediat – așteptarea avisului • negrul hazardului construiește cetăți din pleoape închise • spune-mi această tăcere ce se-ntinde în celălalt • spune-mi această dispariție ce nu-mi aparține • spune-mi acest străin în care cu pluralul mă întîlnesc • pădurea se revarsă încet în camera maro de excremente și nervi • pădurea precum fulgul apăsător al tuturor sufocărilor • și iarăși pădurea ca o gură ce ne aude cu nesine de nimeni • niciodată răsfoiește violet de apă în stînca magiilor • niciodată își amintește și ninge • eu e poate o stea – și demult a murit • regele lună cade etern prin stropii de ploaie – prin stropii de lacrimi – în abis – în avis •

ascuns între insomnie și somn

femeia cu nervii de spumă – cu isteria plină de oase și țipete • cade argintul prin avisuri de brumă • poate un vas de pământ – un strop de sevă • poate o scînteie feroce peste plete de sînge • poate un nume – un nu de opiu și trădare • poate o crimă perfectă de o mie de pagini – veritabilă operă de artă • sau o sinucidere frivolă înveșmîntată în alb • cu degetul vechilor masturbații indic un mister – pun labirint de amprente pe crucile cărunte • unde-s ultimele pămînturi – și-acele păduri – gata cu fulgi obscuri spre ceruri să ningă • pânze de corăbii onirice – avisurile • sau urechile negre cu care ascult abisul – ascuns între insomnie și somn • beau brize marine – zburînd – din cupa de cioburi ca niște depărtări risipite • femeia de sare s-a întors spre melancolia deșerturilor • femeia din lacrimi de piatră mă pierde în inima-i absentă • prin năvodu-i destrămat • cît de inutilă barca mea vagabondă • zâmbetul cu care vâlvoi navighez • cu singurătatea mea de granit – merg prin memoria străfundurilor • sînt el – sînt el – copacul cu trunchiul de sevă și frunze de șoapte • de noapte • sînt el – zâmbetul subiacent al neantului • sînt el – corbul ce zboară numai prin tuneluri de apă • sînt el – sînt el... •

ca o umbră albă

cine e poate mort – e poate dezarticulat de cavalcadă • în locul pietrei de durere – copita cuvîntătoare • cînd avisul și para-visul își dau întîlnire în cheia mirajelor • ochii deschizînd larg aripile cu care mă respir pîn' la cer • cu care respir tot cerul – scufundîndu-mi chipul în oglinda vidului • o piesă de șah – cu sabia înfîptă în piept ca o scară • unde e seva ta cunoscătoare – neant – seva pe care s-o beau – cu începuturile nesfârșite sfârșind – cu sfârșiturile neîncepute începînd, începînd • cum poate țîșni din coastele tale atîta pămînt – copac cu sâni de șarpe • cum poate țîșni atîta cer – din închisorile diafane ale vidului • inutile sînt textele coșmarului cu care m-am înveșmîntat • inutil acest fulger oblic ce-mi varsă albastrul în gînd • și zîmbetul patetic al notei obscure din cutia fără speranță • ea, cu atîtea priviri în sîni închiși – îmi alăptează cu versuri pașii • ea, cu buzele asemeni unor miraje fierbinți pe sexul meu tot mai flaut • ea, cîntîndu-mi la erecție tot mai frig și mai stele • și tot ea – precum o șuviță de păr pierdută în cîmp – pierdută pe albul devorat de febre al frunții • cine își apropie coama de pașii pericolului – de întrebarea labirintică a nopții • piatră sau ceară – sau sevă – sau cădere fără răspuns • sau simplul mesteacăn ce mă observă din urmă – ca o umbră albă din spatele umbrelor mele pierdute •

aripi negre

aripi negre cu penele tunse scurt – ochii din zboruri încă nepovestite • da, negrul din ciudate pietre insomniace de destin • merele de neant din grădina de aur – vegheate de pușca de gheață • da, pușca ce nu ne împușcă ci ne preschimbă-n statui • făt-frumos își doarme basmul pe potecile buzelor – absent în leagăn de lacrimi • căci spînzurătoarea plîngătoare nu mi-a fost binecuvîntată – și nici păpușa de păsări a depărtărilor • sau peștera de burniță în care meditez cu capul în pocal • fișie de noapte – giuvaier de silabe pentru absolut nimeni • nici o viziune nu-mi veghează pleoapele – deschizînd porți visate • nici un nerv nu-mi călărește absențele cu melancolie roșie • cerbul stelar îmi vrăjește bizarul cu veninuri fosile • aripi sînt flăcările pe munții de umbră ai nopții – aripi cu pene de-uitare pentru păsări de fum • gînd vopsit cu foc varsă aur în inutil de lumină • uragan de miraje – planeta-i băută de-un ocean de nonsens • drumuri de sticlă luminate de viu • din ferestre – doar geamurile absurdului • din catastrofă – doar tăciunii unor priviri decrepite • pictată cu ce prăbușiri această întrebare prin care mă înalț • trotuarul mă observă cu atenție – pașii mă aruncă dincolo de umbră • mosorul memoriei mă măsoară • și firmele de aur de pe cuptoarele veleității • intrăm cu rebutul într-o permanentă ieșire • păpuși de păsări își înalță la cer aripile arse • penele carbonizate cu inutilul • ochii plîngîndu-și orbirea de zboruri • încă nepovestite – încă nepovestite... •

ca o pasăre sau ca o rană

pașii, obrajii destinului – pe lung rîs de tăcere • imposibilul deschide ușile pictate – potecă îmblînzită – infinitul dresat de absurd • mîinile ochilor catifelate de mîngîieri de moarte • disperarea desperechează visul • închegat foc de aur se dizolvă în semn • pânzele oglinzilor tulburi conduc navele astrale – înspre ce vînt • privirea ca o pasăre sau ca o rană – și genele înfîpte-n stoluri în orizont • odată întîmplatu-s-a nimeni în peșteri de niciodată – odată, creierul straniu al bustului a zburat ca un corb • odată – imaginea aceasta în nicăieri oglindă • și păpușa plină de uitările din care ne adăpăm • și-n loc de potecă un nerv ce trece prin cameră – pînă cînd maroul depresiv al mobilei se va preschimba în pădure • pînă cînd fulgii copacilor vor năpădi cerul cu verdele codrilor – și pămîntul va sparge bolțile în căutare de vid • deocamdată silaba neagră arde mirajele – bea cu sete iluzia • iar camera – obsesivul atol al camerei maro – îmi asasinează amintirea cu țipete de sânge • mă castrează psihic cu himericele hipersentimente • după acest deșert – deșertul maro – oaza luptelor politice – ce tihnă • opresiunea totalitară – ce libertate plină de zâmbet • nimeni – nimeni – fracturile nu uită niciodată • fracturile sufletului – înțesate de ace subțiri – nu uită niciodată • pîrțiile de durere ale străinului nu-i uită niciodată pe cei ce le uită • în timpul acesta stelele ning și lunile plouă • depozitul cosmic al galaxiilor se goleşte – se umple • depărtări – destrămări – silabe, silabe, silabe... • și nici un nou nerv nu mai călătorește prin monoschizofrenia mea – intens decolorată •

alienarea betonului

în dimineața aceasta mă rostogolesc din automobilul cu copite roșii • în dimineața aceasta ochiul meu pătrunde încrâncenat – în vaginul încă nedefrișat de țipete blonde • un pendul se întreabă printre silabe • caută un semn fracturat pe unde se iese • “să fie posibil?” – îmi zic intrînd la firma “ce e de făcut?” • cam vetustă deși pasabil augustă • argintul decrepit al sciziunii – argintul fantă • un țipăt trece prin alienarea betonului • un țipăt de păpuși prin electricitatea labirintică • intru în ea pînă cînd vaginul nu-i mai aparține – deși n-aș putea spune că-i tocmai al meu • două pînde prin forme convex-concave – zilnic suprapuse • și din nou furtunul ca un împărat al kimonourilor de dinainte de lemuria • flăcărui furtive – yahtul din porțelan țesut din crăpături • o sprînceană încruntată urcă pînă la etajul III al iubirii fără nume – pe-o platformă de dincolo de lume • mîinile călăresc păpușa – fără lume – fără nume • deșurubată de pe cal – păpușa cade în țipăt – și se dizolvă • etajul VII ascunde un cuier vecin cu vidul • jaluzelele geloase ale visului pălesc de lună – erau doar razele pe care picioarele mele amnezice au urcat • pictorul picioarelor în jurul lunii – coșmarul marchizului de sade • în dimineața aceea în care copitele roșii s-au rostogolit triste din automobil • în care ochiul meu intens decolorat și-a pierdut monoschizofrenia încrâncenată • sau poate în amiaza cînd cheia solitară m-a rugat să nu mai pierd mesajul ce nu-mi fusese niciodată încredințat • mesajul meu adânc precum titanicul dintotdeauna scufundat • dintotdeauna benchetuind între argint și cer cu naufragiul •

cum poți să fugi

beau cercuri din oglindă – și nebunie din labirint • duc la ureche scoica gurii – și-o ascult • “de ce” – acest pod între cine și dublul său – între nimeni și străina rătăcită • pe care-o sărut cu amintirea – și cu un zîmbet rezidual • (în fond cu ce sînt pline paharele într-un ospiciu – și ce pariu maschează creierile medicilor?) • (cu cioburile chiar ițite din mîna mea rănită) • înainte de a mă culca – aș vrea să umplu cu tinele complet golit de mine un desen – deși nu cred să mi se prea permită • o hartă cerebrală a inchiiziției ascunsă în pianul cu coadă al unui cazinou • cum poate abisul să cadă-n sine – ori avisul să se viseze • cum poți să fugi cînd tălpile tale sînt gheață subțire – peste nebănuț neștiut • și cum să te găsești – ieșind din ciudat exil – cînd în lumea de drog ție însuși îți ești întru totul absent • ce-i drept – cu ștampila pe insulă aș visa că-mi culeg palmierul în lacrimă • sau numele în cheia de sticlă ce descuie neantul • toamna aș deveni un parc de pe aleile căruia aș culege nostalgic amurgul • amurgul precum o țesătură roșie din hieroglife ofilite • mi-aș culege chiar absența de atlant monoschizofren • fisura de argint a labirintului subit inutil • final prea cehovian pentru ca credința sinucigașului în început să mai poată fi validată • și melcul să-și mai destrame pe șosea basmul de platină • gol la șomaj cu angajarea mereu delocalizată • divorțul morții – taciturn – nesperat • risipindu-și jur-împrejur fericirea diminutivă •

la ce bun iubirea ta

incendiul explodează-n amurg – și chipul fulgerelor se-
apropie de mine • singurătatea trenurilor sub ploile de
sticlă • desculț pe drumuri de spumă – pată – sau insultă –
sau insulă • ori aripă, poate • pod peste ore – bizară
disperare de petale sub saltul nud • arunc o piatră – scad în
bacterie ca să-l învăț pe nimeni cu singur • merg pe
tăcutele mele frisoane – navighez cu fața – pânză sau
mască – prin maidan de sânge • privesc cu vag de gheață
sinucigașul înjunghiat – pe mine, parcă • pietre de vis în
mâini de zori • un substantiv în locul emoției – o amprentă
inoportună în locul rătăcirii minotaurului • mă înec de
deget în toate amintirile • cine – poate – între subterană și
cer – strivit de mantaua paginilor • cine – prin brusc roșu-și
pierde zarul în spleen albastru • insomnie de cristaluri
depressive • albul șterge toate direcțiile pe care negrul le
inundă • te dezbraci de-un timp sintetic – sau scîrîți ca un
scaun cu somnul animal • trunchiuri de disperare cristalină
își împletesc stelar depărtările • magmă infinită de trestii
nitescente – sau lavă ectoplasmică de elfi • un semn de
exclamare îmi poartă revelația prin puhoai de obscur • gol
– și toamnă – și ploaie prin excepția diminutivă • luna mi
se descompune-n monograme monoschizofrene – inima
sau dublul preschimbîndu-se în labirint • el era paloare –
eu prezent nicicînd • autograful mării îmi restituie fetele de
sare • la ce bun iubirea ta – alienată moarte • somnul tău
nebulos, sfioasă – la ce bun •

înveșmîntat în năvod

nu chiar atît de multă floare-n pierdere • nu chiar atîta clopot în meduza complice cu stelele • tu mîină mă ajungi din urmă printre discordiile zăpezii • și tu palimpsest m-ai rescris mereu deșert • fereastra inextricabilă s-a trădat tortură în interogatoriul de oglindă al labirintului • și turbure de moarte cu abrevierea-n pantă • cînd eu cu-amurgul încă în picioare în deget doar cu luna • în deget cu amurgul ce mă poartă ca pe o brățară • dezarticulat de rutina ratărilor – a cîrmelor fantă precum un naufragiu cu pînze • minte și amintire și faun și nimeni • sau capitularea lui niciodată – odată – demult – mereu mai tăcut • martor din adîncul unde singur se-neacă – tu, tern infinit cu eternul vid • și toată această coborîre cît de albastră apare din unghiul evaporat al înălțimilor • cît de rece dispare – ea, steaua poticnită între abis și avis • cînd – precum un pește înveșmîntat în năvod – îmi iese în cale străinul • cu priviri de aripi perplexe prin întîmplări efemere – mai melancolic decît o orgă de silabe • parcă zîbind un miracol și purtînd zămislirea fecioarei în floare – floare de semne pentru o fecioară de umbre • străinul rătăcit prin culoarele mîinii – uitat pe insula inimii • el ești tu – eu atît de asemenea • eul – măsura tuturor pronumelor personale • cînd locuim între epiderma abisului și derma avisului • neant cu o dublă epidermă precum o dublă înstrăinare rătăcită • jocul unui zar prea-nalt – aruncat din număr spre epilepsii fără hazard •

zăpadă e febra

zăpadă e febra – galop rătăcit pe pietrele lui februarie • un cal de vînt printre avisuri și aer • țară ciudată a frigului din cioburi de stele • diguri pentru fluviul magiei – luna ascultă vidul palid al lacrimilor • vis topit în munți – dimineața • somnul mereu străin își cascadează oglinzile • și coarcele toride ale soarelui cheamă din avisuri sângele nostru nocturn • cavalcada concavă a ferestrelor se prăbușește-n străfunduri de sticlă • salcia despletește mirajul într-un verde cu-argintiu nostalgic • și vîntul beat de cădere revarsă evanescențe de șoapte • ah! mă scufund în trupuri de apă – îmbrăcîndu-mi în metamorfoze adâncurile • singur – și nimeni – și aripă • prea fluidă pentru enigmaticul zbor • prea meditativă pentru dizolvare și înec • prea subtilă pentru ispită și șarpe – și prea avis pentru fumul visului împletit din imagini • mă ridic din plușurile ierbii cu trupuri înmulțite de umbră • și culeg de sub vînt vînătăile negre ale pietrei • ce ciudat magician renaș din ninsorile verdelui – și cum se înveșmîntează-n februarie de febre delirul meu selenar • și urma neagră plină cu numere scufundate sub zero • buzele mele ciudate paralizate de frigul unor lecturi imposibile • degetele mele onirice pășind prin labirintul magiei • și zâmbetul – cu care topit în dimineți de munți mă dizolv •

și dacă mâna ta ar vorbi

și dacă nimeni din cearcănul pietrei s-ar naște din nou din melancolie • iar mâna ta ar vorbi – la un popas – cu zâmbetul zăbavnic al pasului • somnul tău s-ar trezi poate înotînd într-un aur străin – de insomnie onirică • numele tău ar străbate atunci cu vîsle de angoasă obscură – îngustimi de lumină • și tăcerea ți-ar trece prin ziduri de gheață • singur ca o stafie țicnită – cu timpul irosit prin meandre de captivitate decrepită • fără cuvînt în serele de tăceri ofilite ale toamnei • uns de nicăieri între albastru și rîuri de piatră • sau purtat de barca împînzită de-oglinzi – la liziera avisală a închipuirii • piciorul își expediază atunci spre fereastră întîmplările mersului – răspunsul crescînd din pămînt precum o plantă-himeră dintre silabe și aripă • și scufundate-n abisuri de zero numerele țipă spre aur străin • impronunțabile-s numele pentru guri infinite ce caută-n eternități începuturile sunetului • prea subțire e ploaia și prea stins geamătul plînsului • prea încet își risipește fumul bagheta în mirajul magiei • și prea pal pare nimeni – abolit sub ninsoare de lună • cînd scormonind prin sertarul burdușit cu galben de litere – mai caut-o uitare în care să se poată găsi •

mai ales acum

schimb între mine și tine – între poate și sigur • între lenta
levitație a crenguței – și pasul spre melc • întunericul se
evaporă – pe catifea de pământ, bizare pepite de lumină •
aproape nu înseamnă nimic – alb e mai puțin decît nimeni •
un sertar al aripilor cu spațiul în uitare – sau zborul privirii
din palma deschisă • aștept ce-am fost – singur cu gratia
speranței • măcar un pas cu care să-mi plătesc – cauțiunea
indispensabilă a drumului • frunza ofilită a vreunui zbor
scuturat – cu care să-mi dovedesc coborîrea • o pagină
ciugulită de amintiri – cu rădăcina înnegrită a literelor
scufundată în somn • mai ales acum cînd lama
monoschizofreniei împarte în doi – tot ce în închipuirea
mea era unu • da, mai ales acum cînd galbenul ține
conferințe despre noapte • și mi-e oarecum milă de destinul
ofilit • deși eu – eu – eu – eu – se întinde cu neantul pe
iarbă •

otrava din lucruri

sparg pe masă silabele ca să culeg din ele otravă de lucruri • însă nu găsesc decît un neant fără cuvinte • stoluri de ochi mi se aşează pe perdelele lacrimilor • şi-mi povestesc ninsorile de uitare ale cerului • îmi înţeleg atunci treptat cercurile sfîşiate – şi plîng, semănînd pentru stoluri noi perdele de lacrimi • jupuît de singurătate mă aştept pe colină • pasăre de hîrtie transparentă de stele • autoportretul torturii îşi şopteşte din frunze absurdul • sclipet de amărăciune senină – poate pânza unei imposibile bărci topite-n albastru • orbul îşi poartă privirea în hlamidă de lacrimi – da, gol – înveşmîntat în vînt – orbul împărat şi nebun • strîng în căuşul palmei – de pe masă – firimiturile cărunte ale parantezelor • cu nimic între ele • strîng cu grijă mai ales acest straniu nimic • el îmi va decide în cele din urmă destinul • numele vid al cojii fără secunde • nervii de argint i-am smuls din pereţi – ţipete – ţipete • infern de frustrări şi de ţipete • ţipete zvîrcolindu-se printre gînduri absente • căci de ce exişti – dacă nu poţi dori – nu ai dreptul • de ce exişti – absurd obstacol – bolovan scăldat în lacrimi • cu sensul interzis • camera maro moare-n genunchi – pubelă de refuzate cuvinte • rezidual infinit printre dureri răzvrătite • şi silabele din care-am cules cel mai avisal adevăr – otrava din lucruri • otrava pe care-o administrez treptat – lumii negate •

mătur cu vîslele

mătur cu vîslele valurile asfixiante ale aerului • ce-i cu acest deget pe care furtuna parcă-l extrage dintre fire de iarbă • ce-i cu această ureche înverzită – rătăcită departe de orice bănuială a sunetului • sau cu acest pescar de ecouri din silabe invizibile • un sân uriaș înlocuiește cupola bisericii demult dărîmate – ca tot ce-a fost visat odată sfânt • un sân uriaș învelit în cenușa bisericii arse • și vînătoarea stranie din antracul spectacolului • paratrăznetul frunții mele de fier • potopul de puroi din furunculul cerului – ultimul diluviu • și închisoarea fără ieșire a țestei mele – prin care disperarea-mi incandescentă aleargă izbîndu-se fără încetare de gratii • ori palma – cu faldurile sîngelui ce mă învăluie precum un piton • locomotiva gîffiind prin gara altarului cu fumu-i de aur • fluviile cu cizmele lor de cristal coboară cu pași grei treptele cerului • iar scara de lemn își doarme tot mai adînc osteneala – sub mușchiul mereu mai verde al insomniilor • haitele aburului bîntuie închegatul pămînt – printre repulsiile nebuloase ale căruia încet mă retrag • și sînt petală de fum peste zeița de țărînă – și țînțar al avisului • hienă beată de flori – sfișiată de lontane orizonturi • boltă înghețată a ecourilor • liturghiile zăpezii letale – avalanșe sculptate pe piscurile vînturilor • sau încă pereții stingheri – întunecați în april de spumă de șoapte • da, și licuricii scînteietori ai beției în care extatic – dar fără ieșire – fără ieșire – fără ieșire – disperat mă destram •

aproape uitată

amprente mai bizare decît labirinturile noapților divine • destin înclinat – și tu străin îmbrăcat în cojile vântului • îmbrăcat în cuvinte – de parcă cerurile mistice ar trece prin tine • atîta vis – și-atîta somn selenar îți varsă noaptea prin vine – și-ți umflă cu balauri privirea • atîtea absențe pot povesti ceea ce doar zeul bănuie • și nimeni – mai gol decît vidul și mai singur decît tăcuta fereastră sau deșertul oglinzii • poate doar poate și fiul lui, fără, mai ling vaginul pustiului cu-asemeni absurde silabe • ultimele trepte de apă – mă conduc spre geometria meduzelor – și spre turmele de incalculabile numere fantomă ale abisului • oh! numai nulul zeu – la o asemenea rotundă, onirică lună poate visa • deasupra muzicii atonale a lupilor • și posomorîta iarbă sen-cruntă sub pașii celor ce caută avisul sub verde • sparte de raze, limitele – cînd acostează în porturile neștiutelor • și-o nouă stranie apă își zămislește albastrul somptuos de otravă • lucrurile mor atunci risipite pe plajă – iar întîmplarea lor se evaporă • sărutul nemaizărind cîinele parcurilor cu repetiția-i de plumb • poteca aceea cu netezimea mereu mai străină – pe care absurdul o lustruiește mereu • cînd tu, fosta mea iubire aproape uitată, dansezi cu șarpele nebuniei în mîini – sub prezicerile nebuloase ale cometelor... • ... ah! nu sînt nimic – nimic decît ecoul cuvintelor mele stinse • ecoul scriiturii prin care reptația mea întortocheată se caută •

purtat de palmele tale

curcubeu crucificat în deliruri de aur • sânge cu țipătul unic • purtat de palmele tale – înaltul se preschimbă în foc • iluminată – țeasta noastră se umple de-oglinzi • vîntul-flacăra face semn labirinturilor noastre • aurorele boreale flutură deasupra ghețarilor – cortinele unui spectacol spectral • dansurile negre își varsă isteria în mare • bizare priviri cu orbirea fărîmițată • casele-și scot pălăria amestecînd-o cu norii • și răzbunarea mă acceptă ca un dublu abrupt • o singurătate hipnotică în jurul căreia petele lumii trezindu-se – se destramă • noaptea-și ninge melancolia peste păsări de tablă • și malaria stelelor mă face să tremur • polul frustrărilor mușcă din polul disperat al speranței • iar polul dezamăgirii se adapă din polul lucidității • eu însumi mă unific risipindu-mă-n aionioane de poluri • stau singur pe șosea – pierdut între viraje cărunte • cu ceva din destrămarea de salcie a plînsului • parc-aș ține-n mîna un pumnal cu douăsprezece gloanțe – sau un pistol foarte ascuțit • încerc să gîndesc cu electricitatea unui nor foarte negru • petele foarte nervoase mă latră cu fantasma de sticlă • iar caldarîmul poartă amintiri – de cînd traforajul mă decupase din viață lăsîndu-mă, vai! s-o trăiesc • ceva mai tîrziu am spart oglinzile unde se ascundea demonul meu protector – eliberîndu-mă de bezna grevei lui absurde • și de potopul de vise auto-ironice • acum nu mai fac altceva decît să mă uit la mine însumi – să mă uit pe mine însumi • mîna mi se zbîrcește în aripă – apoi putrezește de zbor • un bulgăr de sânge mi se rostogolește din ochi – în loc de lacrimi • bulgări – bulgări de sânge • și tu – drumul meu înstrăinat – te acoperi cu bucăți de singur – da, cu bucăți de singur... •

o barcă din petale galbene

o barcă din petale galbene – cu fereastra deschisă • ultim exil melancolic • cu un grilaj negru în locul pânzei palide precum îngerul alb din recele nopții • când în sfârșitul foarte înalt – înmărmurit în fața oglinzii • silabă cu silabă – mă dedublez • și iarăși, poarta minusculă – acoperită cu iarbă – în dreptul căreia te simți atât de inutil • prea multe umbre sapă în ore somn întunecat • și prea multe amintiri poartă pasul neînțeles • da, barca trasă pe valuri de tropotul calului – și exilul a cărui neînțoarcere nu încetezi s-o aștepti • ceri vestiarului – bestiarului – numele tău înghețat • trenciul verde al adâncimilor • și zâmbetul evanescent al beznei îți dă – pielea tuturor ploilor tale trecute • ea – poate mai goală decât puritatea absurdă a frigului – și poate mai lună – se-apropie de umbra din tine • citești atunci literele săpate în invizibilul aerului – și intri tăcut pe portița neagră a grilajului • citești tot ce te dispare – te scufunzi în silaba umedă ca un pumnal • și găsești comoara ciudată pe care destinul ți-o ascundea • frunza amurgului cu care sfidezi styxul de iarnă • îți amintești falșii prieteni – cu râsul lor fumuriu • falsele iubite cu sărutul lor din grădinile ascunse • și speranța mereu întâlinită – mereu pierdută în lumea eșecului • îți citești lacrimile de piatră ce veghează – de-o parte și alta – aleile ochiului • descifrezi urmele zgâriate care duc spre închisul unde nu poate intra decât nimeni • și pricepi – că va trebui să-ți lași în fine mâna – cu toate amprentele și greșelile ei • pe aleile orbului ce fără voie – ai fost •

hipnoza meduzelor

singura cauză pentru care iarba trebuie să crească – e
întîmplarea de aur a verdelui • singura cauză pentru care
sîni aerului trebuie să respire – e întîmplarea de enigmă a
literei • negrul pietrișului contemplă orele trestiei – iar
fețele serii plutesc peste barca în care visez • și-mi zic:
“nimicul din afară al excepției este iubirea • nimicul ca o
circumferință a semnelui de întrebare este iubirea • o ramă
solitară cu sângele străin” • negrul mă scufundă în noapte –
pe firul de frig al insomniei presar sarea anonimă a
pașilor • moartea e o ondină grăbită – dar cîta întîmpinare
o așteaptă în semn • ea pătrunde prin aceste culoare mereu
recitite de tentația evanescentă a inexistenței • ce-i drept, o
singură virgulă poate să ia locul cheii – acum că îmbrățișat
de poartă ai învățat căutarea • acum că sania-și plimbă prin
ține abisul – avisul – mereu mai interogativ – mereu mai
absent • acum că nimeni a luat locul catargului – albind
depărtările cu nostalgiile zîmbetului • astfel, tu – dublul
meu cu pânza în mână • da, cu pânza pictată pe buze • vei
afla că eu nu sînt nimeni – și că tu – imaginarul meu
prieten • nimic alt decît imaginea pe care am lăsat-o în
urmă • pe care am uitat-o pe țărnul absențelor • ciudată
muțenie de clopot ascunde marea-n străfunduri • acolo
unde sunetu-i – stins de hipnoza meduzelor – înoată cu
încetineli de înecat • acolo unde nimeni nu vrea decît vidul
cuvintelor • și mîna sibilei ce se descompune-n silabe • un
fel de sincopă cu cinele lipsit de extensie • un întuneric al
sufletului care respiră • da, vede și neagă – și-și pune în
plămîni așteptarea • și rană – și sânge înstelat – și limpede
apnee • și singur – și cine – pînă cînd fereastra e nu •

barca îmi spuse

barca îmi spuse: “visurile sînt vorbitoare – ele îți povestesc mesagerul străin ce și-a dezbrăcat întîlnirea cu tine • ele îți recită silabele care nu te vor iubi niciodată – silabele păzitoare pe care oglinda creierului tău nu le bănuie • și minutele – minutele pe care inorogul tău mut refuză să ți le dezvăluie • visele îți spun mai ales ce se ascunde dincolo de ușa încuiată a tunetelor – ușa aceasta pe care o rozi ca un șobolan cînd lacrimile nu mai vor să-ți facă chei pentru inimă • uneori însă visurile îți prezintă un ins bizar – aidoma unui om de zăpadă • e vecinul tău – îți zic – vecinul ce doarme în același trup cu tine • care poartă aceeași față și îndură aceleași intemperii • da, e vecinul ce nu te iubește și n-are nici o nevoie de tine – deși vă respirați împreună • vecinul acesta ascunde într-un dulap invizibil pietre negre și roșii • ascunde o pereche de aripi albe cu care n-ai învățat încă să zbori – ci numai să cazi prin oglinzi • alteori visul se îndură să îți revele secretul pe care ți l-ai ascuns totdeauna • pieptul tău – zice el – e o fereastră prin care poți sări în labirintul metamorfozelor • acolo unde vîntul se rătăcește prin păduri de pini – iar păsări stranii cîntă în ape țesute din povești • visîndu-mă pe mine – îți spune el – te piepteni cu un pieptene de aer • îți piepteni părul de aur – iar dimineața îți zici: ce ciudat, am murit!” •

cu vîsle încete

cu vîsle încete port țărnel peste adîncul oceanului • port muntele întunecat peste apa de clipe • strig cu-avis – iar ceasul îmi răspunde cu numere nocturne • cad avis – și oglinda deschide în mine un labirint de sânge și imagini • la capătul lui fără capăt – găsesc neantul – dumnezeul mort – ori sufletul meu mort ca un pahar cu vid alb • bucăți de vis ce nu pot fi lucruri – și bucăți de timp ce nu pot fi ore – minute sau clipe • asta găsesc și nimic altceva – nimic pe care să pot pune un nume • poate doar o felie de tăcere – o buză pierdută între două silabe • o panglică de drum – așteptînd întinsă între blocuri întîlnirea cu vreun funambul temerar • din nou, poate, pe dumnezeu – mort sau doar bănuț de crimă – poate neantul – ori poate vreo ecuație din vreo algebră necunoscută • o tangentă la ultima limită – la dincolo... • mai descopăr – cînd absențele nu prea mă chinuie – se mai întîmplă • exilul la el acasă • cînd îl vizitez astfel – tolănit comod în fotoliu • îmi oferă o cană cu ceai pe care trebuie să mi-l fac singur • alături – lenevind ca o catedrală incendiată de abjectul la putere – într-un fotoliu vecin îl descopăr pe singur • pe singur absolut singur – răsfoindu-și fără grabă dumnezeul mort • o carte, poate, împovărată de clipe • singur nu a aflat încă dacă mai trăiește – sau, eventual, a murit fără să știe – într-un cireș • cu un arcuș într-o mîna și o vioară în mîna cealaltă • la drept vorbind nu știe – nu știe sigur – dacă bizara catedrală în vizită – a ars accidental – sau în urma unui atac terorist • dacă fluviile ascund în străfunduri minute – sau silabe ce nu ne mai vor • în fine, dacă poetul poate încă să vorbească ori e nevoit să viseze mut •

tu, fantomă sinceră

semn cu plutirea între rezonanță și-enigmă – oglindă adâncă a nopții • fulgere argintii ale melcilor lunii – chip sculptat în scânteie • depărtare cu-aripile grele – călător cu abisul în zdrențe – bîntuit de migrene • locuit de absențe • prinț labirintic al răscrucilor pierdute • pentru ce zâmbetul tău precum un liliac strălucitor – pentru ce numele tău negru ca o pandemie mortală • pentru ce amurgul tău obsesiv ca un galop cu coama roșie • porți o fereastră de sânge în zarul trezirilor • și toga dimineților peste trupul tău de timp erodat • un ghețar alb își scufundă zorii – te întâmpină cu moarte avisală • cazii în febre precum o spadă aruncată departe – de oțelul ei implacabil și rece • cazii în delir prea departe de inimă • dar față-n față cu întrebarea • cine ești tu, linie dezbrăcată • cine e monstrul fabulos al filamentelor ce ți se scufundă în urmă • toată această indiferență superfluă împodobită cu sîdef de străfunduri • tăcere murmurată – solitudine • tu, tăiș evanescent – eliberat de soartă și lamă • singur – naufragiat pe țărm de silabe – țipăt înjunghiat de amintiri jupuite • ți-ai despuiat drumul de pași și noaptea de aripi • ți-ai rătăcit albastrul în cenușa goală • și-ai încercat să pui o pecete pe dispariție – și-o rază sleită pe zidul scindat al lui nu • adevărul ca o bucată de sfoară – s-a înălțat din praf • și firimiturile privirilor au orbit într-un pahar plin cu cuburi de gheață • o pubelă plină de durere • porți în tine un nod – restul puterilor tale de altădată • și-un cuvînt cu măști schimbătoare ce nu te învață nimic • decît poate atît • de tine însuși – tu, fantomă sinceră • să te dezveți •

un fel de obstacol

poate doar atît – îți rămîne atît – să te respiri printre fărîmele întîmplărilor • să te lași prins de neant într-un joc prea straniu – un joc de-a auto-uitarea • într-un joc în care cuvintele nu mai sunt trepte spre tăcerea avizală a nornelor • tăcerea aceea de misterioase silabe – pe care nu le poate pronunța decît un poet asasinat • mută este această secundă pe care timpul a părăsit-o – secunda dărăpănată – singura unde se mai poate adăposti adevărata ta ființă • spațioasa secundă a vidului ce te goleşte ca o interpretare anamnezică a febrei • un fel de obstacol îți reține silabele – un fel de obstacol e singura ta moștenire • un fel de obstacol – un prag absurd – e ceea ce-ți aruncă în aer fărîmele stupefacției • povara ta uriașă cade cu un zornăit afară din tine – ai murit – n-ai murit – asta-i toată negația • destinul e un straniu dentist – iar dumnezeul tău e un eșec cu naufragiul de zâmbet • un flop – un fiasco – sînt toate minutele tale • toate *sclipеле* mai bizare decît niște erupții solare • e ceva hidos în tot acest timp de neputințe turtite – ce nu se mai pot desprinde una de alta • afli – poate dintr-un dosar cumpărat – poate de la o frunză ce făcea încă trotuarul • că nu te-ai născut decît pentru a fi – dacă se poate spune – doar o asemenea lipitură • e asta un blestem – ori numai un prea frumos semn de întrebare • demn de a fi meditat • internarea precaută într-un ospiciu este o soluție anvizajabilă • o mînăstire cu dușuri electrocutante – un fel de părculeț al fericirii candidе • sau penitenciarul mirajelor îți va turti din nou șapca cerebrală cu bolovanii lui înnorăți • ori, din nou, poate-ți vei înfige colții de disperare în umbra neantului • în umbra neantului ce te-a băut deja – odată cu nașterea • cînd, prunc, murmurai abia auzit – cu cordonul ombilical strîns în jurul gîtului: blestemată fie clipa asta albastră •

sfișiate năvoade

cu mîna născută din sfișiate năvoade – ating botul tău feroce, iluzie • nodul acesta ca o gaură neagră a privirilor • și filamentele oblice pe care pașii sînt pete • umbrele prea fluide chiar pentru înot • podul dublu pe care cu lumina dispar – misiunea instantanee a albastrului pentru care m-am irosit • zîmbetul alungit în barca de pămînt precum un simplu cadavru • fulgerul înțepenit pe scaun aidoma cu o destrămată poveste • povestea nesfârșită a unui surd pe care-un orb o acoperă cu ciudate culori silabisite • tripla alianță din care-mi scad beznele – una după alta – pînă la zero și mult mai tîrziu decît adîncimile lui negative • de care-mi proptesc scările imaginare • scîndura se ridică din pat în dimineața de zinc • e foarte simplu – atunci la ce bun aceste zboruri asemeni unor zaruri ce se rostogolesc prea departe • fructul e martorul indiscutabil al grădinii – miza ei mută îngropată în verde • ca o vorbă repetată și uitată de toți • și ochiul necules – cu genele păduratice – acoperit de desimi de lucru pierdut • sau copacul șoptind mereu în altă limbă străină – din care nu deslușim decît foșnetul • poate furtuna o să rătăcească pe strunele altor poteci – poate că îmblînzit de cântec îngerul o să adoarmă învelindu-se-n sabie • poate că ou-însumi – eu-însumi adică – am să mă trezesc subit în foc-însumi • nimfele nopților pierd infinituri de sunete negre • fractalii lor mă destramă-n asonanțe fără limită – în avis de suspensie • nici mă răscumpără – îmi răscumpără ipoteca ființei pe care o iau neant înapoi • coama demonului de prisos mă plimbă cu sânge prin livada roșie • ... da, blestemat fie albastrul în care m-am născut •

calm de zăpadă

calm de zăpadă cu secunda la zid • labirintul mi se clatină pe picioare • nămeții insomniei amorțind în mine somnul lunilor de iunie • apa e o dală peste sinucidere • și vântul ca o viață invizibilă • pagini de palid – luna unge lumea cu neantul iernii • cu snopii străzilor în brațe mă clatin cât mai sînt bătrîn • sau poate asfaltul merge pe două cărări • netedă-i pasărea cu zborul de liniște • zarul îmi aruncă din mîna pagini de hazard • cred numai în vid • răsfoit de destin străinul sumbru îmi apropie de suflet mantaua pericolului • prietenul meu invizibil – chemat de orele negre ale copilăriei • oglinda e semnul înmulțirii lui celălalt • singur doar nimeni pot încă să fiu • din cînd în cînd un miracol al disperării – un robinet ruginit cu speranța epuizată • creanga cu înflorirea labirintică – precum o literă îmi scrie-n aer zborul • dau din umeri de aripă de parcă de pe haină aș vrea să scutur fărîmele unui disc trecut • o amprență de demult – lipită de pașii mei vechi • întrebîndu-mă mereu cum arată întîlnirea cu pierdutul meu semn de întrebare • o cheie beată îmi întinse degetul – de parcă aș fi fost un buton trăgînd pe nări nori de note de cocaină • da, un orb cu mîinile-n lună și cu mîine uitat în rachetă • cu creionul de ieri – îmi spuneam – cumpăr silabele scrise pe zăpadă cu sania • fereastra-mi va aduce – pulverizate – orizonturi de foarte departe • am să arunc tăcerile timpului – prea spălate de zâmbet • și-am să las o dîră de neființă cadou – drumului în veci neștiut •

privire frîntă

privire frîntă de gheață magică • crivăț de alb în furie de inimă • o palmă deschisă pentru destin – platină descompusă în după amiaza absurdului • socotim – țintim împlinirea • numărăm pe degetele fumului – piatra deschide un ochi – numerele cad unul într-altul • poate un dinte de diamant îmi dizolvă memoria • poate oul durerii mă caută în adîncul oceanelor • junglă de lumină pierd în zăpadă – fir de sânge alb mă destramă • camera maro îmi șoptește cu tentaculele nervilor – povestea de friguri a infernului • povestea lacrimilor biciuitoare de turbată rușine • povestea lui aproape tu însuși – atît de absent – atît de absent – cu vînătăi de noapte sub piele • el și ea față-n față – și-ntre ei iubirea vînzînd fructe uscate, frunze ofilite și documente false • și-ntre ei pretenția cu sâni grei și flasci – lipită de zid – afundată în zid precum o imagine cărnosă – vomitată de-ogîndă • dar cine e acest nimeni care mă tot sîcîie cu sine de umbră • cine e această pată torturată cu țigara aprinsă între falii de timp • da, această pată tăiată-n felii din care gura mea culege doar întuneric • sau iarăși – această străină pe care încerc s-o salvez de amintirile obscure ale hipnotizatorilor • de liturghia neagră de sub sumbra barbă a demonului • a demonului ce seamănă atît de bine cu un tenebros preot ortodox – ce-l va fi dăscălit pe stalin • desigur, condiția umană e condiția de pradă totală a nimănui • desigur, condiția umană e stigmatul lui zero ce spionează cu clipe infinite lumina • condiția pleoapei ce tace pînă la moarte – tace prin moarte ca printr-un tunel de complicități ce cad una într-alta • torturînd semnul de întrebare din care țîpătul dinții s-a născut •

o defilare în vid

plicurile orelor azvîrlite pe podea în locul pașilor • expediate de cine • un mormăit cenușiu – și-un ochi absent ca o bilă – holbînd neantul • poate tocmai ea – durerea asta de holbare fixă mormăie astfel • o bucată de timp – dură ca lemnul • o hrană atît de falsă încît trișează cu buzele • vîrstele inversate ale bătrînului nimeni – obsedantă enigmă infantilă • o mîna aprinsă în adîncul tăcerii • lumina poate, precum o barcă selenară – de pânzele căreia, în fine, mă despart • gara sărutului pentru trenul indiferenței • după larvă – o umbră purta-va poate coroană • sau semnul de întrebare demult înecat sub filamentul amurgului • disperarea numelor proprii pe pietre de gheață • și-oglinzile atît de verticale în noapte – precum niște chipuri spălate de amnezie cu întuneric • insulară – o clapă – între imaginile de magie înnegrită • o defilare în vid – sau o rază spînzurată de grijă și greață • departe de mine – față-n față cu mine – întîlnindu-te fără să te recunosc • trecînd nonșalant prin tine dintr-un exces de zel al căutării • sau poate pur și simplu pentru că nu-ți semănai • totul a fost irosit pentru că nimic din ce-aveai – nu-ți aparținea • nu era plătit cu un suflet pierdut • simplă fundă albastră – electrică-n buclele mărului • desigur, între parantezele ca niște pleoape – ochiul clipește a inimă • desigur, singurătatea ta te părăsește desfigurată ca o lebădă • cînd, mai ales – da, mai ales – sfera roșie te închide în naufragiu • de parcă ar încuia cu epava o poartă • cînd asfaltul îți închide speranța încă spînzurată la fereastră • atîrnînd precum o pată de sânge – pata de sânge a unei morți prelungite • sordidul fără gust al unei vieți niciodată trăite • da, toate astea – și mereu altceva... •

ondinele înotau în acvariu

asfaltul îmi povestea pașii ca o singurătate cu grote de orgă • copacul cu scoarța de lacrimi creștea-n mine – creștea undeva pe insula ochiului orb din mine • creștea din ocean • singurătatea mea pleca la avis, jucându-se – pleca la labirint și, cu oglindă, la minotaur • cu tălpile povestite sub stele de fereastră ei zburătoare • singurătatea mea se apropia de ea însăși într-un aerostat dintr-o lacrimă • se apropia de peștera roșie – de sfera aceea de durere și sânge – sub soarele albastru unde-și aveau cuibul atâtea dispariții de păsări • ce e drept – lângă piscina de melancolie cu cheie – o cheie foarte mare și foarte labirintică • unde culoarele și meandrele te pierdeau cu o extremă ușurință • pe țărmul ei misterios – devastat de înoturile înecaților – creștea o salcie roșie – cu fulgi parfumați și rădăcini cântătoare • o salcie ce se putea preschimba într-o fată neînchipuit de frumoasă – cu frumusețea cosită din avis de luceferi • salcia înota în piscină pînă la capătul lumilor – pînă la rana de la începutul lumii dintii • înota pînă se îneca – și atunci, purtată de apă, ieșea la țărm cu toate pânzele preschimbate în aripi și-atunci • vomita o inimă neagră care se scufunda în pământ – zămislind o iarbă sumbră pe care salcia o mânca nemurindu-se • rana cobora prevestită de munte cu prea multe zaruri pentru diminețile încă adormite ale lumilor • pentru zorii lor de zinc virtual • o lene foarte simplă cobora plutind pantele acoperite cu dor ale poveștii – o iarbă ca o profeție de iarnă, de nimeni crezută • da, cobora în tumbe colină după colină – mai repede decît telefericul – pînă la poale • era un mister – și el ținea între degete semnul de întrebare • ondinele înotau în acvariu – spre marea uimire a libertinilor încă zăbavnici între somn și bulevard • iar păsările albastre din soarele albastru răsplineau noaptea – și-odată cu ea – absența definitivă •

rana, rezidualul meu chip

poate tu – cînd întrebarea răspunde • poate el – cînd razele execută oglinda • poate eu – cînd noaptea privește prin mine și fereastra plînge pînă departe • dorința dilua toate numerele – și-un vis dement măcina mormane de cine • o singură lamă numai înțelegea cu ascuțișul • solitar – cu ramuri respinse în mîină – numai eu încheiasem un contract sexual cu o umbră străină • repulsia mea semănase ramurile în alte miraje – de care nu voiam să mai știu nimic • ea refuzase să fie eu – lăsîndu-mi în suflet o gaură iremediabilă • ceea ce nu înseamnă că ea știa – ori măcar voia – să fie ea însăși • sinuciderea mea ratată făcuse din mine un ucigaș cu stupefiante tentacule • doi era o piatră cu povara împinsă mereu prea departe • doi eram eu în divorț cu colina • ratîndu-mi zenitul într-un amurg plin de obsedante răsărituri • și iată c-aflam – aflam că inima mea e un vid unde inexistența se odihnește • inima mea e un excursionist ce trece prin vadul privirii • sau eu însumi sînt confuzia dintre inimă și un ochi mereu prea departe de imaginea la care spera să ajungă • mereu prea aproape de clipa pe care năzuia s-o piardă • însă o fantomă cu uitarea nerasă vărsa silabe în iarba avisului – se bîlbîia-n amurg • încerca să fie una deși se rătăcea neîncetat în fărîme • plîngea în fier de infern • dar iată că neantul se întorcea cu bumerangul din australia – inventînd prin dispariția lumii un mijloc de locomoție • acum că sufletul mi se pierduse în frustrare arzătoare – acum că fără îndoială încetasem să mai fiu o țintă pentru uzina coșmarului • mă mai puteam aștepta ca lebăda să-mi acopere chipul – rana – rana, rezidualul meu chip – cu penele ei albe • să-mi sufoce durerea sub o avisală mască de pene • o mască fără priviri – fără clipe • masca pierdută de œdip înainte de numinoasa lui transfigurare • cînd cu lacrimi în ochii absenți își părăsise iubirea – iubirea la care privirea lui nu putea să renunțe • la care setea lui sălbatică nu putea să renunțe •

deși zeul – deși destinul – inevitabilul început prin care zeul devenise destin și destinul zeu • pasul lui – negație sau neant – îl aștepta numai acolo unde ființa nu putea în nici un caz fi •

nimicul ca un pistol

gol – vizavi mitul dezbrăcat pîn' la beton • nimicul ca un pistol • piatra precum o grenadă așteptîndu-și explozia • iluzii jupuite – atentatul terorist organizat de serviciile secrete – cu regularitatea unui metronom • cineva mi-a dat în dar un dosar negru – l-am deschis imprudent • doar pentru a elibera informațiile precum niște șerpi înnegriți de venin • iată-mă dară mai roșu decît un bufon cu zurgălăii lui galbeni • mă regăsesc astfel plîngînd la curtea unui rege algebric • x-ul care rîde • în mijlocul palmei mele deschise o flacără stranie – plină de silabe • pașii – aceste frunze ale nopții • și munții tenaci – asemeni unor porți de obstinație ferecată • fiicele destinului – așezate pe scaune tăcute de gheață • niciodată acolo unde par c-apar • da, niciodată mai lins pieptănat decît cu-o rază de lună – părul meu de foc • părul meu cu căruntețea de stele • undeva un hipopotam melancolic între ruinele avisului • calul rîurilor... • un labirint fără sens unde vîntul se pierde • speranța precum un șal găurit privind viitorul • noaptea îmi scot ca pe o pălărie craniul pentru a auzi mai bine cu creierul gol țipetele palide ale petelor lunii • insomnia mă dezbracă chiar și de altceva decît de haine • vînat-ai pe lună depresiunile ei verzi – cu nume de tărîmuri uitate • ți-ai înveșmîntat suflul misterios în păgînă cruce de aur • mușcat-ai precum un cercel din sfîrcul desfetit al fetelor cu auzul înecat în străine bazine • dezbrăcată de acum și aici – tu îmi devenisei neștiută – absentă retină • retina de-absență a ochiului orb • tu îmi abandonasei perplexitatea pe pisc – cu versul extatic în mînă • prag în erecție al tuturor semințelor • nume amnezic ce nu mai știe s-aștepte • ce nu mai știe că e – dacă e... •

cataracta crepusculului

cataracta crepusculului – pe ochiul unui soare strivit • viteza de noereză mă decolorează pînă la transparența ideii – prin care șoptește nitescent – doar neantul • cu fiecă os înțepenit între virgule – cuvintele ființei mele secționare în abecedarul de gheață • ce întrebări să disec cu bisturiul absențelor • cum să-mi aleg întunericul • altădată – cîndva – cu sperma însetată de comă • poate – poate fi o probabilitate umană • noaptea – semnul unui om • nimeni e unicul ales al nocturnelor – cu silabele lor ce refuză fixitatea cuvintelor • cataracta crepusculului – sau ochiul unui soare străin • pas cataleptic în rază de lună • pasărea de imposibil – și zborul de sumbră piatră al căilor • harta neștiutului – ciudată aripă • ahhh! șoapta disperată a nebunului cu gura ca o fabrică de consoane • mă culeg din grădinile ochilor • fluturi boreali de priviri • și el – sau eu – sau nimeni – altădată om – cu trupul de drumuri rătăcit – dezagregat în lumină • valul de-avis întîlnit între tăcere și buze • beat de neant – într-o stare de avansată evanescentă • insula va face din mine o hispanie a ospiciilor • cu acoperișurile sibilinice ale sinelui susurînd de isterie siflantă • un orologiu al sufletelor injectate cu întuneric • cînd coarda crepusculară a toamnelor renunță cu invizibil la timp • zborul opririi crește cu nesfîrșit ochiul orb • ofranda amuțită a drumurilor • fără – mereu fără – cu locul în nimeni – prea mult – și prea greu • mereu prea altul pentru alegere sau întrebare • zărit – ocolit – constelat • și fulgul cu ascuțișul neînțeleș • topirea prea tăioasă • beton de vis cu negrul de silabe ce sînt scînteii orbirii • cu anonimul încordat pînă la tăcerea de rupere • cu zborul zgribulit înainte de interogatoriile gheții • inomabil exil strivit sub talpa de fier • niciodată uitat – ca o balenă mereu mai albă – infarct mereu mai alb – insulă cu noaptea mereu mai albă – cu moartea crescînd •

spre vultur

uitare vînată adânc printre migrene de iarnă • amnezie abandonată într-o nacelă de rodie – prea sus pentru degetele mele • poate vînația roz cu șorțuleț liliac – m-a despărțit dintr-o dată de ochiul meu rubicond • poate o fetiță cu cîte-o foarfecă în fiecă mîină – înainta decupîndu-se din albastru – separîndu-se de tot ce n-o săruta cu întuneric • abolindu-se cu viscerele visătoare în noapte • cu buzele rătăcite în sidef mă întreb – mă întreb cu nașterea întîrziată în scoică • mă întreb dacă ea – cea atît de bogată în fără • n-a zburat violată înfrunzit de vreo ramură • îngălbenind cu absența-n silabe – spumă de stufos și verzui • mă invocă infernul pe un epolet cu patină • obstinat sărut într-un stacojiu fără coajă • lacrimile țipă cu țepii de ghiață – în inima mea unde numai inutilul e suflet • aripile mă contemplă cu genele frînte – și sînt tot mai străin aur topit • ce mi-a mai rămas pe mîini din sânge de stea – din livida spumă a dinților • nici un basm cu pămîntul minciunii în gură • nici o peșteră de ascuțit aripi • și din nou mă întreb – ascuțindu-mi abisul ca să măsoar absurdul înălțimilor pierdute • cum de mă desfac fără să mor – singur printre bucățile mele ce se uită la mine – se uită la mine uitîndu-mă • și cum mă împing – cum mă împing – cum împing bolovanul ce-am fost • refuzînd să mă rostogolesc înapoi – refuzînd să mă împing înapoi • refuzînd, refuzînd să mă rostogolesc • refuzîndu-mi ochiul rubicond precum o decorație • și descriindu-mi clipă cu clipă – clapă cu clapă – gesturile • acum – că îmi scot coroana de spini din jurul capului inimii • cobor de pe crucea unde durerea mea e mereu și mereu crucificată • îmi scutur din palme rugina amurgită din cuie • și urc pe stîncă de furie – pe stîncă de damnare – pe stîncă de frig intransigent • spre vultur – spre vultur – spre vultur – eu prometeu •

sfișieri decantate

sfișieri decantate • tîmple circulare – fără gînd • temple veghind timpul coborîrii • pasul din amurg în toamna zilei – somnambul pe orizontul rupt • tăcerea aduce oglinda în pasăre • zborul cu mîner zîmbind de neființă • zăpada se topește dinaintea întrebării • suflu printre stînci visîndu-mi rătăcirea – inimă cu întunericul în labirint • izvor de pietre înfrigurate – înghețate măști • mă retrag spre creștere de dubii – prosternat adăpostindu-mă sub corturi de lumină • volanul umbrei se întoarce spre tangentele abisului – acolo unde pragurile-și plîng inexistența • spumele presărate cu inaccesibil caută sub trepte de crepuscul – luna încă invizibilă • ulei vărsat din orele de liniște • muțenia netezită peste tot • înstrăinată ninsoare – de parcă timpul gravid de priviri și-ar revărsa fereastra-n vid vizibil • valul își strînge extatică creșterea spre lună încercînd să-i mîngîie paloarea • zîmbetul parcurge fruntea electrocutată a unui zeu fără sens • oglinda-și ninge transparent absurdul spre jungle oculte • miraculoasă-i tihna întoarsă argintiu înspre cădere • bot de tigru strălucitor întoarce-n noi cenușiu coșmarul cu așteptări de piatră • desfrunzite treptele anotimpului abrupt • guler de neant în clipa dintre somn • clarinet cu claritățile înghețînd pe buze – poate nervul muzical al unui nudist nostalgic în unghiul serii • destinul cu-ochelarii orbi pierduți de W • cu firul complet impredictibil • liber traversînd rîzînd sistemele cu tonomatul • poate acum – cînd S adaugă un plural cuvintelor ofidiene • poate acum că mă singur – și mă apă – și mă neted – și mă lun' și-alun' – mă mor •

dezbrăcat de drumuri și sensuri

mă sufoc cu desigur de insulă – și cu o greață mai stufoasă ca moartea • apucă-te de delir – pierde-te în tufişuri de valuri • chiar lovit sub linia de plutire – nu mă voi scufunda vreodată • oh! îţi mulţumesc pentru oroare – nelume străină în care m-am născut • o maşteră prea bizară încearcă să mă fie – dar nu întîlneşte din mine decît un și mai negru refuz • ea aprinde în suferință cărbuni – îmi sapă-n suflet durere de peșteră • dar aripile mele-i retează obstacolul – ca o hidră de capete • o gondolă roză lunecă pe un murmur – prea venețian pentru idilă • munții plîng cu lacrimi de piatră – inima-și revarsă întunericul de culoare amară • dublul meu de sânge își rupe din trup ramuri – zvîrlite în pulberea pepită a dimineților • cine conduce cu multă pricepere automobilul disperării – însă numai labirintul contingențelor lui ajunge cu succes la țintă • este oare mort dumnezeul întrebărilor – imaginea aceea solemnă prin care tu ca printr-un megafon avisal îţi vorbeşti • la ce-i bună setea – dacă-n apa cu care-o potoleşti te îneci • o avalanșă veghează asupra capului tău – iar cleștele te smulge din cătușele de timp ale evanescenței • pleoapele buzelor – și ochiul de vid – singur martor al balanței insuportabile a lacrimilor • al cântarului oprimat de povară de sânge • singur martor al țipătului în care mă destram și mă desvieți – cu zâmbetul liber de lume, înșelăciune și crimă • îmi smulg astfel negația de lacrimi din cap – și-o plămădesc cu nedomolită mînie de lumină • un gong revarsă puhoai de timp – peste pieptul gânditor și inima din frunte • iar servitutea își risipește obstacolele într-un mereu mai disperat întuneric • toată această piatră plînge și dă mărturie – îmbătată de ecourile inimii • toată această piatră poartă un copil cu chip de enigmă • și dezbrăcat de vorbe copilul tace – copilul ne învață să fim morți • să fim liberi și vii • și dezbrăcat de drumuri și sensuri copilul stă – lăsînd totul să se sfărîme și

să se destrame în juru-i •

ar trebui să existe o țară

ar trebui – îmi zic – să existe o țară pentru exilații iremediabili ai spiritului • pentru cei ce suferă de-o singurătate fără leac • dezamăgiți de trupul lor – precum de tot ce-i înconjoară – ei se înalță fără a muri în vid • asemeni orelor cosite care plutesc neofilite – cu zâmbetul unui fîn de aur • suind asemeni unui monstru liber – de nimeni înțeles • exilatu' acesta lasă să cadă în ninsori – fărîmele de suflet ce-l mai îngreunau • fluturii fără nume sau poate îngerii anonimi – ce poartă incoerente silabe în gândul lor de extaz ilizibil – nenunțat • spre ei se îndreaptă – cu aripile-n spirală – mesagerii cîntîndu-și urcarea la labirint • și hieroglifa noapte – despovărată de fertilele minuni ale pământului – își îmbrățișează cu lesbiană iubire solitudinea • căci, da – încep să cred că la un moment dat singurătatea îți devine unică însoțitoare – și asta tocmai pentru că începi să te desprinzi chiar și de ea • și-auzi atunci tăcerea cu numai – vacuitatea carbonizată a gurii • și nimeni te întâmpină drapat în nuditatea lui de doliu • nicăieri e floarea din jurul tău – și libertatea, tangenta nitescentă a neantului • nenăscut, treci cu avisul prin ochi de vid – insașiabila mirare a miracolului îți golește de infinit privirile de stingere • coboară-n tine un amurg prea înroșit de sălcii • și adâncimile îți poartă-n tava pleoapei cenușa viziunilor • bariera durerii numără fereastra ta de trecere • iar genele tăioase și-s spini fractalilor cari încununează oglinda neagră de din ochi • da, suferi desigur – însă suferi cu dezgust • genunchii tăi – imaginați de-o rugăciune absentă – caută doar libertatea unei aboliri eterne • straniul fără trece prin firavul abis – unde destinui vis și-uitarea lumii numai o plutire indiscernabilă • felii de lacrimi îți povestesc trecutul risipit – iar nostalgia-i lama întârziată a imaginii •

anxietatea angelică

ce aer obsedant e anxietatea în care respirația ni se îneacă • timpul de tristețe de unde sânge întimplător ne mai rămînem • pietrele ce le înghiți – adunînd cu mersul străin din drumuri șerpii cari te sufocă • oglinda geloasă nu te primește decît orb sau nimeni – pe tine, privire izgonită • și țipătul tău ascuțit de veci nu mai străbate prin pîslele de-uitare ale zăpezii • și unu – și nu – poate negat și nici măcar doar singur • te mai dizolvi în x-ul ei • căci numai ea – anxietatea angelică – veghează încă-n grădina cu ceuri spînzurate pe care ți-este interzis să le culegi • și-o cheie de porunci te-ncuie-n parcul prohibițiilor numit paradis în lumea liberă • oh! soarta noastră-i o brumă nelocuibilă – un zid de cenușă ce ți se substituie cînd încerci să progresezi • o materie primă pentru o producție indeterminată • sau, de ce nu, o cameră maro – din excremente împletite cu nervi unde poți doar afit – să urli și să mori • celălalt – cel ce închide în sticle soluții inaccesibile – e un specialist al angaralelor imprescriptibile – cu pilule roz și floricele imprecise • e un specialist al sustragerii aproape seducătoare și-al libertăților fără pretexte • fără alte pretexte decît pretextele, în orice caz • de altfel, cu cangrena pierdută-n culoarele nodului gordian – la ce alt labirint mai putem oare spera • cu ce alte tone de silabe ne-am mai putea răscumpăra speranța dată • și prin ce gaură de șoarec sau de ac am mai putea evita jaful legal • ștreangul pe care cu gîtul îl vedem cum ne strînge • da-da! anxietatea angelică e această binecuvîntare de stat – dar al cărui • ce permite mai-susului să ne fie – ordinatorilor să ne demoleze în fanfară • stelelor prin definiție reci să ne jupoaie indiferente pînă la ultima bătaie de inimă • și interogatoriilor să răspundă-n locul nostru – să răspundă – să răspundă • pînă la ultimul zîmbet – umil, senil și servil •

departe de stea

departe de stea – călătorul • departe de zgomot fulgul înalt – fulgerul care refuză să mai coboare • fulgerul cufundat mereu în albastru • și cine cu trenea-i de franjuri – mîngîindu-l pe inutilul ce • mîngîindu-l cu insuportabilă mătase • există o melancolie a perfecțiunii – a tranzitivității eterne • plaje de-argint – popoare de-argint – sub morții palizi de lună • înveșmîntați în scările suspendate ale razelor • și resturile numerelor – noi, presărații secundelor – cu bărci de nisip • curgi, tristețe de noapte – tristețe de moarte – ca o speranță a neantului • mori sânge pe lacrimă – mori styx pe neagra gondolă a lui caron • aheron de-avisuri întunecate • și dublul chip al ferestrei – din privire însticlită • și eul meu transparent de gîndire indefinită • și tatăl cu mâini de copil – cu ochii de fată • el, fulgul veghetor – topindu-se-n toate imposibilitățile omului • și orbii ce cad în abis precum niște sulițe cu-aripile subit retezate • sau ora înzăpezită lîngă cetatea meditată numai de ziduri • timpul lui nu – și naufragiul pânzelor noastre asemenea • roata lui totdeauna nu-i poate decît un ochi cu toate fenomenele dincolo • cu inima veșnic străină – vîrsîndu-și pămîntul de întîmplare în vid • pămîntul de hazard în cerul precum un miracol mereu mai absent • ah! balsamul vidului în respirația mea suspendată – și tu, voce sugrumată – voce mințită – ce urci dincolo de înălțimi fără să-ți mai potrivești ca pe-o mantie adâncul • se leagănă deasupra cerurilor lacrimi – deasupra obrajilor morți de secetă • fuge – ce – somnul – mintea • parcă creierul ar fi o barcă lunecînd pe-un lac în pantă • gonind printr-o oglindă fără sens • și iată – ciudat automobilul străin de umbră – a venit în vizită – uitîndu-și pelerina moartă în salon • și el, electrocutatul înger – cum și cu ce mesaj mai ajunge – prin dublu labirint – în undă • da, cu ce uitare – și cu ce mesaj •

exilul aproape extatic

singur – în născîndă cenușă de vulturi • în avisul unde privirile zgîriate sîngerează a păsări • cu fruntea spălată de scoici și friguri galactice • nimeni cu întunericul dublu – cu ochiul în imobilitate multiplicată căzînd • mereu cu rana împreună • și din nou – cu pași rătăciți pe străini ochi de gheață • cu-argint marin în contemplația nisipului – în depărtările cu zâmbet de destrămare • cu exodurile decuplate de labirint • povestea răcoarea ciudată cu sălcii de apă – zgomotul dulce al scoborîrii – liniștea dizolvării • povestea – povestea o roată – o carte întoarsă din pânze de apă • creșterea cea mai albă – imensul cel mai curat • exilul aproape extatic al despărțirilor regăsite • un fel de miracol al tăcerilor împlinite – cum de sînt oare posibile • această sămînță mai infimă decît minusculul – cu ieșirea-n nimic – cu creșterea doar în luxurianța neantului • cu planta de refuz și viziune • și iarăși – fîntîna adîncă a orelor povestind – un basm cu mere de aur și măiestre din priviri sîngerate • un basm despre vid – și despre apele avisului • un basm de silabe despre silabe • despre pierdute ferestre-n înverzită pustie sau între galbene dune de codri • un codru cu copaci de nisip prin care trece călare pe-ogîndă străinul cu balaur de labirint • el străbate călare o pădure de lacrimi – însoțit de cortegiul imaginilor fără ținut și-al limpezimilor evadate – de unde – de cînd • al mirărilor ninse din lucruri – da, însingurate din toate acele lucruri ale eșecului și naufragiului • zvîrlite precum corăbii pe țarm – printre pești spintecați de uitări de comori • străini cu straie-n șiroaie – cu straie de apă ies din adâncuri • și povestesc – repovestesc – un singur cuvânt • țin în mână un singur ochi – un ochi precum o cupă plină de noapte • de noaptea parcursă de mesageri – de mesageri ce trec unul prin altul • multiplicați de pădurea de numere • cu depărtările prea rătăcite de imposibilitatea mesajului • de imposibilitatea zămislirii eternului – mereu mai străin – mereu mai copil •

totul e lucru

mâine grefat pe mână – așteptare încrustată-n frunte • în miezul ei – diamantul morții • memoria cu apa ei limpede – și junglele oceanului • urc lacrima netedă precum un munte – în care înțelegînd mă scufund • “totul e orb” rîde sania • nimeni e celălalt – totul e lucru • doar labirintul abolit mai gîndește – și zăpada, după ce s-a topit • mă fac singur din zâmbet – metalul îmi cade din buze odată cu furia • simulacrul mi-e noul chip – tras peste mască • străinul mi-a bătut cuie în locul ochilor – și numai țîpînd cu ele mai pot să mai văd • cine e acest ce – cine-n inimă plînge ca un palmier fără frunze • acest obiect ciudat – ce seamănă atît de bine cu un revolver – să fie oare frustrarea... • ea plînge cu lacrimi incolore – așezată pe marginea căzii • ea se cațără pe stîncile astea de țîpăt din care cad atîtea cioburi • da, o piatră a luat locul rînjelului meu ruginit • și doar nimic – volanului ce-am fost • o *pin-up* îmi contemplă ironic masturbarea zilnică – atît de disciplinată • și titlul unui roman a luat locul bîlciului ăștuia de clovni – cercului cosmic – nici măcar amuzant • da, fată frumoasă și sex întîmplător – voi – și voi – sînteți noile cărămizi ale abjecției • o viață cu noroiul cît mai spectaculos – e tot ce puteți spera • o greață foarte aproximativă – salvată poate de-o monoschizofrenie paranoid discontinuă • la rețetă mai puteți adăuga o călimară cardiacă – cerneală sporită cu sânge pentru pereții închisorii celorlalți prizonieri • și litere – litere – litere – asemeni unor maimuțe închise într-un ospiciu • strigătele astea scrise – șterse – șterse – săpate pentru alte exiluri – pentru alte exoduri • pentru alte desperate singurătăți • voi care veniți după mine – voi care stați lîngă mine – nu le veți pricepe • nu veți îndrăzni • numai un fost încă nebun – ce și-a uitat în balamucul exterminator ipocrizia – pe care cu atîta succes voi v-o păstrați • mai poate să spere – mai poate să spere • numai un orb surdo-mut poate să viseze cu

verde începutul exclus pentru care nu există cuvinte •
rușinea – individuală sau colectivă – pentru care nu există
trestii • niciodată destule, niciodată destule... • sau setea de
întuneric a întunericului – cândind – gândind – cu-avis
adânc și scuturat de clipe •

sînt arlechinul negru

sînt arlechinul negru și totuși prințul roșu-sumbru • port noaptea ca pe o otravă în suflul abisal – în gâtul meu albastru • totul de timp fără timp – spre mine – spre vid • ora ca un destin fără mască • o ramură scot din apele dansului • nu singur în spartul din valuri – gol fără chip ce nu mai întreabă • insulă solitară în ferecatul ochiului – privire exsanguă cu sânge de piatră • doi în oglindă cu negru – cu frunza dilatată în arbore • doi în neted sărut tăiat de fereastră • mîna mă văd în străină imagine – sau poate vis mereu rătăcit • scară fără crengi – copac fără trepte • cer de scorbură-n care dispar • nodul acesta eram ce zâmbind l-am ucis • obstacolu' acesta din care destrămat-am tot fumul • neavutul a fi – îndoita credință unduită de franjuri • somptuos asemenea nimeni • tu, brutal brusc satîr • dizolvat într-o vacuitate modală – neant meditînd • labirintul – cutie cu umbre – netezime spălată de cine sau ce • izolată – o unică bacterie între lamele de sticlă • incapabilă să se aleagă • amiaza surîsului – cînd poate încă în viață – sau nimeni • descopăr un mai depărtat orizont • nucleul de noapte al eului – unde poate găsesc nimicul minus un pas • zero unde abia îmi încape piciorul – fascinat de negație • nicăieri e aici – nava cu pânzele lapidate de inflorescențele avisului • cu toată mîntuirea acostată în fine în primitor naufragiu •

salt mortal

sînt sunetele stranii ale meta-silabelor – praguri de durere – ori monade de absolut • de absolut evanescent – etern doar prin absență • e tumefacția monstruoasă a zborului – solitarul munte – o naștere prin care ochiul meu se coace pentru contemplație • sub zorii de metal • oh! îmbrățișează-mă cu moartea ta sublimă – maturitate devastată a geniului • cu treptele asemeni unor cărți de joc ale destinului – prin care ne dezbrăcăm de tot ce-i cunoscut • de toată această iubire întâlnită-n drum – mai adâncă decît pămîntul – și decît pașii pictați de vis pe cer • cîntec de lumină în care – odată cu marea – acostez • da, cărți de joc – și verde nebunie de nisip – și neființă • utopie cu blană sălbatică peste promisiuni abrupte • țipăt mai aspru decît mersul pe tășuri de sfinți • căci în iarna ilizibilă a absențelor – zăpada cu aripi de tăcere mă poate străbate ca o fantomă • ea, peste tot întunecata – cu lampă de tenebră • singurătatea vîslește – picurîndu-și seva pe clapele misterului • plutește pe nor cu neted de turbure • în amiaza lui nimeni – pe care nici avisul fără formă n-o poate ghici • da, în peștera fără capăt a inimii – unde potopul visează și străfundurile plîng • tu, fereastră-ți mai amintești de narcisismul meu frenetic – tu, oglindă, de labirinticul meu salt mortal • îmi căutam printre silabe viața – această excepție a timpului • rănile coboară pe pante – dinspre pierdute înălțimi • toate scările sînt dezacordate – și strigă sepulcrale precum strigoii închiși în chei de sticlă • mă dezbrac de simulacru și de zeu – de răzburarea umbrelor ce nu au fost • mă dezbrac de cavernoasa cavernă unde mirajele mor • încetinită, moartea mă caută • oh! depărtare, revarsă-ți peste mine povara de lacrimi – și tu regăsire, plîngi în mine cu crengile •

o stea precum o mână

melancolie – fir în abis – fisură ce umple avisul de zâmbet • căci zâmbetul e fisura prin care noi înșine – de noi înșine ne golim • când visele se topesc în zăpadă – înaintea zăpezii • se pierd pe asfalt întâmplare – întâmpinate de-un strop • spălate de ploaie ca niște tablouri de cretă • singurătatea oglinzilor negre dispărînd odată cu plînsul • și-o stea precum o mână cioplită-n albastru • o mână de mîine – nicăieri mai absentă decît în clipa aceasta lipită de sexul tău umed • de țipătul tău de plăcere smuls din refuz • tenebroasă evanescență – atît de tînără – atît de apropiată de luminoasa ta moarte • tu ce te temi să te pierzi în bucăți de timp – în bucăți de cădere în cine • unde mască născută – descreești • *hélas!* știu – răspunsul nu rezolvă țipetele stridente ale întrebărilor – ci melancolic precum noaptea le poartă • le aduce în rana fără silabe a privirii – în sângele ei necuvîntător • unde sărutat de enigmă labirintul se dizolvă în sfînx • în stix de grele aripe negre • niciodată e un cui în întuneric – pentru tine care-ți trăiești asemeni unor corzi toți nervii • pentru tine ce nu vezi în celălalt – decît un nou exil și o nouă excludere • o nouă mască ce te înjunghie • ciobul unei stele ce-ți taie retina cu timp iluzoriu • oaza unei înserări din care-ai fost smuls cu cleștele • o pîclă ce ți-a sporit pașii pe pietre de sticlă • și-acel totdeauna aidoma unui perete pentru disperarea redundantă a frunții tale • tu, ce nu poți crește decît murind – tu, ce nu poți descoperi – dezveli sub pămînt decît o nouă iarnă a frustrărilor • un nou năvod al disperărilor paralele – obligatoriu infinite • un nou sfîrșit prin care ai fost constrîns să începi – din nou – din nou • această traiectorie ce nu va fi niciodată a ta •

lira inaudibilă

furibunzii nervi se încolăcesc – aidoma unor șerpi în jurul sufletului ce țipă a liră • da, suferința se tîrăște potecă • și iarăși nervii plîngînd se revarsă cărunți din bătrîn • și iarăși coboară tristețea în jurul colinei demonice – precum o singurătate ce s-ar învăța cu sine • pasul adaugă ocol prin parfum • aripa adaugă argint salciei înclinate spre albastru • albul aterizează precum un mesager pe ierburi sălbatice – pe șoaptele verzi ale vântului • aproapele nimănui trasează o necuprinsă linie prin noapte • nu-i oare aceasta coarda incolorului cu plutirea-n presunet • nu-i aceasta lira inaudibilă – invizibilă – a lui orfeu • solitara tăcere a silabelor ce se visează imponderabil în copil • versuri de fluturi în colțul camerei unde amiaza lui nimeni se cațără pe luminosul ei sânge • o nouă aterizare a mesajelor printre copacii smulși • exilată devastare mîntuitoare • și-aceste lacrimi accelerate – mereu încetinite – deschizîndu-l pe pistruiatul puțin • pe pistruiatul – violatul – asasinatul – mereu – mereu mai puțin • deschizînd cutia unei destinații albastre • irevocabila oglindă nedefrișată unde se ascunde îngerul amneziei • îl întîlnesc uneori printre pietrele unor cuvinte cu insulă • printre avalanșe de pămînt sau exoduri stelare • secunde crucificate ori schelete nocturne • neghina nebună a unei nemuriri demascate • acum, cînd sfîrșitul se descompune întins pe drapelele perimate • hrănindu-se abia cu buruienile unor flăcări insolubile • cu un frig fără cheie • cu bulgărele tot mai uriaș al călușului – ce-am devenit •

oribila crimă de a fi

un bulgăre uriaș de disperare e torentul sufocat în sine – urletul mut al sufletului înnodat • o tăcere impusă – lacrimă fosilă culeasă din timp ca un fruct • răbdare deconstruită – cabana cenușie de molii a așteptărilor • navighez cu lama pe styxul cu sângele tăiat • “de ce” e jetul răinii cu care cinele lui nimeni se țipă • cum să povestești o suferință ce n-are cuvinte – silabele pietrificate – plate între palmele rîului • cum să mărturisești oribila crimă de a fi – această ignobilă, insulară trădare a neantului • ah! dacă obstinata chemare a cetăților l-ar asculta pe străin • dacă mirajele obscure ale lumii ar scînteia în lumină • dacă tristețea ar ști să fie cupă pentru adevăr – iar insula apropiierilor s-ar dezveli în fiecă inimă • neantul și-ar sfărîma limitele de exilată iubire • ne-am plimba atunci într-o livadă de aer – sau l-am bea ca pe-un ciudat izvor plutitor și invizibil • am aluneca pe coastele verdelui – ca pe-un derdeluș de iarbă • și-am smulge visurile crescute ca-n pajiști – în zidurile caselor noastre dărăpănate de prea multă speranță • sau am rupe-n bucăți amînările – insolite steaguri fluturînd cîndva la ferestre • am ascuți păsările ca pe niște cuțite – am șlefui noptile ca pe niște lentile de întuneric • am netezi drumurile pînă le-am inversa în oglinzi • drumuri în care să ne reflectăm – nu oglinzi pe care să mergem • am construi poate chiar case – însă doar din ferestre • case de văzut – case viziuni – nu vizuini • nu reci obiecte de locuit și de suferit • iar labirinturile le-am închide numai în mințile noastre • am chema la masa noastră vocalele – vocalele asemeni unor unde de ramură albastră • da, aidoma crengilor de suflu prin adîncul cărora adie – în jururi de străfund de miracol • infantilă și tainică – moartea cu balonul oval •

mesagerul fără mesaj

absența e un pește rătăcit în ape străine – sau poate un pește străin rătăcit în apele care l-au uitat • astfel, orice absență e o reamintire dureroasă ce nu-și găsește calea pierdută – dedublându-ne • ha! cum să scot din mine bucata care doare – rădăcina strîmbă a trecutului ce obsedant se repetă • mă repetă • refluxul lasă-n urmă abisul de argint încrustat de crabii și gânduri • sulurile fosforescente ale mării îmi taie mâinile cu unghiile de stele • nimeni de albastru al falezelor – cu frazele plimbându-și razele pe bulevarde • căci poate odată cu orașul – cinele de negăsit se inventează • întoarse spre sine – parcă dezbrăcate de transparent – zidurile meditează incolorul • avisul absolut • nimeni numai își mai ține-n mână inima rugată – precum un rubin rănit de întrebare • nimeni numai își mai întîlnește în coșmaruri traforajul – plutit de-o floare de cireș • tăceri albastre cad oarbe din oglinzi • străzile se scurg în procesiune evanescentă – altele devenind mereu aceleași în timp ce merg • tălpile mi se fixează cu grijă pe secunde – amețit mă înconjur cu toată neființa asta fiindă care debordează • oare asfaltul lumii derapează cu minele-n neant – sau lacrima aceasta plutitoare mă palmuiește cu râsul ei fantomă • poezii se-njunghie uneori cu asemenea contradicții • abandonându-și marioneta pe pluta dintre singur și prag • desigur, plajele lui mîine îmi vînd discurile pline de-amintiri – unde locuiesc din cînd în cînd • desigur, șarpele desenează labirintul culoarelor de vînt prin ceața de nisip • ce poate să mai adune din pulberi verzi – clipa mea topită • cu-aproapele aproape dispărut • și ce plecări mai poate născoci somnul realului – în gara aceasta cu sosiri de adevăr • moloz – și alte resturi de cuvinte – silabe măcinate fin • ce pâine de miraj și de deșeuri – pentru mesagerul, încă o dată, fără mesaj •

stea de nimeni

o mînă nevăzută îmi dăruiește ochiul – o cheie ce plutește în închideri îngroșate • în coborîndă densitate • în discontinuitate stă întrebarea – în brusca întrerupere – țipătul • în țipătul acela rupt precum o pasăre ce nu se recunoaște – da, vidul brusc unde ființa ta se rupe fiindu-te – dulce prinț al neantului • astăzi e sângele eului – pe care tu străin, mi l-ai dat • și ochiul acesta de ruptură e pluta cu care – purtat pe aripă de fluviu – ieși din umbră • poate stea de nimeni aș eșua în nașterea unui suflu înflorit în moarte • poate sfărîmatele cochilii ale lui sînt ar lăsa neantul să-mi năpădească eul uitat • și umbra însăși din care-am evadat – contemplată de incendiul dedublat al visului – ar coborî cu parașuta-n leviathanul mereu mai devenit al generațiilor • un mit contaminat de undele nicicînd – ghețar de dubiu cu zîmbetul dement – asediat de porțile închise • sau balena albă narcotizată de harpon – narvalul cu cornul labirintic de tăcere • da, străfundurile din ce în ce mai palide – planînd sub veghea oceanelor rănite • disperarea eternă din literele amneziei decupate • nicicîndurile cu nicicîndurile lontanе – imensitățile insomniace legănate spre prăbușire de filamentul pragurilor • căci bîntuită de lame – melancolia coboară parcă pe tășuri • sîngele-i nocturn se plimbă pe plaje de sinucidere nostalgică • minusculul oniric devorînd cu flăcări de viteze întîmpinarea șoselelor pierdute • întîmplarea absurdă a drumurilor perimate – prin pulberea căroră pașii noștri febrili încă persistă • traforaș crucificat în spartul vîntului deprimat și cenușiu • în țipătul plin de speranță al fracturilor – cu cheile de coborîndă densitate •

vrăjită creangă

plutești topită inimă întru oceanul străin de sentimente •
ciudată până a proximităților – barcă selenară a
adâncurilor • și uitarea plină de val – muntele martor •
cazinoul împovăritor al obsesiilor – jocul temeiurilor
pierdute • și mușcătura solitară a timpului • tu vrăjită
creangă de lacrimi – aripă crescută din zboruri
misterioase • tu știi – sau uiți – sau lună – sau albastru • o
noapte înecându-și negrul în otravă • singur de ape – în
tremur de orb • tăcere îndrăgostită de unde – unde forma ta
nostalgică s-a risipit • cu ochii însetați de neștiut și de abis
– absent te vei culege • obstinată ferigă a
incomprehensibilului – în fractalii fără sfârșit ai căreia lava
s-a revelat • mănincă țărîna de noapte a uitărilor – tu,
regăsitule cu degetele-n răscruce • chipul amintirilor ți-a
devenit străin – și chip străin ești tu pentru amintire • cel
mort ți-ești, cînd același – viu, cînd altul • și-ntruchipat în
ține – frigul mormîntului tău magnetic scrutează stelele •
urcă prin norii unși cu cenușă filamentul tău mut – fir de
argint și de iarbă precosmică • intens precum vidul fără
silabe la care visează hepatic negre oglinzi • destrămate
surîsuri de spațiu • și secunda cea mai îndrăgostită ce ne
desparte • galbena discordie a orologiilor cu aurul ei
maladiv • sau vulcanul scufundat în însomnorat labirint de
inextricabilă viță de vie • magia toarselor fire de vid –
sărutul de metamorfoze al coamei sălbatice a soarelui •
spartă pe pagină lumina lui împoașcă palidul selenar al
hîrtiei cu versuri • mînjită pe geamuri – eclipsa-i
preschimbă ferestrele în negîndite orgii de bordeluri • ... și
iar mă culeg din melci – deși argintul pierdut se deschide
în floare de creier •

cine mă caută

cine mă caută ținând în mână cheia lui agonică • sânge al inimii-i lacrima – și-oribilă menghină plânsul • pumnul – taie adânc în drumurile sufletului – sfirtecă tu oțel de strigăt și chemare uriașă a sfinxului stix • desigur, doi taie monoschizofrenia cu oglindă – și scufundatele mistere răsar cu greu în sufletul scindat • singur de stai – cu nimeni doar de mână – chiar și libertatea îți apare ca împovăritoare limită • căci libertatea – precum iubirea – e deja un doi ce poartă-n el – inevitabilă sămînță – captivitatea și înșelăciunea • iar termometrele luminii măsoară-n van febrele prăfuite ale drumurilor • molozul scînteios sărută în zadar verdele pămîntos al buruienii și violetu-obscen ce înflorește în ciulini • și nostalgia originară a exilului – ce-i smulgere din lume, nu din țărîină precară • nu abolește coșmarul multicolor al devastării • atunci doar întunericul devine clipă – iar secretul își pierde scara de sertare în abis • da, atunci – dar cînd – în ce decolorare a secundeii – inimaginabilul mătură maidane de cuvinte • iar pagina albă deschide-un înger – profetic și viral • martorul nisipurilor – el însuși un filament sticlos de galben – de-scrie disperat academia de transparențe a mirajelor • salome trecînd cu succes examenul însîngerat al vălurilor • ultima cavalcadă de negații a ochiului • ultima mezaventură a docurilor de noapte cu murirea – unde eternitatea fusese descărcată clandestin • și abandonată se întreba • “cîtă tăcere între imensele corăbii – cîtă tăcere își adună adâncul • tot spațiul e o coardă și-un geamăt fără timp – iar frunzele-s cuvinte – oglinzi șoptitoare – ferestre fierestruite spre labirint • acum – da cumul fără cum – că bucați de beznă cad din stele – pierzîndu-se în culoarele deschise ale creierului • în vidul ochiului său treaz • da, a-cum – acînd – cînd fără cînd – cînd cojile oului sfărmat clipest sub lună – iar nebunia-i unicul extaz” •

gardianul fîntînii

cum dispare – cum se stinge între frisoane și fiorduri
labirintul meu clar • cum se rotește-n cercuri luna – parcă-n
palid – parcă mistuindu-se • sticlă țip și sticlă mor –
renăscut din lacrimi • cade fără sfârșit piatra celestă –
căreia-i sunt dublu și bastard • furia dionisiacă a magiei mă
aruncă-n vînt – mă dăruiește corzilor frenetice pe care cu
destinul în mîină – le resping • stranii menade ale aerului –
nu-mi veți captura respirația • suflul meu supradivin nu vă
va fi ostatec – și nu-mi veți înfige drapelul nefinței voastre
tenebroase-n sânge • privirea-mi avisală e în trepte • barcă
mi-e ovalul în stix de lună – și delfin care-și înveșmîntează
coborîrea selenară în ocean • poetul cu creierul spart se
dizolvă-n cioburi de tristețe – și solitudine adună cu degete
de spumă • trasă de sfori e marioneta zîmbetului de
lacrimile ascunse-n comisuri • dar ce-mi sînt buzele tale de
navigație străină – gură exilată • graal reificat al
întîmplărilor • un copac cu cuțitele ascuțite de profeții • un
nerv absurd ca un dragon fantastic în care timpul se
oprește • dragon și destin – și chip hipnotic sînt însumi
totul meu – eu, purtătorul ultimului diamant al nopții •
muribundul nemuritor cu trup de nesilabe – cu mîna
deschisă, izvor neconsacrat al tuturor peceților •
exploratorul ochiului orb pe care-l poartă-n frunte – și
gardianul fîntînii de bezne vizionare unde doar spiritul
așteptat de orizont mai poate coborî • nu voi, impuri
netrebniți • căci timpul e o aglutinare de gume gata să
șteargă speranța inutilă a duratelor • iar zeul, un ceas incert
ale cărui întrebări nu se vor cunoaște în jertfele
răspunsului • mă caut prin suspensii de parcă m-aș
întrerupe fără să mă știu • de parcă ceva din mine l-ar tot
aștepta pe cinele care nu vine niciodată • iar insula i-ar ieși
naufraziului meu în cale – dar numai ca miraj •

cheia albastră

cine începe doar cu neîmpliniri – continuînd cu vidul unde s-a uitat • căci nu e oare melancolia otrava pe care sufletul nostru prudent – n-o înghite ci o păstrează undeva într-o seninătate dintre gînd și moarte • altădată, iarba surîdea acolo – cuvîntul se învăluia în stepă • altădată roteam burghiul în planeta moartă – răsfoiam scoarța copacilor sperînd o întîlnire • suferința ninge sfioasă în deșertul solitudinii • iar caii mei de lemn se-aventurau în nemuriri albastre • da, lup straniu de silabe mă dezbrăcam sub lună de mișcare • rotunjindu-mi – șlefuiu-mi pînă la cristal imobilitatea • respiram atunci un aur alb cu care insomnia plutește în oglinzi de soare • prin întunericul cu trunchiuri milenare în clipele uriașe ale cărora te pierzi • fascinat de-o rotunjime mai perfectă decît a punctului din zero – și mai căruntă-n întîmplări decît lumina – înainte de-a se fi născut • apa are nervi – și ies din ea asemeni lirei unui delir îmbrățișat de febră • mă plimb – și întîlnesc enumerarea orelor de lîngă poarta unde ochiul stă de veghe • o lacrimă îl încețoșează – sau mă fură somnul unui nisip călătorind pe scări de lună • un cal magnetic dintre două zgomote • și palmele înalte din care liniile soartei se fărîmă • ori locomotiva moartă de lîngă gara de placaj – precum decorul unui film uitat • deprimare gravă presărată pe-ascuțiș de întrebări în vîrf cu lacrimi • infinit sau dublu zero prea firav pentru umbrele explodate ale apartenențelor • silabe ce erau poate ale lui și astfel nimeni • și iarăși luna precum un spînzurat foarte lin ningînd neant • maidanul alb al paginii cu vida ei memorie – unde orice gînd e-o lebădă de-uitare • și cheia albastră – fără încuietore • ea, insula-mi monoschizofrenă – ce-mi este dublu – absență – zâmbet – și labirint •

doamna cu lună pe sâni

cum mă caută firul abisului – cum mă întreabă cu depresivă speranță – cu întunecat cristal de lună • și cum mi se destramă inima în țipete tangente cu tăcerea – și-n lacrimi toarse din cel mai misterios și-amar fuilor • ce stranie materie este devastarea pentru țesutele din zâmbete tărîmuri • totul stă cînd nimicul plînge • și pașii cu urmele mîncate – și vagul insular al lunii • și cadavrul silabelor aruncat în maidan de umbrele înșelătoare • și cinele cu de-ce-ul inversat • căci de ce plutește destrămarea cu somnul rupt în vidul fără vis al doar avisului • sau insomnia cum își toarce degetele aprinse de albastru – pe cînd doamna cu lună pe sâni – își dezbracă toamnă anii în lacul nemuririi de mercur • sau trestiiile – ele șoptesc paginile scrise de alb pe pietre • sînt litere uitate în sertarele subpămîntene de poeți ce refuzau să moară • petele svelte ale amintirilor unde privirea se vrea inșelabil labirint • diminețile ferestrelor ce cos rochia de zaruri a hazardului hermafrodit • orfană ți-e oglinda prin care narcisic te-ai pierdut • și clipa ta incestuoasă nu pîndește argintul vreunei surori • tăcerea ta însoțește ramurile de efemeră reîntoarcere ale sîngelui • netezimea neagră unde destinul fără destinație te îneacă neîncetat • întunericul de teamă dansează cu întrebări de scurgere • întrebări cu repetiția bănuită de sinucidere • poate mai degrabă mirări cu siluetele subțiri în bărcile perplexe ale regretelor • momentul acesta străin – cînd pleoapele – și degetele – și ochii – și tot ce ne compune întră într-o miraculoasă stare de imponderabilitate • într-o oprire ce ne izolează de noi înșine • într-o inneliniște atît de inelată – fără urcări sau coborîri • o barcă vagă înnegrindu-se într-o noapte fără anxietate de rătăcirii și stele • da, un melc cu tot argintul – nicăieri •

cînd nimicul plînge

totul stă cînd nimicul plînge • ha! cum strălucesc de mesaje
neînțelese cadavrele sfîrtecate ale infinitului printre lupi de
vid • coșmarul murmură în minele pe care încet-încet îl
pierd • și tu, melancolie cu nebunia spartă – cu țândările
sălbatic – singuratic – sîngerînd • da, melancolie cu ochii
măriți de cer – cu un treisprezece lepros de alb veghind
moloz de memorie • ruine separate – sparte în silabe –
culese în cuvinte de orbul de marmură – cu golul palid •
țipă sufletul meu – țipă-ți însîngerate toate lacrimile •
soarta palmelor lipite de tencuiala sînilor • sau floarea de
piatră cu lentile de mister • o rugăciune transparentă •
străin, poetul își deschide gîndurile-n păsări • răcoarea ca o
rază din arcul lunii • surdă e privirea aceasta de durere –
plină de neîmblînzit abis • rana mea e o insulă cu sângele
livid • bizare scuturi violete plutesc prin moartea aerului •
trec cu aripi de cretă prin tabla neagră a indiciilor
abstruse • precum spînzuratul cu ștreangul enigmatic • ce-
mi ești tu barcă pubiană a iluziei – plină de miraje ostile •
pachebot de tăcere – unde o voce povestește cînd plînsuri
de cuvinte alunecă • sfînxul își risipește moartea pe șosele
roșii – ca banca cu tractorul accidentat • și nenăscutul cu
tălpile nebuloase și coama avisală • și depărtarea ce cu-
adâncul ne sfărîmă – pînă ne mergem tot mai tăcut pe
inimă • între degete cu istovit țurțur de zeu • și cerul ca o
unică petală – și oceanul cu flăcări de cristal • sau totul fără
semn – cu albul lui deictic • și cu neantul exasperant de
gânditor •

un exil ciudat

cețuri de nisip – rătăcire senină curățată de-argint și agonie • nicăieri – tu – nu te vei găsi sicriu pentru atîta neliniște • nicicînd silabele tale nu se vor presăra într-un nume – de lume mai străin • drumuri pierdute pentru a regăsi retezată înserarea • și-o aripă – cînd noaptea ninge zbor de cenușă • nu – e aproape un bătrîn anonim – cărunt de-argint agonic • și un firav planor al dezgustului – la ore fărîmițate • cum poate pasul – nebulos de absent – mîngîia un țipăt ce se cațără lacrimă prin tine • un exil ciudat se-ascunde mereu între locul unde nu izbutești să fii și clipa în care te pierzi • între locul ce nu te poate fi și clipa care te pierde • ceva prea oblic pentru vreo dreptate • firav din nou – și unul cîte altul – un fiu de ebonită – și-un ceas cu orele rostogolite • desigur, navigînd labirint am acostat la țărnițele de seară – unde clipește un uitat crepuscul de cenușă violetă • robinsonii se priveau prin vag de degete – mărindu-se-n lentilă • priveau îngîndurați silabele – dar de ce • vorbeau o limbă a umbrelor din imposibile cuvinte • înfigeau totuși unghiuri în păsări cu agonia de argint • nimeni din insomnie nu se trezi • “să nu fie recunoștința altceva decît disperare diluată” – se întreba cel mai străin • cheia încîlcită își pogorî atunci cețurile narcotice • ora ceaiului dansa embrionară – străpunsă de săgeți • deja – asemeni unui australopitec – mă simțeam egalul incontestabil al avisului • și-nchis în fortăreața mea de lucruri abolite – azi și veșnic – zeu mă contestam •

un vag plîns al urechii

fript mi-este sufletul – iar inima mea ca o tigaie frige de durere • oh! umbra inimii îmi umple palma cu vid greu • fiară-i în culoare amurgul – noaptea străină galopează prin negru • atîtea mușenii cad în cîntec oarbe – retezate de extaz • ce djinn pot prinde cu mâna prăfuită de clipe – cu silabele ce geniu smulg printre gratii de timp • țipete de nervi albi se zbat în statuile de sticlă • cu flăcări descui cheile pragurilor – căci cheie e seiful unde sînt închis • rugăciunea spectrelor stelare urcă în avis ca o hlamidă a memoriei • dionysos de întomnate reîntoarceri se înalță din veninurile vinului – cu fesele-i de opiu obscen oferite • îl aștept pe poate oare pînă cînd – poate pînă cînd îmi va fi așteptare • blocuri de abis – țândări de haos – și un cerc pentru insomnii și revelații • nimeni stins în neant – tu ești toată această plenitudine • tu ești această absurdă întîlnire de care nu mă pot despărți • infinitul mereu diferit – cu atrocele diferenței imposibil • zîmbesc dispărînd • sania mi se topește în fulg – și-mi curg lacrimă pe obraz • imobilă-i fereastra de litere – pe pervazul căreia mă aștept • poate gîndindu-l pe cînd • vîntul aruncă labirintul în gol – în adânc de oglindă • în sus de-absențele măcelărite ale cîntecului • ale cîntecului ce nu e poate decît un vag plîns al urechii – unde pierduți – zîmbind împăduriți – ne întrebăm de n-auzim cumva cu lacrimile •

poate o poartă

poate îmi pune o întrebare ce-aduce cu un răspuns •
nostalgia e – oare? – un dizolvant muzical al lucrurilor în
origini • mă întind pe-absurdul pământ – ca s-o ascult – și
lunec barcă pe o apă reinventată pe care avisul meu o bea •
atîta tăcere umple disperarea cu sens – că discontinuu
trupu-mi moare gînd – și cu neantul se contemplă hău • și
vin multiplicat – patinînd pe îndoliata mea neliniște • și
mor – pe cînd nu mai puteam să fiu o cheie – un eu pentru
oglinzi • pe cînd – pe cînd – tu mai erai poate o poartă cu
evanescența sacadată • da, pe cînd te mai căutai în
nostalgie cu degetul tăiat • și-n nu cadavrul unui cuțit ținut
de o femeie pe numele ei crimă • cumul de cum e ea cu
înfiorătoare – neștiută voce – în parcul timid al
așteptărilor • căci adâncul e poate – și e așteptare – și e nor
de risipire – unde pierzîndu-mă – mă regăsesc • inaudibil
întru în șoapta încă deschisă a misterului • și respir cu
nările prea labirintice ale degetelor o înstrăinată
înțelegere • și chem mereu cu ascultarea o neființă • în care
celălalt – cu trezia fărîmată – mereu adoarme • atunci abia
– zgomotul de locomotivă al păsării – ca o privire sașie •
taie aerul pe care uit să-l mai respir • și primăvara ce
planează prin fumul de țigară – prin argintul nebulos al
cenușii • și totuși – la ce bun să fii eu – cînd el persistă să
fie tu • pronumele să fie oare un simptom morbid al
spiritului de contradicție • o obstinație hărăzită de infern •
pleoapele secundelor lichefiază timpul narcotic • timpul
din care vrem să ne trezim • deși în fond – ce e mai ridicul
– decît eu – sau tu – sau el •

plagă nevindecabilă

zeul suflă ca-n sticlă prima lui lacrimă și-o preface-n vioară • ah! sfișiere înceată – cum cînți • același e nimeni – cu cine • același prin timp e inelul cu care urc cu ecouri prin cerc • același e unicornul ce mă străpunge cu porți din toate direcțiile • cel mai puțin mă caut în limită – cel mai mult în absurd • cu papagali nocturni îmi scad în lacuri de lacrimi dorința • nimeni mereu minus celălalt – reîntoarcere mereu minus lucru • există forme ale nebuniei care-s mîinii – friguri de litere • monoschizofrenia e o rană albă – o fisură în țipătul palorii • coșmar cu rugi de chirurghi – pentru ce plagă nevindecabilă • doar murindă pasărea poate cu-adevărat să zboare • doar albit de avis – gardul spre care mă pierd îmi zgîrie înfinitul • îngerii cu aripi de cireș – plutesc ramuri de zâmbet • semnul infern interoghează din întîmplare pompele funebre • și iată-ne-n fine acasă cînd catastrofa a răsfoit un aionion de acoperișuri – un aionion de negru de marmură • și cînd contemplînd silueta străinului de pe alea cimitirului îngropată în verde – putem pur și simplu exclama: “dar e nebun!” • da, cînd luna ne ia în fine locul în creier – ia subit locul creierului • și putem deodată să strigăm – străbătîndu-i în salturi neverosimile depresiunile filmate cu încetinitorul • “un pas mic pentru umanitate – dar ce săritură în gol pentru om” •

copacii somnului

copacii somnului merg pe fiori – ca pe metalice drumuri •
e ciudat câtă pantă-i în apă • cât abis în cântecul absurd al
sirenelor – și cât foșnet de-avis • mă nasc obscur – cu
stufișuri de noapte-n privire • vegheat de spumă de îngeri •
împușcăturile străinului le pescuiesc în ecouri • și-o fărîmă
dintr-un eu de nerecunoscut • singurătatea și vidul mă
înaltă deasupra ochiului • aici e fără și surîs absent • și-
acum îmi povestește cum îmi strîng în căuș fărîmele
melancoliei – pînă cînd peștele acvariului înoată vid •
firavul parc-ar fi o lampă dedublată sub palori de lună – o
lampă sau o mîină navigînd spre neștiut • un vis decolorat
din redundanțele căruia nu pot să ies • e un exil memoria
unde primim doar uneori vagile telegrame ale îngustimilor
indigente • indiciile disecate ale unui destin ruginit •
degetul fără un sfert al paradisurilor punctuale • moartea
precum un vecin exagerat de amabil • precum un vaccin
aproape salutar • dar tu sclipire asfixiată de ce sete fără
iubire suferi • de ce roșu rotunjit de solitudine • litera
stacojie ți s-a săpat pe fereastră ca tatuajul unui marinar cu
sirene-n umărul sălbătic • de cîte ori te întîlnești cu
eroarea – confundînd-o cu întunericul • substituind oglinda
printr-un mult mai echivoc labirint • o mîină de ghiață te
strînge de inimă – și-un strop de statuie te preschimbă-n
indefinite orizonturi de ură • e drept – numai luna în
cioburi din ce în ce mai mărunte poate încă să fotografieze
improbabilele fosile ale fantomelor • însă chiar visată doar
de neant – evanescența rămîne un imponderabil sărut... •

monstruoasele banchize

cine cu ce ocean se-acoperă – și la falezele căror silabe
abrupte acostează • ea – pe vremuri navă – respiră de parcă
și-ar chema cu disperare dispariția • antilumea – poate
treniul meu absurd • sau crahul pandemiilor cu nimicul
tandru sărutat acasă • vîntul unui cuvînt zebrat de noapte •
fișii de nitescență duelează cu miraje de foneme •
indiferenți și obsedați – începem să construim din ruine
sfîrșitul • din cărămizile demult fărîmate ale tuturor
începuturilor • visez capul de brumă – aripile nebuloase –
și norul unde mă interdispar • adâncul care mă conduce –
inutil – printre pierzaniei • și firul ce plutește fără să știe
unde și de când – sufocat de-afîta nelabirint • cărunță-i
interzicerea – și totuși veșnic tînăr este nu • străinul smulge
drumurile – ajunge la țintă fără destin • ce – unde e
incinerat cînd noaptea ninge • și întrebările cu straie
sfișiate – răspunsurile în zdrențe – tot mai indiscernabile în
același insuportabil bidonvil • cu toate acestea noaptea
poate fi o cale înspre lacrimi – un chip cu mistere de
cenușă • un abis cu pletele vertiginoase – de mesaje ce se
pierd • altceva – pagini de carte aruncate în haos – un zeu
sfărîmat – cu oglînda altundeva • un nebun cu ambivalența
universal rizibilă – un bufon hohotindu-și cu singur
fereastra • amantul ocult al unei prințese înecate-n
autoironie • inconsolabil avorton • un fantastic capriciu
precum o pușculiță cu gloanțele în tîmplă • sau
manechinele verzi plutind, în brațe cu întîmplarea –
pierdute-n bărci de reverie • sculpez cu dalta frustrării în
monstruoasele banchize – statui de pură ură • statui ce
poartă înspre piatră privirile • privirile de piatră • sînt
singur • da, sînt singur • sînt stropul de singur în care
nimicul singur m-a sculptat •

livrescul – inutilul doliu

ce chemări fărîmate cu pisălogul risipești tu, tăcere de
insuportabil zgomot • îmi întind creierul elastic prin tine ca
pe o praștie – spre ce prea fragil goliath • și indexul meu
asemeni unui semafor de singurătate absurdă peste
păienjenișul unei căi foarte demult preschimbate în ruginie
pulbere • un manechin pe jumătate îngropat sub un nor fără
bănuială de stele – pentru a aminti pe cine – sau ce •
moartea suferind de infarct – c-un ceasornic stricat în locul
inimii • ore haotice indicate de acele deprimate • timpul
pesimist – așteaptă foarte umil un colț de stradă care nu
mai vine • miniechivocuri cusute pe ce veșmînt enigmatic
– și al cui • sfînxul vidului doarme de tristețe sau cheamă
mut de disperare • chiar moartea se purifică respirînd
scenele teatrului absurd • moartea ori poate revolverul –
patronul solemn al sinuciderii – încărcat cu gene • el, ce
clipește cu fiecă împușcătură ce ne exilează • excluzînd
sărutul – încuind pe veci gura din care silabele exagerate
nu mai pot ieși • cum pot să meargă lacrimile coborînd prin
inimi • cu trepte pe obraji – deschid treptat oglinzi pînă
cînd visul mi se face labirint • și țip îndoliat la acea
fereastră prin care singurătatea mă naște • și iarăși creierul
cu silabele-i exacte – precum un mormînt • sau ora falsă cu
decesele-i impuse • norul negru cu pînde imponderabile –
de-oțel • un cadou dungat cu-explozii fixe – purtat de
țacăneala lui de tren • și eu – eu cu eul repetat mereu – încă
o dată • eu ce degust fiecă zi și mă dezgust de fiecare
clipă • pagină ruptă din livrescul – inutilul doliu
existențial •

o picătură de marmură

cum picură durerea cu stropii pragurilor de neant • sfișie-te inimă – infern, frînge-te cu adâncul • fărîmă-te abis în care strig – explodează demon nedemn – abandonat pînă și de crepuscul • străine cu mîini de cuvinte – unde ți-e țărnul • cum speri să-ți strîngi în gînduri viziunile nebuloase • zarurile negre ale zorilor ți se rostogolesc pe piele – și în hazard te îmbraci • dublul îți întinde priviri de oglindă și te visează fluture • și nimeni te izgonește ca pe-un schelet plin de celălalt • nimeni îți gonește singurătatea pînă se preschimbă în labirint • el, prea-aproapele în veci ostil • rătăcit în lumea umbrelor titanice dintre eu și sine – în lume recazi • și șterge-te – și scrie-te • depune-ți icrele melancoliei în fundul valului de-otravă • pictează cu verde de albastru tăcerea labirintică a algelor • avisul luxuriant din care crești • melancolie neagră – lunecă întunecîndu-te pe derdelușuri de oglinzi • legat cu noduri de litere – nu mă recunosc în chipurile ce mi s-au lipit ricanînd de destin • în chipurile neiertătoare pe care nicicînd nu le-am putut ierta • da, complexul meu sardonice – dubiul meu vegetal • și-acest el însumi – mult prea eu ca însuși să se bănuie • copac-fereastră ce-n dezlume se visează a naște – din nelumite – înfrunzite silabe • și un fragment de secundă căutînd un cuib impronunțabil • o fișie de drum lipită de zborul de piatră • căutînd sau poate găsind o destrămare a pămîntului – un oberlicht al solului întrerupt • o neștiutoare întunecime – devorată de flori • ori un jucător văruiț – ținînd în brațe precum o cîrmă – rotitoarea ruletă • în care voințele noastre inutile se sparg • și o picătură de marmură – tot atît de însingurată ca o oglindă • și tot atît de vopsită cu dublu • da, o picătură de marmură – cu pragul tot atît •

și dacă după atâtea amurguri

și dacă după atâtea amurguri de lumi insolente – falusul meu ar naviga prin alte anusuri – prin alte vagi vagine • dacă ar acosta în adâncurile ocrotitoare ale altor guri • cum s-ar putea preschimba destinul confuz – voluptatea haotică – ejacularea atît de nebuloasă • într-un labirint cu parașută pentru alienații falselor generații • oh! coardă gravă a sîngelui prin răni întrevăzute • disociată monoschizofrenie – tu ești planta înroșită a canioanelor – prevestirea vidului fără oră • țîn cu degetele larg rășchirate arborele genealogic al abisului străbătut de oglinzi • mă apropii – și mă praguri – și mă mor • omul e suferință de misterioase mesaje ce poartă apa • îngerul cu aripi de-avisuri profunde care veghează călătoriile vagului și magului – și valurile incertului de brumă • te voi cuvînta în fine sămînță a lui nimeni – buzele mele vor fărîma străinul dig al tăcerii • tenebrele acestui pămînt ce se evaporă se vor risipi sub înghețate priviri • acest sărut al copacilor ce-mi umplu înțelegerea cu silabele lor foșnitoare • rădăcini amuțite de amintiri ca mîinile scufundate ale atîtor înecați • bizarul tăiș al chemărilor îmi retează strident trunchiul • și înot – pînă unde – prin destrămarea pădurilor • dar înainte de stingere – poate ar trebui să povestesc această subțire țîșnire a nopții • explozia ei ascuțită precum o lamă de febre • pleoapele cu care îndrăznesc să visez neantul ca o existență exagerată • dispariția asemeni unui exces absurd al prezentului • sau subitul nervos al stelelor ce mă imaginează și din care ies mai enigmatic decît un triton • mesager aberant al începuturilor elementare – de nu al sfîrșiturilor • un gînd cu banchize de ore • o sclipire – un număr – o aripă albastră • poate poliedrul unui trandafir născut inexplicabil din spumă •

valsurile nopții

valsurile nopții – dansate însă cu cine • eu sînt corpusculul – ea este unda cu trena ei dedublă • și un cuvînt absurd cu care-mi spăl mîinile – mîinile mele misterios grăitoare • stropul uscat al neantului – deschide / închide – ce exil – destrămarea cărui damnat • nota neagră pecetluiește ce disperare iremisibilă • rădăcinile caută vise-n scufundare de drumuri – vîntul vorbește în microfoanele frunzelor – în uriașele megafoane ale ramurilor • da, vînturile precum niște misterioase maimuțe debordînd de invizibil • și ea – cealaltă – noaptea cu neștiutul trecîndu-i prin pori • ea – obscura – precum un cuvînt dilatat • insula cu silabe închise – cu ochii asurziți de somn de imagini • inima ta – oricine ai fi tu neștiutule – e o arcă pentru făpturi de flăcări și neființele stingerii • bizar printre stele și iubirile regresive – părăsești cu mîinile întinse sufletu' atingerii • adăpostind suflul cald care te gîndește • plîngi disperare de neiertat – sub lacrima nopții – sania melancoliei visînd nea de obraji • și iarăși ninsoarea palorilor – fulgii fantomă cu plutire de lună • împrôșcat de întuneric călătorul descoperă atîția noi ochi • nervii ți se risipesc în aer – și iată-te înconjurat de-un suflet necunoscut • o letargie străină te-abate – scîndură pierdută pe leșin adînc de ape • nefiită ți-e fibra vocii ce te repetă • vacuitatea unei obstinații ce-a fost – și lună – și raze – și rădăcini de fantomă • și-un miez prin care ejaculîndu-te – te plimbi • vii prea singur – prea viitor sau trecut • prea dans – prea dens – și prea moarte – și ou albit cu neted de nuntă • și lume de-absențe aruncate-n pubelă • un mîine de țărîină cu care-ai venit • destrămări circulare chemate de poate • povestea atîtor uitări – a atîtor silabe pierdute • a atîtor lașități – complicități și muțenii • și sufletul meu care se ține de mîină • ah! cînd coșmarul ucide coșmarul – nu vom avea în fine o trezire... •

semănătorul neantului

derdelușul lacrimilor – și-un revolver pe negrul căruia lunec • uneori avalanșe de noapte – printre depărtări de tăcere • atâtea trepte în plîns – atâtea scări pierdute în întuneric • și vînturile nomade – monade disperate de-ajungere • tăișurile – subite oglinzi cu umbrele paralizate • înțelegerea e o spadă invizibilă – și prezentul – ce mască! • semăn găuri negre în gaura neagră – neființe evanescente în neant • da, sînt semănătorul neantului pe care neantul îl seamănă • cel ce grăiește înțîlnirea copacilor cu-avis de profetii • nu pentru a le stăvili împlinirea – ci dimpotrivă pentru a zîmbi lamă de sabie peste neputințele și necredințele muritorilor • și gura pămîntului – atît de plină de haos uitat și de tulburat întuneric • subțirele mereu mai feroce al morții – infinită săgeată prin lumi și prin zei • și visul pe care îl ai – și-avisul pe care îl ești • sau gîndul asemeni unui parfum transformat • și primăvara – aidoma unui freamăt de viață prin spumă • și silabele-n turme fioroase – și țândările de-abis transparent în care tăcem • și-ntoarcerea aceasta precum o utopie de neînțeles – ca o ucronie incomprehensibilă • și țipătul firav – pierdut – de pe cînd aveam și eram • și falezele nervilor pe care urcarea noastră lunecă – oh! cu atîta precizie • și din nou tăcerea – și din nou camerele singurătății – disperării și morții • și din nou copacii de care rătăcit te lipești – topindu-te și scurgîndu-te la rădăcina lor primitoare • tu, ultima lacrimă a niciunui plîns •

în si minor

nesfârșitele falduri ale lanțurilor – iluzie • și prezentul – ce mască! • da, neantul n-are nevoie decît de-o clipă 0 ca să te absoarbă în el – la el – făcînd din tine unul din mesagerii lui infiniți în stingere-aprindere continuă • și noaptea asta ca un haos de cristale împrăștiate prin obraji de lacrimi • ea coase-n noi tăcerea pe care fără să știm o locuim • zdrențe ale ultimului – petice meditative multiplicare de echivocul început • bizare monologuri ce se descompun cu trosnet de silabe – se topesc alunecînd spre o țișnire mereu mai înstrăinată • și-un ciob profetizează tot ce o dimensiune avisală a gîndit • zîmbete bătrîne – primiți-mi raza încă mult prea tînără • și voi tășuri adînci din bezne cu răbdare dărăcite – retrase veghi – prealunile-mi prea aur pentru alb • și somnul săniilor tiptil de vis • și dansul pîlpîitor al scoicilor cu versul de dinainte de-univers • nu întunericul face noaptea ci străina cristalinitate în si minor • fiorul firav ce-abia încape în nelumină • cercuri bănuite – geometrii de nemaiîntîlnit • subțirele de la marginea culorii unde forma se pierde • în palmă mi se-nvîrt orele cu soartă schimbătoare • umbrele transparente ale misterelor cu jocul lor profund • îmi cade dublul în neunde – și întrebările se descos și povestesc • împietrit rămîn în fața mirării inutile – căci nu trebuie să fim decît răspuns • și toate zilele iubirilor reificate îmi stau în depărtare altele • lucruri absurde de dorință ce nu puteau – și nu au fost • clipele precum niște pariuri mereu pierdute – indiferent de pajură sau chip • tărîmul dezaniwersării mele e țara de unde am plecat • hălci de rece femeile – în care navă mă făceam • negrul – o carceră mereu pătrată cu nici o lumină-n amintire • și singurătatea – titirezul roșu de disperare ce-mi aruncă fără oprire sîngele la gunoi • da, nimeni – nici o umbră – nici măcar o crimă cu rîsul spart •

haos de corzi

haos de corzi – subțiate mereu mereu – de durere • vai de disperarea ce-nghite cenușă și nici o altă mană • venin albastru plin de valsuri și vise • povestea amână fiecare treaptă – privești în jos silabisind un drum ce-adastă • o aripă nesfirșită care se târăște • și mă întind în ea purtat de nostalgie • mantia-mi vastă e un zbor îngreunat de imposibil și de-avis • și fratele meu febra – și pereții cu somnul în fuziune • și mirajul ajungerii acasă precum un bici incandescent • dar mai întâi acest nimic pe care-l storci • dar mai întâi această frunză unde șoptita mea imagine sclipește • sau trandafirul – aidoma unui creier de parfum • da, e o spărtură de mesaj în zborul îngerului – și-un ciob de rană ce-i preschimbă aripa-n picior • coamele galopului sfirtecă distanța cu insomniile de piscuri • cu avalanșe sălbatice de umbre – aici – și-acolo – și din nou • o reverie de cristal 'și contemplă din mansarda sufletului transparența • un impostor aproape prea nostalgic – cu-albastrul ars de zar de zori • și parcă ostenit prin vers de viață • singurătate cu toată zăpada negată de-un glonte de cristal • cu revolverul de-oglină așteptându-mi porunca de scânteie înghețată • și ultimul – poate – geamăt de negru căzându-ne-n auz dinspre imens nestins • hidoasa pasăre asfixiind cu penele un soare – ca labirintul cu neantu' îmbrățișat • și poate ca infimul cu versurile rostogolindu-se prin spumă • spre noaptea de poveste •

un ciob de rană

e o spărtură de mesaj în zborul îngerilor – și-un ciob de rană ce le preschimbă aripa-n picior • mergînd, mesajul e înstrăinat • înaintează prin timp pătat de vîrstă – dar nu de gînd • cînd îmi înalț privirea – virgulă e noaptea • o destrămare-n romburi colorate – întunericul • mă joc cu crabii orelor pe plaja inimii • plimbîndu-mi talpa contingentă tangent pe mătasea de argint intim • îmbătrînitul miraj se sparge în pătrat și în rotund • pierde la cazinoul tentele luminii – și nimeni – și niciunul – și umbrele ramurilor scufundate-n zbor • un pol al frigului poate ne-ar dezbrăca de vid – dacă întîmplarea confirmată a minciunii nu ne-ar întîlni atît de des • fragilul nu rătăcindu-și chipul în fața butaforiei triumfătoare a măștilor lui da • somnul măsurii nu-și găsește limita – iluzia gîndită-n adâncurile de creștere ale pămîntului • ea mă întîmpină ciudat cu ceața și cu fumul – și cu-o urcare și-o uitare străină de mizele organizării • pierzîndu-și nebunii cu tichie roșie între iernatice rotiri de peșteri • cînd sufletul se refuză și dispare – și neagă tot ce-a fost • și-și pierde treptele – și balustrada aripilor – și zarul derbedeu • sau – simplă ipoteză – dacă œdip s-ar preschimba în sfinx – punîndu-și singur întrebări cu cheia insolubilă • ori poate înțelegînd că nimeni nu poate să cuprindă cu labirintul o petală • și ora cea mai străină – miez de noapte cu doisprezece-n catifelele înaripate • piatra atît de albă a pragurilor anxietății • întunericul cu floarea lui de lepră – ce ne dă în dar fantomelor înghețate-n amnezie • pe noi, cei înnoiți de-un mai abject absurd – cu mâinile scufundate-n clipa țipătului cu care mandragora ne culege-n nebunie • da, noi îngerii cu mesaje fisurate și aripile merse – cu-n ciob de-oglindă-n sufletul tăiat •

ciudat e acest drum

nitescență sumbru sângerie – pătrunde prin orbitoare strălucire – tu, auroră a graalului – lumină a stră-adâncului neant • organicul originar al nicăieriului nostalgic • ciudat e acest drum – acest pod poate – pe care-l străbat fiind mereu absent • sau nefiind • eu, prea pierdut în întrebare ca s-o mai respir cu labirint • prea solitară literă-n “de ce” • prea absurd “sînt” și prea infim plutind în moarte pentru ca pe aproape să-l mai pot găsi • durerea mea mă pierde la care joc • barca violacee a cadavrului prin somnul căruia – neconținută rătăcire mă visez • răspuns scindat al unui absent meditativ • hașurile coșmarului m-aseamnă hidoasei perfecțiuni a galaxiilor • dar poate că onirica oglindă crește-n mine – explozii către-un alt abis • himera fără sens a unui cine pe care metamorfozele cele mai oribile nu-l pot gândi • peronul unei inimi de os – cu miez de piatră • iradiațiile unui suflet de uraniu – șinele mutante ale unei morți cu multe travestiuri • siluetă decupată-n țărnul de pe care-mi contempul chipul scufund • căci se ține de apă cîntăreața cheală a zidurilor • oarba fiordurilor înfrigurate ce înoată prin țipăt somnambul • da, respirăm de parcă am spera – un rest ce ne separă încă de nimic • sau vreun miracol înfipt precum un pumnal în trupul nostru agonizînd de nu • nu pentru că am vrea să ne supraviețuim – ci pentru că absența însăși dăinuie-n iluzie aidoma unui punct de sprijin dement • și iarăși eu – cu iarăși trup de nu – și harul incomprehensibil al negației • și ceul cu tichia-i de nebun – mereu incinerat de întrebare • și drumul acesta invizibil – un pod poate – pe care-l străbat mereu absent • și eu – și nu – și eu – și nu • mereu încă absurd – încă prezent • mereu aici – mereu mai nimeni •

urletul ironic

îmi jupoi fiecă silabă ca să-nvăț mai bine pe dinafară – destinul lui marsyas • da, zâmbetul e urletul ironic al poetului • și totuși cu ce poți rămîne mai simplu decît cu simplul nu • atît de departe mă pierd – atît de departe mă găsesc • atît de departe mă-ntreb și îmi răspund • nici deasupra dimineții metalice – nici pe zar • la ora pietrei și a hublourilor nopții • la ora mîinilor care-și descoperă – ca pe-o soluție finală – ultima repulsie • cînd o inimă violetă pariază cu primăvara – acum în ceasul labirintic al fulgilor • oare de ce • cum plînge între miraj și trezie iluzia pericolului • și cum sosesc – nori de plecări – în gîndu-mi dispărut • singur la fereastră – și totuși dansînd pe molozul cutremurelor • singur la oglindă – și totuși rătăcindu-mi oceanul în viruși • cînd o inimă purpurie încearcă să-mi spună – cu silabele ei jupuite • pe ce insulă pierdută s-a rătăcit poate cine • între ce riduri invizibile – cu iarna – mă încărunt • de ce visăm mereu iubire de viață – și nu iubire de moarte • iubire de ființă – iară nu nestrămutată iubire de neant • există însă-n vis un loc unde cuvintele se topesc – și ne topesc în ele • și cine se întreabă – și întinerește tot mai bătrîn • iar fulgii înfloresc în arbori – limpezi și nemairătăciți • și altădată cîntă parcă – și-mbătrînind ne apropiem de dumnezeu • noi, necreați ci doar captivi în tapisatele miraje din care ne trezim • dar submarinul pesimismului – prin ce abis • el, ce ne poartă printre combustii de himere – spre-un vid blazat • sufletul meu este o flacără în care cerul arde – și unde pămîntul nu s-a născut și nu se poate naște • unde plîng foarte departe cu evanescențe ce m-au zîmbit • unde parcă mă sting plîngînd – și plîng această neatinsă – nestinsă stingere •

mă povestesc pînă dispar

ce înot ciudat e plînsul • cînd ochii somnambuli plutesc pe funiile fluviului – și-și pierd spaima pe acoperișuri de naiade • da, mă-nclin cu lacrimi spre pașii a căror depărtare numai o aud • iar uneori merg cu adâncul – nu ca s-ajung ci ca să mă avis • înaintez tăcut prin cotul sîngelui – ce mă însoțește asemeni unui frate regăsit • înălțîndu-mi umbra prin șoaptele întunecate ale ploii • și-mi amintesc... • și umplu cerul mîniei cu incandescentul trecut • și-mi caut mortul dăruit ca barcă de infern • volanul aurorei verzi – întors mereu la stînga spre orizontul spart • prin care tu cobori mereu neant în mine • ha! cu ce nepăsare labirintică fulgii-mi aruncă-n față culoarele precum un sabbat caprin • și știu – și nu știu – și ca o bufniță mă rog pentru dorințele pe care le-am uitat • și iarăși melancolic mă pierd – și aripă îmi mîngîi durerile trezite-n dumnezeu • și zbor ca o absență – și mă povestesc pînă dispar • da, las să curgă rîul pădurilor – povestea neștiută a nesilabelor • și mă întreb – nu ești tu oare tot ce neel meu a plîns • androginul frînt – care din coasta amorțită de vrajă – singur și-a zămislit ce-avea să-l izgonească • străin, în peștera iluziei • și frigurile zorilor – durerea – rătăcirea mea violacee • lumina – absurdul zurgălău de raze • rîsul artizanal cu care tu iubita mea mă înjunghii – în fiecare zi în care nu mă otrăvești •

narcisismul de gheață

narcisismul de gheață paralizează cu tăcere orice drum • se descompun norii – cenușiul străin mă ajunge și-mi umple pașii cu nostalgie obscură • fără întoarcere sufletul – fără suflet întoarcerea • și totuși ca o rază străină calea din așteptările moarte • din alb de inimă templul – din spusă de suflu – și din tărim • înstelată de mistere și se deschide poarta de aur – deși verdele în care-ai fost coborât e încă prea sumbru • dar oare de ce acest întunecat magician – cu darul lui de înmugurit invizibil • trebuie să tacă aidoma unui călător sfârșit • după ce a povestit galaxiilor disperarea-i hidoasă • de ce ai urcat lacrimă în bazinul ochilor – ori ai coborât prin blînda cascadă a obrazilor • pierdut – pierdut neant • sau poate avisul cu copaci • fir tors din caierul inimii – plîns tors din caierul creierului • cînd pasărea miezului-noptii sparge silabele – și cenușiul metalic al zorilor își amintește umbrele subterane – și fluviul cu adîncul necunoscut • și urmele unei treziri încă plutind prin cenușă • și ale unei ierbi încă umede de cerneală • ale unui tărim cu înșelăciunea sacră încă purtată de adevăr •

genocidul ocult

mă simt bizar într-o lume bizară • mă simt sine într-o lume nesine • valurile intră-n mine și-mi poartă vasul pînă la țărniștile morții • nepovestit povestind și mereu povestind nepovestitul – neant de silabă • transhumanță de ceață – vag de busolă cu eul înecat în explozie • volan de fum risipit printre ferestre albastre • femeile – prietenii – cioburi absurde de șansă • mult mai logice – de ghinion • și ferocitatea disperată cu dinții de sticlă – aproape niște platoșe de decorații • aproape niște mareșali ai rezistenței prin cultură – mereu mai sovietice • chiar cînd anti • și mai ales nebunia indiferentă – transatlanticele ospiciilor decretate de despotul clinic • mamele incestuoase cu orezul mort • pandemia politică – genocidul ocult – negoțul clandestin cu moartea • esența poveștii ce e o întrebare care se continuă – purtată de suspensia ciclului eponim • și umbrele pubiene rase cu lama – cînd plouă juisînd nu prea știi cum • și țapul amnezic ispășind – nu prea știi ce – și-n locul cui • și iarăși semnul de întrebare ca o undă de fum parazit deasupra neantului • regretul cu piscina plină de lacrimi • pentru toate acele bufnițe bufone neîntîmplate – absolut solitare – absolut nicăieri • sau ziua vieților negate – mereu ale celorlalți – mereu derivînd în delir • mereu mai zăpadă labirintic mai ucigașă • precum un celibatar cu-amorul galben – cu tot ficatul în inimă • mereu prea tînăr pentru lauda gloanțelor • prea bătrîn sau prea ironic pentru eventualele scrupule • însetat de moartea celorlalți și de un fel de ură neagră • evaporat înspre ferocitate și secetă – da, cu tot sângele frustrărilor vitrificate •

un sîn plin de imagini

aer – fii pentru poet un sîn plin de imagini • vid – mîngîie
sufletul meu jupuit • și voi, insomnii – cît cristal ascunde
nebulia voastră • cînd piatra mă bea – ea, ce e aerul – eu,
ce-i sînt aripile • și tu te apropii – celălalt – mereu
obstacolul • nodul orb prin care trebuie să merg • precum o
pasăre trebuie să mă deghizez – să mă aștept • mereu
absorbit de o infinită privire – a mea – și totuși atît de
străină • o făptură minusculă – eu – ea • o dispariție
minusculă – ea – eu • un ochi ciclopic paralizat de-o
așteptare de piatră – crește în mine • ha! craniul – straniul –
zîmbește de-atîta cer • val de ospicii – în închisoarea
durerii – neîncetat – mă sfărîm • mîinile-mi anunță în
noapte sare de stele • întunecatele mele mîini mesagere
cari încearcă să piardă forma avisului • petalele iau însă
locul degetelor – și-atunci în loc de lucruri – doar un
parfum mai apuc • dar numărînd naufragiul – în neea cu
nesinea mă pierd • uitat poate de-abisul pentru care nu mai
există rostogoliri de silabe • aionionii incomprehensibili cu
chipul lor fantomatic • ciudate explozii cu razele fixe • da,
stranie e părăsirea care ne digeră în stomacul propriei
noastre singurătați • și cuvîntul prea orbit chiar pentru
înecul privirilor • și lumina ruptă cu ochii înecați • și apele
de substituție – mereu mai freactice • subliniind parcă
absențe inexprimabile • numere nenumărabile • adâncuri –
adâncuri – unde sinele acesta orb nu se poate discerne •
firul abisului firav – firavul aproape evanescent • poate
prea – prea – prea firav – ce sânt și nesânt •

nimic ca un țipăt

doar cu lacrimi – putem oare povesti toate întâmplările ce nici măcar încă nu ne-au plîns... • căci ce-nseamnă o lacrimă – ce-nseamnă o împlinire ce nu e o transgresiune • ce-nseamnă o facere care nu e și – cel puțin – o desfacere • da, nimic ca un țipăt – cu toate superlativalele pe care disperarea le poartă inel • inel de divorț dezbrăcat de inel de moarte • inel de lună asemeni unui ochi deprimat în halat de ospiciu • noapte lichidă sau fantasmă cu ciocul de heroină • întâmplare cu aurul crud – prin așteptări de orez • și reprezentanta violată a aromelor cu sîinii-n amurg de voce violacee • reprezentanta pornoțarinelor cu vastele-i stepe bîntuite de hergheliile cu coame de iarnă • desigur, un marinar marinat scuiată în mare tutunul înfiorat al sirenelor • caută sub delfini vreo iubită pierdută – cu mănuașă de sticlă • caută vreo patrie pierdută printre suvenirurile striate a două-trei cecuri nomade cu epoletul scuzabil • poate un vernisaj – poate vreo păpușă străină cu orgasmul placid • umărul lunar ce-și ridică-n vis pleoapele de fildeș • și unghiurile obtuze ale absurdului – trunchiurile degetelor – bobîrnacele ce proiectează-n vid țândările avisului • ferestrele stelare prin care superlativ aruncat – peiorativ mă iubesc • cargourile cu orezul pedofil – gheișele cu orgasmul de fluturi • ... da, cînd doar emoția se mai povestește unde dispar cuvintele • oare sinucigașul este un rege de flăcări al cortinelor – sau o regină aberantă a teatrului insuficient de crud • copilul singur – ori sfînxul veșnic gol – cu revolverul lui de enigmă... •

ninsoarea întoarsă înspre nicăieri

aurarele boreale nelumit mă întîmpină – cînd magii mirajelor se întîlnesc • mă urc în zîmbet și plutesc prin peisajul tot mai atroce • căci si minor e punctul terminus al sufletului și începutul de unde mă înnoptez • și aerul irespirabil – podul de piatră al privirilor pe care ochiul merge risipind în jur orbiri și întuneric • sau mîinile generoase ale tundrelor tenebrei – ce-aruncă în timpanul misterios al florilor vestiri de vară • și infinitul orb și surd și insulă și singur – cu prea destulul în totul sfărîmat • cu irișii de vid și buzele rotunjite – țîpînd în labirint de litere o contemplație înspăimîntătoare • cuvîntul fără petale – floarea mută de miracole absurde • hublou de lin și neted – pînză de așteptare și de apă cu întunericul încă neinventat • și tu lună – ochi nocturn, umăr de fildeș al viselor • aproape de a fi și a vii – cu cinele ce era și e copilul nimeni cu peruca de enigmă • pruncul de poteci albastre cu nașterea pierdută • grăiesc cu lacrimi – plîng cu silabe și cu inima săpată în chip de gheață • frunză a tuturor oglinzilor – vreau să te sărut • acum că pantele melancoliei îmi taie sufletul și mă golesc de-un sînge de durere neînțeleasă • și cresc – și-s insulă – și-s ziduri galbene de toamne scuturate • sau petalele pereților jur-împrejur de inimă – exilat asediu cu zîmbetul crepuscular • și da – și nu – și conservat nimic în fabrici de firavă răcoare • e un acid sulfuric în mînia devoratoare a lacrimilor – cari dărimă tot ce-am așteptat – tot ce-am visat • și încă o silabă cu țîpăt de abis – nicovale sparte-n zbor de păsări • și-avisul cu ninsoarea întoarsă înspre nicăieri •

coardă e îngerul

coardă e îngerul și mesaj de sfișiere tot zboru-i răsfoit • buldogul negru al disperării mă tirăște spre țipătul de întrebare al cărui nou infern • din penitenciar al distrugerii lumea s-a transformat într-o închisoare a supraviețuirii – și-n ultimă instanță a stingerii • cătușele se sufocă mestecînd drumuri de libertate • drumuri cărora cîinii de fier nu le-au dat drumul • șperaclu al morții-i unealta – un animal cu țeluri de metal • și ei – și noi – și cele cîteva cuvinte pe care nu le mai îndrăznim • și estul plin de carnea răsăriturilor • o dublă venire din cifre inversate • parcă dorințele atît de umede ar fugi • și eu precum un tub cu sângele albastru – nisipul cald scurgîndu-se prin vinele somnului visat • căci buzele așteaptă încă mute freamătul primelor silabe – înotul lor primordial • și așteptarea însăși așteaptă – ce – un gând – un sentiment • un fir de sevă care să-nverzească poate cuvintele • veșmîntul elimat al vreunui vrăjitor eliminat în vultur • zidurile tremurătoare ale unei case unde amintirea – și chiar uitarea – s-au topit • oglinzi albastre înconjurate de cadavre – și ferestre ce deschid noi perspective sinuciderii • astăzi e un bizar ciment pentru ea – oricine ar fi – și-oricum s-ar șterge • pentru mine sau mîine – nu mai știu – cînd ieri era silaba unui azi visat • și-asfaltul unui sarcofag pentru plînsul ploii • ne-amestecam durerea – ea ca un contract de gheață cu litere de neînțelegere și sânge • eu – stăvilit doar de miraje cu textul prescriș – și planuri la care mîna nu putea ajunge • neant cu abcesul mereu alături • mereu prea împietrit de resemnare • acoperiș în pantă cu gândul neîncrezător • otravă albastră întinsă pe itinerariul labirintului • și nici – și nici – și nici – și nu nu îndestul •

țărni de nereîntoarcere

sîngele meu – tu înoți precum un pește mut prin destin •
cîta lunecare cuprinde vidul – cîta stingere neantul – cîte
lacrimi durerea mea • a fi – ce abjecție • convulsivă-i
despărțirea întîmpinată de moarte – cînd în jurul tău lumea
se mistuie – iară tu începi să intri încet în nimicul
implacabil • așteptare obscură duna – numărînd deșertul cu
pubisul de șoaptă • și seceră de vînt sub țandără nebună de
lună • umbră poate – mîngîiată de priviri de sticlă • și somn
umflîndu-și adîncul din nisip • deasupra mea – spînzuratul
izgonirilor – sfiori de tenebră sărută cu sînge violet
amurgul • un fel de dublu miez de noapte își rupe insolitul
de dublu chip • și flacăra niciunui nicăieri nu poate să
măsoare poatele straniu al acestui dacă din noi – cei cu
sufletul prea întunecat • căci taine prea de nemărturisit
sparg stele-n gurile noastre asemeni unor găuri negre –
unde necuvinte izbite de anateme de absențe și vidul de
neînchegate silabe nu izbutesc să iasă din avis • și mîna ce
mi se povestea ca o oglindă – și trupul tău – al meu –
venind spre nime cu golul echivoc • razele acelea pierdute
ce suflă neistovit troienele ce-am fost • sclipetul pățimit și
anonim • și muta depărtare cu care ne apropiem – prin
măști de noapte – de pașii tot mai absurzi – tot mai
împrobabili ai inimii • ea solitara – fără credință azvîrlită-n
hipnoza sacadată a triburilor – da, în hipnoza tobelor
mereu accelerate • parcă albă – sau incoloră – această
insomnie care cu tuneluri oarbe – caverne înmiite – pipăie
abisul asurzitor • trezire subită din deghizarea trupului
imaginar • eu de neeu – eșuînd sau acostînd – totuna – pe
unicul țărni de nereîntoarcere pe care “titanicul” doar –
navigînd scufundat • îl mai putea descoperi •

moartea incoloră

pubela apocalipselor agonice • simplitatea dureroasă a lacrimilor smulse din ochi • când ficatul ia locul inimii iar melancolia ia locul sângeului – ce mai rămîne din tine • moartea incoloră se substituie potopului roșu ce îneca altădată populațiile hărții • un sfert de reîntoarcere și o lamă de zîmbet sub privirile zeului rece • straniu geme ora pe care o sugrumați • graalul pe care l-ați asasinat încă o dată • xilofonul eternității întrerupt de pavajul unui mers inutil • buze înserate cu lascivitatea repetitivă • un violet timid și svelt de lacrimi coagulate • magia inevitabilă a unui argint acuzator – și absența de fildeș oniric a lunii • un chip misterios plin de prea multe priviri • între noduri și cranii – mînere sau moarte – există oare opțiune • fiecare ascunde un gînd cu care leagă o altă voință – și astfel se trezește legat • singurătatea e exilată depărtare – totul e butonul unei vieți – decretul unei emoții ostracizate • sau alienările verzi prin care ochiul își contemplă insolitul de iarbă – prin care trupul livid își regăsește jungla pierdută • și strania poezie divină – când sufletul frisonază fără trup – iar spiritul înfruntă abisul • avisul ce-și hrănește izolarea cu absente secunde • buzele prea mari – prea opresive pentru harta sărutului – pentru toată această intimitate ostracizată • și muntele unde ora întîrzie – îmbrățișînd memoria cu brațele-i de fum • iubirile incinerate – sau focul – meditînd la nimicul lui inutil • în fond, secundarul ceasului meu crede mai mult în abis decît mine • caută sisifica moarte cu o mult mai nudă sinceritate • sărută aleatoria viață fără crimă – și se aruncă, da, în redundanta lui evanescență cu anxietatea zero a celui care nu trișează așteptînd •

călătorul cu drumul mort

frisonînd spiritul își regăsește singurătatea – odată cu avisul legăturile-i se dezleagă – se pierd • și-mbrățișările vide ale razelor – întîmpinate de vînt • durerea albă în care ne trezim – imponderabili și absurzi • și-absențele lunare – asemenea palidului pierdut de noi pe poteci • adîncile chemări de stele • și mîna ce ține străinele magii ca pe niște miracole – sau cuie pe care le resping • ori calul negru al vrăjilor urcînd pe scări de nopți • aproape tot atît de somptuoase ca evanescența • sau deconstruirile – rătăcirile de spumă din jurul obstacolului • din jurul așteptării ce ne rătăcește cu pulberi oarbe • da, pînă cînd ubicuitatea uimirii ne pune – născut din naufragiu – sub tălpi un țarm • și drumul ce se tîrăște misterios – chemînd impasul precum un țel ascuns • frigul incandescent al frunților albite de prea mult gînd • ori poate oglinzile în labirintul cărora ne spargem – izbiți de pietrele amețitoare ale imaginii • da, frunțile – absențele meditative din dansul nopții • și-o piatră ce asediată de-ascunsul valurilor – se-ascute singură • o piatră gînditoare – albind – uitată parcă – falezele zeilor stupefiați • și-un somn – și-un fel de moară a devenirii – și-o întrebare ciudat de limpede • albul ce crește undeva – dispare undeva • se pierde – deconstruind găsiri • da, pasărea cu aripi de viziuni de flăcări – deasupra cenușă de fenicși în ninsori • da, pasărea – în jurul căreia cerul se decupează – tăiat de zbor • și eu – adică cine – această insulă • decupîndu-mă din ce – călătorul ăsta cu drumul mort • foarfeca febrilă decupînd mereu – pînă cînd din amnezie și cadavru – n-a mai rămas nimic de decupat •

labirint de tigri albi

cum de pătrunde – cum de durează sufletul meu între neantul dublu • ca între două peceți ale unei singure condamnări la moarte • cîta ură străină port – și totuși poate că lumea se urăște și mai strașnic – sau cel puțin tot atît • oh! neîndoielnic – cîndva ea îmi va face plăcerea să se sinucidă • împreună cu demiurgul ei misterios • și sideful adînc al coșmarului – inventarul lui palid de fantasme îngemănate în turbure – încet va dispăre • ca și barca solitară cu care dormind printre lucruri lichide – lent, mă scufund • sau aerul avisului ce mă asfixiază în meditative epave • cu orizontul mereu mai aproape – cu suflul mereu mai estompat de impronunțabilul nume • nu mă calomnia inimă – tu sanie cu care lunec dincolo de infernul lucitor al secundelor – solemne precum niște martori falși • nu vomita ca un clovn dement însăși greața prin care mă eliberez de absurdul unde am fost aruncat • absurdul ce-mi fură durerea de metal • și mîna albastră cu care lansez în vid – ca pe o minge transparentă – iubirea • uitarea iubirii ce-mi rămîne precum un fir de păianjen lipit de obraz • o chemare fără concluzie – trompetă cu aurul firav rătăcit în haos și ceață • o neîncetare – poate un eșafod – poate o ghilotină cu disperarea mecanică • a pleca – a muri – a asasina • a simplifica la urma urmelor lumea ce vă sugrumă • resemnat ca un patinoar – sau poate asemeni melancoliei tigrilor albi • da, toate acestea – mandarinul miraculos cu flori de-urcări și coborîri – oceanul avisului cu țărmurile-i onirice – netezimea mută de dulce încet • s-au întîmplat în ordinea silabelor – s-au spus în ordinea tristeții • cînd nervii zburau ca niște lebede prin aburul unui labirint de tigri albi •

lacrimi de inimi

îmi presar cu pașii doliul – și mă pierd în oglinzi ascunse-n
asfalt • tristețe cu spasme de veselie – abisul plînge cu
lacrimi grele de inimi • bucăți din tine – pe fundalul
styxului ce-ai fost • bucăți din piatra neagră a tot ce-ai
uitat • și cuțitul de sticlă cu care-mi spintec rolexul între
două partide de tenis • rachetele pe care le înghit –
contemplat de scorul acesta mereu vid • și dacă mi-aș
sacrifica voința pe nici un altar – mă întreb uneori • prea
lucid sau prea dezgustat ca să mai sper în vreo soluție-
miracol • dacă aș căuta în mine o formă de sinucidere mai
radicală decît moartea • moartea cu crepuscurile ei
redundante – cu auru-i mereu ofilit – sau cu frunzele-i
solare scufundate într-un fel de amintire a norilor • da,
ochii-mi mă plîng cu inimi – nu cu banala apă sărată – atît
de cabotină – a femeilor • inutilitatea sentimentelor – iată
lecția melancoliei zîmbitoare a muzicii • zîmbitoarea lecție
de stingere • privirea îți schimbă absurdul cu ochii de aur
ai visului • cu hlamida teatrală scobită de ochi a avisului •
absent – devii astfel un fabulos împărat al substituției • sau
un partizan al oglinzilor șoptindu-și la fereastră cu singur –
singurătatea ca pe o cîrjă • mai degrabă o piatră asfixiată
printre fantomele stelelor • o retină proiectată la ce înălțimi
pentru a contempla demiurgul decapitat • fără țel –
predestinare sau furie • o întîmplare a abisului ce-ar fi
putut să lipsească • ce nu exprimă nimic – nu protejează și
nu creează nimic • o așteptare vidă – a nimic • poate a unei
pietricele care să mărturisească atît – că a fost • o inutilitate
ce-și oferă singură – nici măcar singurății • propriul ei
spectacol •

tu – adolescent alogen

cînd pasul tău greu pleacă fără tine – moartea însăși te părăsește și dispare fără adresă • oh! ești atunci singur cum nimeni numai mai poate fi • ostracizat – călătorești printr-o lume perfect înnodată • căci nu ești inițiat cînd, obscur, te cunoști pe tine – ci cînd cu un surîs destrămat îți scrutezi în fine iluzia • altminteri descui disperarea în hoteluri ieftine – și cu iubiri de stambă îți spui că trăiești sau poate strîngi în pumn valul albastru – o lacrimă zdrențuită cu care te poți șterge la ochi • îți alegi nebunia din grădina din creier • și săruți gheparzii cu buzele avisului alb • te oprești cu piatră în obscuritatea sculptată ce-ai devenit • și-o floare a răului își strălucește spre tine mesajele demente • scrisori asatine cu flacăra incomprehensibilă • poate pe căile ferate ale morții circulă un orient-expres cu vagoane de sinucidere – pe care te strădui să-l prinzi cumva din mers • vagon restaurant nostalgic unde poți servi gloanțe, otravă și cele mai rare injecții letale • un djinn verzui e îngropat în orizont – sub o țicneală de sticlă din care guști periodic • ce întrebare spartă – exclamă îngerul cu vidul sfărmat • plonjînd fantomatic în piscinele lunii • măduva mea mă întîmpină precum un melc cu argintul străin • și culeg buzele ca pe niște petale din floarea orgasmică a rînjetului • zulufi de monoschizofrenie însetată îneacă sub implacabil cărunt iarna sufletului • de parcă ferestrele – cîte-au rămas – ar fi uniformele unor generalissimi de veghe în lanul bățăliilor pierdute • ospicii cu epoletă – pe care tu, doctore – atît de greu te hotărăști să le părăsești • și tu – adolescent alogen – ce între 15 și 17 ani ai parcurs integral critica radicală a autorității • și tu – și tu – mască bătrînă... •

spre vastul nicăieri

iarna fumegă cu fulgi și mă uită sub troiene de zîmbet • cum se înclină melancolia – și cum noaptea își inventă văi • îmi contemplan oglinzi capul plin de viermi de mătase – părul straniu de șoapte și șerpi • tăceri cu transgresiunea prea contemplativă • un cerc al întâmplărilor cu, poate, mormîntul treaptă • și timpul – cu fazele lui aleatorii – scris pe pagini de faleze • cu-anxietatea adâncului rotită-n jur • doar țelul gol – sau tihna unui răstimp – pentru drumul unde împovărat de cellalt • cînd, absent – mă întunec • amărăciune de bazalt cu roșul rece – rădăcină de singur unde nu pot să respir • absurdul ramificat al vag preinsei vieți ne povestea cîndva un basm despre lumină • un basm din lacrimi gîndite unde numai silaba speră și respiră • și-atinge cu scorjît albastru miracolul demachiat • sau orele cu avisul înverzit de sare • izvorîrea – străină de sete și de apă – scînteind subteran • moartea ce ne așteaptă răbdătoare – undeva, alături de sfârșit • cenușiul – și-opac – și transparent – al oglinzii din impalpabile felii de neted • cinele acesta – eu de zăpadă – de care, topindu-mă, mă dezimplic • ori negrul nedescuiat care ne lasă între degetele morții incerti • cu toată revolta redusă la un înfumurat semn de întrebare • și șeaua albă a magiilor cu haosul de fluturi – din care, destrămați de ferestre zburătoare – lipsim • piatra ca o pată spartă din raza ce se scurge – aidoma atîtor chei – spre vastul nicăieri •

ochii precum niște crabi albi

cum te pierzi tu drum în această insulă plină de lacrimi – unde copacii amurgesc de întomnare veșnică • parcă o chemare ar aluneca pe munții lunii – o întrebare cu dezolarea bizară • “știți cum se-ngroașă glasul când disperarea nu mai poate măcar țipa – o avalanșă se adună atunci în sus de gît – și totul în tinele încă rămas se sufocă • nu vrei asta – asfaltul ca o pleopă în plus – scoarța copacilor pe care încerci asfixiat s-o vorbești • *asfinxiat* s-o dezlegi • camera roșie a singurătății unde-ți trăiești acvariul precum un cheag de sânge • tăcerea asta asurzitoare pe care ești silit s-o auzi • da, auzul plin de vid cu care trebuie să măsoți fantomele stelelor • trupurile înghesuite precum într-o monstroasă celulă – al cărei beton intră iarăși și iarăși la apă • sufletul ăsta abia al tău – într-atît invadat de ceilalți • de alteritatea ca un infern • și florile cu catifeaua de durere mută – din unda insidioasă a căroră lupti să evadezi • și ochii holbați asemeni unor ospicii cu privirea lividă – cu gesturile atîrnate de o demență sordidă • cu-absența străină spînzurată de-un amnezic absurd • iată zisa de nezis – dezicerea cu înțelegerea spartă • fisura-zîmbet unde luna lunatec s-a adăpostit • trenul deformat parcă de-un timp de foame ce trece prin orologii de gări • sau trista cupă cu care ieșim din sala cinematografului – pentru a ne bea-n liniște restul de creier topit • apa absurdă a surdului ce cu setea-i zilnică n-are nimic de-a face • coroana de spini țîșnită din bezna unui craniu crispat • oceanul al cărui verde-albastru se întunecă în avisuri de gheață • și din nou ochii precum niște crabi albi – tîrîndu-și carapacea pe dune de stele” •

pupilele dansatoarei

adevărata maturitate nu e înțeleptire ci adolescență adâncită • surdă insulă mi-e inima – și lacrima ce mi-a naufragiat în port • stol cu sticla spartă – pînă unde – prin ce risipire • mă umplu de noapte și mă-nalț prin întuneric – prin întunericul ce cu disperare mă întrebă – cu resemnarea-n cioburi îmi răspunde • ore – friguri obscure – fiorduri de decembrie • acest nicăieri al drumurilor obstinate – această gură abandonată de silabe • și viața răsfoită de imaginile pe care le-oglesc • absurdul pe care sper să-l pot zîmbi înecîndu-mă în styx • sau trandafirul ce înflorește-n labirint un când de toamnă • un abis cu trepte de noapte și crepuscul • durere îndrîjită a nici unui glas – și nimeni disperîndu-și renașterea impronunțabilă • da, nici un cuvînt cu pescărușul încrustat în cioburi – nici o secundă străpunsă de-avisu-n somn • stea undeva înspre lacrimă • felie de retină prin jumătăți de-oglesc – navigînd • lunatecul sîngerează fantasmale absente ale ferestrei deschise în rana din coroană • un vin uitat – o cupă cu pleoapele de ceață • un număr îndurerat pentru fiecare geană • un obstacol inventat de pas – și de iluzia cu pagini de nescris • dar poate pulberi somptuoase ne visează între două aripi • poate lanuri de insecte sendoaie sub vînt iar spicele de reverie zboară • poate pămîntul curge printre ghețari cînd flaut de mistere-i trestia • da, poate pupilele dansatoarei în fine s-au stins – cînd zîmbetu-i apune-n sfiiciune • natura stranie prăbușindu-se – asasinată de poet •

ringul straniu

ringul straniu al ritmurilor • e ca și cînd masca vieții s-ar da la o parte pe cînd ar dansa • iar masca morții ar răspunde – “melancolia ta nu-s eu • căci află ostracizatele – nu renaști contrazicînd moartea ci adîncind-o • adaugă umbră și plimbarea ta va cîștiga o stranie pagină – deși nu există mers al cărui pas nu întrebă • desigur din cupa asediată de petale bei parfum • și saxofonul silabelor sfișie înțelegerea cu jazz dement” • sau îndurarea nebuloasă a zeului ce-și moaie pana în derapajul lamentațiilor cenușii • imponderabilă derivă driblînd mereu inadvertentul adevăr • sălile goale de parcă ar juca un rol – batista ruptă a divorțului cu pleoapa ascunzînd un plîns de sânge • da, timpul fragilizat al spinilor grăindu-și carnea • sau tinerețea precum o altă moarte devorîndu-și nesățioasă inutilitatea • dar poate cuvintele asemeni unor viruși – ne înmoaie așteptarea – contaminînd-o cu o neprevăzută lașitate • sau poate amețiți de creștere – copacii-și distrug singuri roadele cu alogene înălțimi • genunchii țipă cu raze de durere – bucăți de suferință aruncate-n mine ca un triumf • necunoscut – nerecunoscut – însă de cine • parcurg senin această lume de manechine anonime • întrerupere – tu disperare – cu ce strigăt infinit mă taci • cînd sîngele-mi îmi iese-n cale cu destinul sfișiat • nimeni – și totuși solitar în paradisul paginilor • sînt cel ce poartă-n frunte două priviri de aur – izvorîte dintr-un unic mister • doi șerpi trimiși dincolo de lume – de nemurire • prin ei cunosc căile abisului – ale avisului – și-n fine neant mă contemplant •

curioasă nostalgie

curioasă nostalgie e sfârșitul ce straniu mă cheamă –
neîntîmplat • salcia pălește – verde argint – cu ramurile
subțiate de avis • și lacrima se țese dincolo de plîns •
streașină de aer deasupra ferestrelor sufletului • și un căluț
cocoșat de mult prea mult albastru • în van promis • jocuri
de stele – puzzle fantomă – pentru din palid fin toarse
mîini • cînd tu – din transparențele iubirii urci poate-n
tăcere de nelumi • din zgomotul și furia iernilor –
închipuind un urlat clar de infinit labirint • întinerită
disparație e cuvîntul căutării unui sînge nou • fără de trup –
cu vinele înflorite de fiorii unui adevăr neîmpărțit în
gînduri și silabe • înserarea de sare îmi învelește pleoapele
în cenușiu – și blocul nopții ca martorul absurd al unei
crime încă necomise – strălucește de tenebră • un somn de
cristal mă lasă să întrevăd figuri mai avisale decît avisul • o
grabă parcă a privirii cu pescărușii-n cioburi – aripi
decupate în zbor de vid • rănile miracolului respiră un
nonsens ultim • nefiind fiindcă scăldat în primordialul
poate • cu zarul întrebării spart astfel – încît chiar negrul
punctului unic să-și risipească dincolo de pulberi neantul •
pămîntul însuși – reziduul cel mai tenace al morții – își
primește vindecarea inconsolabilă din înaltul abolit • un
cine aruncat în întuneric mă cheamă încă • spălat de
imitația mereu transgresivă a existenței de care sîntem
veșnic însetați • precum de fumul aproape risipit al unui
ultim *joint* de marihuana •

plumbul unei lacrimi

disperarea-mi se întrebă sufocându-se – crește – se umflă-n mine un ținami de sfărîmare • sîngerează spațiul de stele sfișiate • mîna ce se scufundă nu devine oare încet un ochi • se lichefiază de noapte moartea – iar vîna privirii mi se scufundă • trofeu al singurătății mi-e sabia restituită • drum ostil prin piatra nebuloasă • negație ciudată – sau semioză de ruptură – unde dispar • cu niciodată și cu nimeni întrecîndu-mă • parcă o șosea de zâmbet și-ar croi – prin automobilele sudate traiectoria misterioasă • o oază ostracizată pe buze de intenția sărutului • un prea fragil abis pentru metodicul orgoliu și vindicativa prejudecată • ghinionul mereu cîștigător al unui zar cu destrămarea depresivă • obscura carne smulge din somnul alb o indomptabilă coborîre în infern • rîs sacadat sapă prin moarte un tunel – șarpele de apă și ecouri sfărîmînd orbitor de solzi și ochi de stele • căci nedezvăluite stelele le ies unora din țeastă și le ard fața spălată-n rugăciuni • strălucirea închide porți de paradox pe care străbătîndu-le în cîntec te purifici • dincolo de ceilalți – trepte sau pronume – sau umbrele dinainte anunțate ale reciprocității cu negrul monosilabic feroce • mîinile lor asemenea unor flăcări îmi ard cu groază coborîrea • și degetele țipîndu-se-n răscruci • și firele anxietății ce mi se strecoară-n nervi – legîndu-mi barca vieții de murire • cuiele înfometate ale vîntului ce mă țintuiesc de plăcile oribile de aer • plumbul unei lacrimi în care sufletul mi-e înșurubat • ori ultimul – și-asurzitorul cuvînt – și noi – și noi • și eu sau nimeni – respins nimic • de-areopagul scufundat sub nemurirea decorațiilor de sticlă ale academiilor •

umărul de fildeș

straniu – cîta trudă cere plînsul • de parcă din ochi ni s-ar rostogoli nu lacrimi – ci tone însîngerate de pămînt • nervi cu lentile – aidoma unor șerpi șoptindu-și ochelarii • cum pot gîndi cu toată ceața asta care-mi umple capul • s-ar zice că un pachebot mi-ar traversa – tăindu-le încet – toate pachetele somnului • poteci de rătăcire – nimic de pași prin negru • o paranteză între mine și tărîm • melancolia amurgului uscat – greul misterios îndoit de ofilire • și poate două întrebări cu pieptul pătat de sânge • o sentinelă a zidului – și-automobilul cu noaptea ploioasă a geamurilor plîngătoare • și moartea ciudată ce rodează prin magazine de tristețe • nimicul unei uși așezate-n iarbă • cioburi de veștejire sau silabe • secundele curgînd peste arbuști • timpul explodat • un cabotin – practic fără scenă – între culise și-ntunericul inevitabil – își așteaptă rolul • poate un ce uitat sub slinul verde • mă-nalț cu brațe incolore prin cînd și prin avis – mereu mai liber • cu lacrimile mai tăioase decît niște pumnale de cristal • a fi nu este – o contradicție pentru neființa lumii – și-o certitudine pentru neant... • vîntăile norilor – și din cînd în cînd soarele ca o lovitură de pumn • ah! lumina asta – contrarianta lumină – mereu deghizată – mereu camuflată • precum nebunia incestuoasă a unei flori de zîmbete sfioase și pete de senzualitate indecisă • și fotonii – precum niște fulgi deja topiți în franjuri invizibile • da, cămășile de alcool și sticlă pe care le port • sau luna – creierul ochiului nocturn – umărul de fildeș vizionar al viselor •

ochiul oniric de aur

ochiul oniric de aur – sau orizontul, pat evanescent al privirii • pentru cine plîng clopotele – acum, că viața ta se culcă-n tine ca într-un mister • cum merge trupul prin amintire asemeni unui gând reificat – cum poate asfaltul să te poarte ca pe un gând încă posibil • vai, începem ca “oameni sfirșiți” și sfirșim într-un naufragiu banal – privat de agonie • nici o silabă nu se imprimăvărează pe-aceste trupuri lăstate-n urmă de pași • nici un rănit nu e cules dintre algele de sînge – pe țărnițele de comă • ah! aerul e plin de o putoare verde – de parcă un hoit s-ar dizolva în cer • și rîsul de ruptură – destrămat în lacrimi – îmbrățișat de o beție de cristal • răscruci de drumuri la fereastră – albastrul de absență mi se-nalță peste pămîntul nesfirșit ce-mi suflă-n față tot valul lui de-ntunecată suferință • măntreb – mă cer ca pe o breșă a cerului • mă dau sau mă arunc – sînge crispat de aur – frîntură de destin • ori ochi de substituție embrionară – prin care îmi iau locul în fantasmă • un inel de vag îmi rătăcește prin nebuloasa ceară a inimii • toamna pecetilor îmi înroșește amurgul pe care-l țin uitat în mîină • o literă pe scena unui teatru – e personajul principal • durere oblică precum o revelație refuzată • un text în alb – o uitare scrisă cu fisuri • lumea dizolvată ca o perlă neagră – în oțet • s-o bei – și s-o elimini undeva în vid • o flacără cu care să vorbești – da, să pronunți delirul unui drogat amnistiat de heroină • o insulă a obsesiei unde te hrănești numai cu febre • plătești cu zero un obraz scobit de lacrimi • un pat într-un ospiciu de absență • reziduu, poate, de lume • reziduu, mai degrabă, de eu •

es muss sein

lacrima tot mai înstrăinată povestește – plînsul cum mi s-a
întîmplat – țipătul cum a murit • limpedele din oglindă
cum s-a stins • abisul cum a crescut în ochi – și-apoi cu
ochiul de durere a căzut – ochiul-lacrimă – ochiul-fruit –
ochiul cules numai cînd suferă • ochiul de durere rupt și
copt • și căutarea – ca o sămînță-n ea însăși – o plantă
implozivă spre subpămînturi de creștere • spre o absență de
pămînt – cu înrămuriri de numere negative • o clipă de
lumină vidă – de beznă dură precum un ou de piatră
irespirabilă • sau o păpușă de viață albă – cu raze tot mai
palide • o păpușă-lună ce mi s-a așezat alice – fereastră
singură în labirint de creier • un astăzi mort – sau noaptea
unui ateu cu inutilul la oglindă • *es muss sein* – însă de
totul e permis – nimic nu-i necesar • nici semnul de
întrebare ca fumul plîns zadarnic de neant • eu sparg – și
precum un ciob voința zboară în lung vaiet de vid •
colinele parcă și-ar urca fantomele prin cîntec • și umbrele
întinate ce înaintează surde prin auz • asemeni unor
megafoane mute – amplificate de ecouri de tăcere •
urechea e un izvor de negru prin care moalele orbirii
inventă lave evanescente • pămîntul înțelepțit e mai pufos
fără de timp decît nimicul • da, decît fulgul lui străin • o
ramură a privirii ce nu vrea să iasă decît prin infinite
scufundări • un om scobit cu toate gîndurile smulse – cu
elul abolit • și ele – ce ajung în pașii mei precum întîrzierea
unei catastrofe – deocamdată absente • da, ele îmi dăruie
înecul plin de pași și de smaragde misterioase • înecul
iubirii cu nemurire de sirenă • prin care trupul meu se
umple de sarea unei înserări nemărginite • și eu dispar de-
uitare de privire • prea sus ca să-mi mai știu direcția • prea
jos pentru a mai paria pe labirint •

fantoma lui gogol

întreruperea – tăcerea subită – e țipătul cel mai disperat – cel mai dispersat – al melancoliei • ah! păru-mi incendiat cu-argint – destinul orb pe drumurile inundate de haos și de groază • ce scară de seară mă privește din gura deschisă – cu treptele spre cer • ce ochi holbat – pe care dus pe gânduri nu pot să mi-l scurg • stors, să mi-l plîng • și ce mîină mi se-nalță ca un nume în căutare de spectacol • pagini de salcie – răsfoite precum o carte cu-adîncuri de sidef • o carte – sau o literă absentă – un labirint în care mă neștiu • unde m-am pierdut – înspre ce pană – pe cînd zburam c-un deget – sau poate c-o amprentă • deci nimeni – deci nimic – nu, nici o lacrimă • nici măcar acel zero de coroană al regelui pescar • privesc prin mîinecă precum printr-o lunetă – amorul-propriu ce m-a părăsit • fantoma lui gogol fără nas – ca anatema dublului • sania de sensuri a străinului – alunecînd iritant de-ncet din liturghia neagră • și beau – și cînt căldură – și rătăcesc pe-o lacrimă de hohot • de rîs – de plîns... • și scot din portofel un preț de sînge – numărînd bancnotele de diamant • o portocală falsă precum o fabrică de bani • da, cărți mușcate – buze răsfoite • lume atroce dizolvată în suferință de oțet • nu, de acid sulfuric • astfel sînt cînd numai nu mai sînt – și văd cu ochii plecați într-o orbire hipervăzătoare • nul, mă traversez – și nostalgic rod un os lăsat în cușca mea de stele de pierrot • sînt spuma cu sclipetu' absorbit de catifeaua rece a nisipului • sînt sclipetul – doar stins •

o dublă destrămare

străină lacrima se umple de culoarea prin care ca un șarpe lunec • da, parcă mi-aș auzi misterios sufletul – cu timpanul inimii • nostalgia mă așteaptă după colțuri de durere • și ca un fir de iarbă – mereu mai lung – mereu mai singur – mă usuc • ea, cine – ea, nimeni – ea, nici un drum • străina – ea mă cheamă din nicăieriul năruit – cu o răcoare dureroasă • masca mă poartă precum o barcă prin cercurile fără destinație ale trezirii • parcă dealurile ar fi semănate cu așteptări • sau poate aduldmeată de amintiri – o pasăre ar pluti dinspre secunde spre clipele străvechi • cuvântul se înalță din abisurile avisului – e unul, încă suflul fără nume – când cîntă a neant • regele cu coroana de rădăcini electrice – își meditează chipul, încrustat în noapți, de-amurguri • o carte de citire a timpului – e tot ce-am risipit pentru a culege în ceea ce am fost • trecutul căutat și regăsit în pagini de idei și de semn • ani deveniți incomprehensibili prin dispersiune de silabe • zigzag de țîșnete aidoma unor trompete cascând printre hlamidele de stele – cu steaguri de-anamneză navigînd • dar poate cu infinitul vei uita – poate călcîiul te va părăsi în nemurire • poate manechinul din tine își va aminti zborul de pe când mai era un înger • sau altceva • un mesager cu aripe de pagini sfinxe de enigme • un labirint de ceruri gri – precipitîndu-se într-o demență fărîmițată parcă de-un ciripit • și de o dublă destrămare în care uiți mereu ce încă nu ți-ai amintit • un gest de umbre proiectate între dantelele unor neînțelese întrebări • un text țesut în ochi când cu oglindă noaptea – când cu fereastră pariul anulat •

barca mereu absentă

solemnă destrămare – majestuoasă putrefacție a suferinței • cobor pe pîrtii de leșinuri suspendate – de risipite întrebări în care pîn' la transparentă mă dizolv • se pierde pasul în nesfîrșiri ce-l sparg – și călătorul îl umple cu răscruci în miezul cărora multiplicat se imobilizează • cînd chipul – viu încă – moare – treptele-l privesc cu-adînc de suflu • ce vindecare poate să uite rana – ce înviere, truda irosită a morții • arlechinul aruncă-n mine romburile de negru – străinele rubine ale sîngelui • el e barca mereu absentă – alogenul întru eternitate naufragiat • zarurile se adîncesc în sîni ca un hazard în haos meditănd • esență ironică onirizată prin decor • acum c-orașele zgîrie luna cu enigma • dar cum și-au rătăcit prin somn și aer veghea zeppelinurile – pierdute-n labirintul infiniturilor acumulate • și silaba sfîrșitului de sub cortina trasă-n teatrul inimii • și soldatul de plumb îndrăgostit – precum chibritul aprins de degetele ultimei balerine • și brațul meu topit în aripă – și plictiseala fără trup din casa cu păpuși a norilor • sau lacrimile încleștate ale buzelor – dinții precum rafturi de cărți cu albul fără pagini • dureri înșurubate – strîns, strîns... • zidurile crispate pînă la absurd – și pulpele bizare ale fetei muribunde cu sumbrul insensibil • lacrima de piatră pe care o deschizi – sau cu care îți deschizi cu sălbăticie închiderea • fără milă – dar șuiurat de bici • fără șuvoi de apă – dar totuși spălat de nimeni • ars între oglinzi – cu scrumuri cîntătoare • ascuns de moarte dar trădat de rătăcire • viu poate ca un pariu pierdut • mort poate ca flașneta •

spiritul stă la masă

spiritul stă la masă – taie o bucată de pâine • n-o mănîncă – o taie mereu • deschide mereu o uşă – nu iese – o deschide numai mereu • aşezat la masă coase ceva – poate vidul – nu îmbracă nimic ci doar coase şi coase • umple o inimă cu lacrimi – nu bea din ea – ci o umple numai mereu • murmură fără să se audă – murmură, murmură, murmură printre somnurile lui întrerupte • dizolvă – dizolvă – dizolvă – câtă melancolie mai rămîne – cât zîmbet – câtă străină anxietate – dizolvă – dizolvă – dizolvă • dizolvă – dizolvă – dizolvă – cât suflet te bîntuie încă – cât coşmar te vomită cu ură – câtă soartă te persecută fără-ncetare – dizolvă – dizolvă – dizolvă • dizolvă – dizolvă – dizolvă – câtă moarte-ţi mai rămîne de trăit – câtă viaţă-ţi mai rămîne de murit – câtă lume-ţi rămîne de îndurat – dizolvă – dizolvă – dizolvă • dizolvă – dizolvă – dizolvă – cîte vise-ţi mai încap în pubelă – cîte speranţe pe rîuri nenavigabile – cîte rugăciuni de picurat ca nişte stropi de otravă în urechile dumnezeului surd – dizolvă – dizolvă – dizolvă • dizolvă – dizolvă – dizolvă – cîți ani îți mai încap în luni – cîte săptămîni ți se mai pot ofili în palide zile – cîte nopți se mai pot deghiza în zile imposibile – dizolvă – dizolvă – dizolvă • dizolvă – dizolvă – dizolvă – cât neant mai poate încăpea în tine – cât tu mai poți fi eu – cât eu mai poți irosi în drumul absurd – dizolvă – dizolvă – dizolvă • dizolvă – dizolvă – dizolvă – dizolvă – dizolvă •

Tabla de materii

CURRICULUM VITAE	5
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ.....	8
PAGINA ABSENȚELOR	13
PESCAR DE IDEI.....	14
CA UN ȚIPĂȚ RECE	15
PANDEMIE GALACTICĂ	16
UN INFERN SUBTIL	17
VÎSLĂ OBSCURĂ.....	18
ZORI DE OGLINDĂ	19
ACEASTĂ LUNGĂ CĂDERE.....	20
FERESTRELE DANSULUI	21
POATE UN GÎND DE NISIP.....	22
NOAPTE LUMINATĂ.....	23
SINGUR DUPĂ VICTORIE	24
SĂRUTAT DE GLOANȚE	25
STEAUA CE SE EVAPORĂ	26
PRECUM UN PROFET	27
TARDIVĂ DISPERARE	28
DE CE OARE CEVA	29
LOKI ABISAL	30
TRENUL MONOSILABIC	31
CĂLĂTORUL MONOSCHIZOFREN	32
CAUT NEANTUL.....	33
FRUNZELE OCHIULUI	34
CINE SUNT.....	35
CARTEA CA UN ACVARIU	36
SINGURĂTATEA OGLINZILOR.....	37
PESCUIESC SINGURĂTATEA	38
ÎNȚRE DISPARIȚIE ȘI FRIG.....	39
O FORMĂ DE SOMN	40
CAPUL MEREU MAI STINGHER.....	41
PAGINI DE TIMP	42
DOUĂ GĂURI NEGRE	43
SINGURUL DAR	44
FEREAȘTRA CA UN PLIC	45
CHIPUL CU CARE URC	46

ÎNVĂȚ SĂ MĂ PIERD	47
METAL DE MOARTE	48
CUM SĂ DEVIN UN CICLOP	49
VALIZA UITATĂ	50
FEBRUARIE DE FEBRE	51
ȚIN O CHEIE-N MÎNĂ	52
BALUL MELANCOLIEI	53
POATE UN CUVÎNT	54
ORICE RAZĂ E O NEGAȚIE	55
ABISUL CA UN PISTOL	56
DUBLĂ ARAHNE	57
EU E POATE O STEA	58
ASCUNS ÎNTRE INSOMNIE ȘI SOMN	59
CA O UMBRĂ ALBĂ	60
ARIPI NEGRE	61
CA O PASĂRE SAU CA O RANĂ	62
ALIENAREA BETONULUI	63
CUM POȚI SĂ FUGI	64
LA CE BUN IUBIREA TA	65
ÎNVEȘMÎNTAT ÎN NĂVOD	66
ZĂPADĂ E FEBRA	67
ȘI DACĂ MÂNA TA AR VORBI	68
MAI ALES ACUM	69
OTRAVA DIN LUCRURI	70
MĂTUR CU VÎSLELE	71
APROAPE UITATĂ	72
PURTAT DE PALMELE TALE	73
O BARCĂ DIN PETALE GALBENE	74
HIPNOZA MEDUZELOR	75
BARCA ÎMI SPUSE	76
CU VÎSLE ÎNCETE	77
TU, FANTOMĂ SINCERĂ	78
UN FEL DE OBSTACOL	79
SFÎȘIATE NĂVOADE	80
CALM DE ZĂPADĂ	81
PRIVIRE FRÎNTĂ	82
O DEFILARE ÎN VID	83
ONDINELE ÎNOTAU ÎN ACVARIU	84
RANA, REZIDUALUL MEU CHIP	85

NIMICUL CA UN PISTOL.....	87
CATARACTA CREPUSCULULUI	88
SPRE VULTUR.....	89
SFÎȘIERI DECANTATE	90
DEZBRĂCAT DE DRUMURI ȘI SENSURI.....	91
AR TREBUI SĂ EXISTE O ȚARĂ.....	93
ANXIETATEA ANGELICĂ	94
DEPARTE DE STEA.....	95
EXILUL APROAPE EXTATIC	96
TOTUL E LUCRU	97
SÎNT ARLECHINUL NEGRU.....	99
SALT MORTAL.....	100
O STEA PRECUM O MÎNĂ	101
LIRA INAUDIBILĂ	102
ORIBILA CRIMĂ DE A FI.....	103
MESAGERUL FĂRĂ MESAJ	104
STEA DE NIMENI.....	105
VRĂJITĂ CREANGĂ	106
CINE MĂ CAUTĂ	107
GARDIANUL FÎNTÎNII.....	108
CHEIA ALBASTRĂ.....	109
DOAMNA CU LUNĂ PE SÂNI.....	110
CÎND NIMICUL PLÂNGE	111
UN EXIL CIUDAT.....	112
UN VAG PLÎNS AL URECHII	113
POATE O POARTĂ	114
PLAGĂ NEVINDECABILĂ	115
COPACII SOMNULUI.....	116
MONSTRUOASELE BANCHIZE.....	117
LIVRESCUL – INUTILUL DOLIU	118
O PICĂTURĂ DE MARMURĂ	119
ȘI DACĂ DUPĂ ATÎTEA AMURGURI	120
VALSURILE NOPTII	121
SEMĂNĂTORUL NEANTULUI	122
ÎN SI MINOR	123
HAOS DE CORZI	124
UN CIOB DE RANĂ	125
CIUDAT E ACEST DRUM.....	126
URLETUL IRONIC.....	127

MĂ POVESTESC PÎNĂ DISPAR	128
NARCISISMUL DE GHEAȚĂ	129
GENOCIDUL OCULT	130
UN SÎN PLIN DE IMAGINI	131
NIMIC CA UN ȚIPĂT	132
NINSOAREA ÎNTOARSĂ ÎNSPRE NICĂIERI	133
COARDĂ E ÎNGERUL	134
ȚĂRM DE NEREÎNTOARCERE	135
MOARTEA INCOLORĂ	136
CĂLĂTORUL CU DRUMUL MORT	137
LABIRINT DE TIGRI ALBI	138
LACRIMI DE INIMI	139
TU – ADOLESCENT ALOGEN	140
SPRE VASTUL NICĂIERI	141
OCHII PRECUM NIȘTE CRABI ALBI	142
PUIPELELE DANSATOAREI	143
RINGUL STRANIU	144
CURIOASĂ NOSTALGIE	145
PLUMBUL UNEI LACRIMI	146
UMĂRUL DE FILDEȘ	147
OCHIUL ONIRIC DE AUR	148
ES MUSS SEIN	149
FANTOMA LUI GOGOL	150
O DUBLĂ DESTRĂMARE	151
BARCA MEREU ABSENTĂ	152
SPIRITUL STĂ LA MASĂ	153

Publicații ale editurii ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano)

Ascension et hypostases initiatiques de l'âme. Mystique et eschatologie à travers les traditions religieuses, 2006, editori: Ara Alexandre Shishmanian și Dana Shishmanian.

Les cahiers «Psychanodia», n° 1 / Mai 2011, editori: Ara Alexandre Shishmanian și Dana Shishmanian.

Poètes pour Haïti, 2010, ediție Dana Shishmanian.

Ara Alexandru Șișmanian, *Neștiute 5*, 2018.

Ara Alexandru Șișmanian, *Menuetul menestrelului morbid*, 2019.

„Ara Alexandru Șişmanian își concepe lirica în cicluri: *Triptic (Priviri, Ochiul orb, Tireziada)*, *Migrene*, *Neștiute*, *Absențe*. Modul inedit de punere în pagină ca text fragmentat, în înlănțuiri de sintagme despărțite, sincopate, creează impresia de vibrații mentale difuzate într-un spațiu infinit dintr-un centru focalizator, care este eul poetului. Semantic, ele trimit spre multiple lumi, dintre care identificăm: cea de sus, a spiritului, cea de jos, a realului, apoi a oniricului și cele neștiute, invizibile, palpitânde în infinitul spațial și în profunzimile sinelui.

Poetul tinde spre esențe pure, epurează textul, comprimă versul, îl reduce uneori la un singur element morfologic: adverbe, adjective, grupuri nominale, eliminând verbul. Alteori înlănțuie fraze narative într-un fel de monolog liric ce dă impresia de proză poetică ori le alternează cu altele eliptice de verb. Șirurile de cuvinte dezvoltă o melodie sincopată, pe o linie melodică similară unui drum cu înaintări, opriri, poticniri, reveniri. Înțelesurile cuvintelor se luminează uneori, alteori se încifrează sau povestesc abrupt despre tăcere, absență, golul din priviri, lacrimi, pante coborâte, fantasme spulberate, întunericul din care „izvorăsc halucinațiile”, lumi spectrale, labirint existențial, mental, lăuntric, al memoriei, limbajului etc. Într-o posibilă inversare a lumilor, s-ar putea zări ca-n vis neștiutele și etern căutatele lumi neîncepute.”

Sonia Elvireanu, în *Neuma*, mai-iunie 2019.